

Giới thiệu Bà Xã Của Anh Thật Tham Ăn

Con gái nó không là có , con gái nó có là không? Thật khó hiểu con gái đúng không các bạn. Đến với truyện Bà Xã Của Anh Thật Tham Ăn để hiểu hơn về tâm lý của phái đẹp nhé!

Anh chàng Đông Nhật Dương chẳng bao giờ để ý đến ai ngoài công việc kiếm tiền của mình. Nhưng đã đến tuổi gia đình bắt anh đi xem mắt, anh tỏ ra về rất khó chịu...

Cô gái Thủy Y Mễ mặc dù không có nét duyên nhưng vẫn có nét làm Đông Nhật Dương bị tiếng sét ái tình? Để tìm bí mật mời quý độc giả theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Thật Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Ads Mở đầu

"Ba, con muốn đổi tên." Bé gái năm tuổi vừa mang cặp sách nhỏ chạy vào nhà vừa khóc lóc nói với ba mình.

"Con gái yêu làm sao vậy?" ba Thủy đang ngồi tính toán tiền bạc, khẽ từ đồng tiền ngừng đầu lên liếc nhìn con gái một cái: "Đang yên đang lành tại sao muốn đổi tên?"

"Ba, con không muốn tên Thủy Y Mễ nữa, tất cả các bạn trên lớp đều gọi con là Ngọc Mễ (hạt ngô)..., con không muốn bị gọi là hạt ngô đâu, hu hu. . . .", cái môi nhỏ nhắn của bé con cong lên tỏ vẻ rất không vui.

"Con gái ngoan của ta là Thủy Y Mễ chứ không phải là hạt ngô." ba Thủy vội vàng xoa dịu con gái.

"Nhưng nghe giống như là hạt ngô á!" Tất cả các bạn khác trong nhà trẻ đều gọi em như vậy, giống như bản thân mình đang mang một biệt hiệu riêng nên em rất ghét!

"Con gái à, các bạn không biết Thủy Y Mễ là tên hay, cho nên chúng ta đừng để ý đến bọn họ có được không?"

"Mặc kệ, mặc kệ, ba à, con muốn đổi tên." Hình ảnh việc bị bạn trong lớp cười nhạo lại lần nữa hiện lên trong đầu, việc này đã trở thành một chuyện rất lớn đối với em. . .

"Được rồi, được rồi đừng khóc nữa." ba Thủy ôm con gái, "Thế con muốn đổi thành tên gì nào ? Tiểu Mễ, Đại Mễ hay Ngọc Mễ ?

Nghe ba nói ra mấy cái tên còn khó nghe hơn cả tên này, Thủy Y Mễ càng khóc lớn hơn, ba Thủy sợ đến mức chân tay luống cuống, không thể làm gì khác hơn đành phải gọi vợ ra ứng cứu "Bà xã mau ra đây!"

Mẹ Thủy đang ngồi trong phòng thì nghe tiếng chồng mình gọi ầm ĩ, liền từ từ trong phòng đi ra, "Anh gọi cái gì vậy?"

Mẹ Thủy vừa đi vừa đỡ cái bụng bầu, vừa ra đến nơi đã thấy con gái khóc đến mức đỏ hoe cả 2 mắt rất đáng thương, liếc về phía chồng một cái, ba Thủy hiểu ý lập tức thì thầm vào tai vợ mấy câu sau đó bày ra vẻ mặt bối rối

"Đến đây với mẹ nào." Mẹ Thủy đang tay ra đón Thủy Y Mễ.

"hu hu. . . . . Mẹ, con muốn đổi tên." Thủy Y Mễ vừa khóc vừa chạy vào lòng mẹ : "Ở nhà trẻ các bạn cứ chế nhạo tên của con."

"Tiểu Mễ, tên của con rất đẹp mà!" mẹ Thủy nhẹ nhàng giải thích với con gái: "Nhà chúng ta kinh doanh gạo, lúc con sinh ra là lúc ba con mới trồng ra được loại hạt Y Mễ chất lượng rất tốt, bán được rất nhiều, cho nên mới lấy tên con từ loại lúa này để làm kỷ niệm, không phải như vậy rất hay hay sao."

Mẹ Thủy vừa ba hoa chích chòe xong, không biết con gái nghe có hiểu hay không

"Con không muốn!" Thủy Y Mễ vẫn cương quyết không muốn như trước..

"Này. . . . ." ba Thủy nhìn vợ, ý nói bà dùng biện pháp khác.

"Tiểu Mễ, mẹ cho con biết, hạt Y Mễ có thể làm người ta trắng hơn, biến thành xinh đẹp hơn ! Ba đặt cho con cái tên này có ý nghĩa rất tốt mà." mẹ Thủy thấy con gái ngưng khóc thì tiếp tục dụ dỗ: "Chẳng lẽ con muốn làm đứa trẻ xấu xí sao?"

"Con không muốn làm đứa trẻ xấu xí." Quả nhiên, bé con tuy tuổi còn nhỏ nhưng cũng thích được xinh đẹp, "Y Mễ có ý nghĩa là vừa trắng, vừa xinh đẹp sao?"

Mặc dù biết con gái chỉ nghe được một vài lời của mình rồi hiểu theo suy nghĩ của nó nhưng ba mẹ Thủy vẫn không hề đính chính lại mà lại vui vẻ gật đầu xác nhận,

Và cứ như vậy, từ lúc 5 tuổi Thủy Y Mễ đã bị cha mẹ mình lừa gạt, mãi cho đến lúc lớn lên cô vẫn luôn luôn oán trách, cũng may em trai sau khi sinh ra lấy tên do cô chọn, coi như cô cũng được một chút gọi là an ủi.

Trong nhà hàng cao cấp, nam phục vụ tuần tú, bánh bao đang cố gắng giữ trên môi nụ cười chuyên nghiệp nhất, nhẹ giọng hỏi: "Xin lỗi tiểu thư, cô thật sự gọi hết số đồ ăn này sao?". Hắn khom lưng, đem thực đơn ra trước mặt Thủy Y Mễ nhằm xác nhận lại.

"Đúng, chẳng lẽ nhà hàng của anh không có những thức ăn này?" Thủy Y Mễ nhũn đôi mày thanh tú, "Vậy sao những món này vẫn được ghi trên thực đơn?"

"Không, nhà hàng chúng tôi có tất cả các đồ ăn đã ghi trên." Chi là không nghĩ một người như cô lại có thể ăn nhiều đến vậy, người phục vụ nghĩ thầm trong bụng. "Vậy xin cô đợi cho một chút, những thức ăn đó sẽ được đưa lên ngay." Người phục vụ nhìn sổ ghi chép có một dãy dài các món ăn không khỏi thầm lấy làm lạ, trên đời thật sự có người ăn được nhiều như vậy sao... . . . .

"Sếp, anh tới đây để dùng cơm sao?" Bạch Thiên nhớ rõ sếp của mình không thích đồ ăn ở đây, nghĩ đến đó hắn lại nhỏ giọng hỏi lại sếp một lần nữa...

"Dĩ nhiên." Đông Nhật Dương cười cười, chọn một vị trí sau đó liền ngồi xuống, "Cậu cứ về trước đi, nhớ buổi chiều có hội nghị lúc 3h".

"Vâng". Dù thế nào hắn cũng đã làm việc cho Đông Nhật Dương suốt mấy năm, ít nhiều cũng có thể hiểu được ý định của hắn lúc này. Nhìn thấy Đông Nhật Dương cười cười, trong ánh mắt lóe lên một tia giảo hoạt, hắn cũng đoán được là sẽ có chuyện thú vị xảy ra...

Đông Nhật Dương nhìn chăm chú vào cô gái đang ngồi ở góc bên kia một cách đầy hứng thú, tầm nhìn chuyển đến một bàn đầy thức ăn bên cạnh, ý cười trong mắt ngày càng sâu, thời đại bây giờ vẫn có cô gái dám ăn nhiều đến vậy sao...

"Haiz... thật là thất vọng." Thủy Y Mễ mới đem thức ăn vào miệng liền nhổ ra, vẻ mặt u rĩ nói « Cứ tưởng đồ ăn ở đây ngon lắm, thì ra chỉ được cái vẻ hào nhoáng bên ngoài mà thôi » Nếu không phải là thấy trên internet người ta khen ngợi về nhà hàng này rất nhiều thì cô sẽ không tò mò mà đến nếm thử, đúng là làm người ta thấy quá thất vọng mà, có lẽ những thông tin trên mạng thì không thể tin hoàn toàn. Nghĩ thế cô lập tức gọi phục vụ đến tính tiền.

"Tiểu thư, số đồ ăn cô gọi còn chưa voi đi ít nào, chẳng lẽ cô không hài lòng với đồ ăn của chúng tôi sao?" Phục vụ thấy đồ ăn trên bàn vẫn còn nguyên nên vội vàng hỏi.

« Đến món ăn hạng nhất còn khó ăn như vậy, tôi nghĩ những món còn lại cũng không thể ngon hơn đâu ». Nói xong liền để mấy tờ tiền trị giá lớn xuống bàn rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

"Ha ha." Đông Nhật Dương nhỏ giọng cười khế, "Thật thú vị."

Không người nào đến ăn ở nhà hàng này lại dám nói thẳng ra những lời chê bai như thế, mà cô là người đầu tiên, bởi nhà hàng này là của Đại tiểu thư tập đoàn Đông Thị, cho dù đồ ăn có không ngon thật thì bọn họ cũng sẽ hết lời khen ngợi chứ không ai đủ gan lên tiếng phê bình.

Đông Nhật Dương thấy kịch hay đã kết thúc nên cũng không ngồi thêm mà lập tức rời khỏi nhà hàng, chỉ là, đây là lần đầu tiên có một người phụ nữ có thể để lại ấn tượng cho Đông Nhật Dương hắn

Buổi tối, tại phòng khách biệt thự Đông gia, bầu không khí mang vẻ lạ thường...

Hắn mặc một bộ quần áo ở nhà trông rất thoải mái, nổi bật lên vẻ anh tuấn hơn người ngồi trên ghế sa lông với vẻ mặt mỉm cười, hai cánh tay đan trước ngực, bày ra một dáng vẻ nhõm trông rất vô hại. Nhưng 3 người ngồi đối diện hắn thì lại hoàn toàn đối lập. Ai cũng mang nét mặt khấn trương nhìn rất chăm chú, đợi câu trả lời từ hắn

"Ba." Người đàn ông trung niên trước mặt hắn lập tức ngồi thẳng lưng dậy.

"Ba vừa nói muốn con kết hôn sao?" Đông Nhật Dương hỏi cha, trên môi nở nụ cười vô cùng rục rịch, vậy mà ba Đông lại cảm thấy như có một trận gió lạnh vừa quét qua người ông, trên trán toát đầy mồ hôi hột.

« Hơ... . . . đúng là như vậy." Tiếng trả lời càng ngày càng nhỏ, người ngoài không biết còn tưởng rằng ông mới chính là con trai của hắn đấy.

"Mẹ." Đông Nhật Dương quét mắt qua bên cạnh, "Mẹ vừa nói con phải kết hôn với con gái Thủy gia sao?"

"Ha ha." Mẹ Đông cười gượng hai tiếng, sau đó cúi đầu xuống cẩn thận từng li từng tí nhìn về phía con trai mình, nhỏ giọng nói: "Đúng vậy."

Đông Nhật Dương mỉm cười, mắt nhìn chằm chằm cha mẹ một lúc lâu, sau đó đem ánh mắt bắn về phía người ngồi bên cạnh họ.

Cô gái trẻ tuổi lập tức giơ tay lên nói lớn: "Anh à, e không có ý kiến gì đâu!"

"Anh có nói em nói gì không?" Khuôn mặt hần vẫn cứ mỉm cười như cũ nhưng trông mắt đen lại hiện lên một tia sáng bén nhọn làm cho người ta dù có muốn cũng không dám coi thường.

"Vây. . . . . Ý của con thế nào?" Ba Đông cẩn thận hỏi lại con trai.

"Ba, không phải mọi chuyện cha đã thay còn quyết định rồi ư? Sao giờ lại ngồi đây hỏi ý kiến của con thế này?" Đông Nhật Dương vẫn duy trì nụ cười tuần tú, giọng nói êm ái đến lạ thường

"Ha ha." Ba Đông bị hỏi ngược liền chột dạ, nhanh chóng cười cười, "Dù gì thì con cũng là người trong cuộc mà, không phải sao ?"

"Cám ơn ba đã nhớ rõ con là người trong cuộc." Giọng nói nghe như rất ôn hòa nhưng thật ra thì toàn lời giễu cợt khiến ba Đông xấu hổ không thôi.

"Nhật Dương, thật ra thì cũng không thể trách ba con." Mẹ Đông thấy chồng mình khó xử thì không nhịn được nên lên tiếng giải thích." Con cũng biết đây mấy năm nay Ngự Trù Phưởng kinh doanh ngày càng kém, ông nội con tin tưởng giao Ngự Trù Phưởng cho ba con quản lý mà nay lại như vậy thật sự là không ổn rồi"

Ba Đông ngồi bên cạnh sắc mặt cực kỳ khó coi đang gật đầu liên tục, thỉnh thoảng còn thở dài. . .

Mẹ Đông thấy nụ cười trên môi của con trai thoáng vụt tắt liền vội vàng nói tiếp : "Mấy ngày nay, chú và các cô của con liên tục đem chuyện Ngự Trù Phưởng nói với ông nội con làm cho ông càng thêm tức giận, hạ lệnh bắt ba con phải ngay lập tức nghĩ ra cách cải thiện tình hình hiện nay nếu không ông sẽ thu hồi lại Ngự Trù Phưởng"

"Con à, ông nội con đã nói như vậy rồi, nếu ba còn không làm gì được cho Ngự Trù Phưởng thì nhất định ba sẽ mất hết tất cả, ông con là người nói được làm được đấy" Ba Đông mang vẻ mặt đáng thương nhìn con trai mình : "Gạo của Thủy gia rất nhiều nhà hàng muốn có, nhưng mỗi quý họ chỉ cung cấp một số lượng nhỏ cho một vài nhà hàng, nếu như chúng ta có thể lũng đoạn nó thì không chừng tình trạng của Ngự Trù Phưởng sẽ được chuyển biến"

"Nói không chừng không phải biểu thị cho ý nói không chắc chắn sao?" Đông Nhật Dương không khỏi thở dài vì người ba quá ngây thơ của mình "Ba có thể lấy hôn nhân cả đời của con để đi đánh cược cho một chuyện không hề chắc chắn, như vậy có phải là quá mạo hiểm hay không?"

"Con yên tâm, ba đã nghĩ cả rồi, nếu mọi chuyện không thành công thì con có thể ly hôn bất cứ lúc nào." Ba Đông tự cho biện pháp của mình là đúng đắn khiến Đông Nhật Dương không biết nói gì hơn.

"Ba cho là người nhà Thủy gia đều ngu ngốc nên chúng ta có thể tùy tiện lợi dụng phải không?" Hần vặn lại ba mình. . .

"Vây. ....phải làm thế nào?" Ba Đông bày ra khuôn mặt khổ sở, nhỏ giọng hỏi lại.

Cuối cùng Đông Nhật Dương cũng thu lại nụ cười, khẽ thở dài "Ba, ngày mai ba bảo người đem tất cả báo cáo tài chính của Ngự Trù Phòng đến cho con"

"Nhật Dương, con đồng ý kết hôn sao?" Mặt mày ửng đỏ của ba Đông khi nghe con trai nói như vậy lập tức sáng lên, chính miệng hần nói sẽ nhận hết mọi chuyện rắc rối này, phải chăng hần đã dao động. ....

"Chờ con xem xong báo cáo sẽ trả lời ba sau" Hần nói xong liền đứng dậy đi lên lầu, để lại 3 người đang ngồi đó, hết sức tập trung suy đoán ý tứ trong câu nói của hần.

"Ba, có phải ý của anh là đồng ý nhưng cũng chưa phải là đồng ý không?" Đông Nguyệt Nha nghi ngờ hỏi ba mình, đôi lông mày nhíu chặt. "Ba, con kiên quyết không đồng ý cho anh cưới cô con gái nhà giàu mới nổi như vậy về làm chị dâu của con đâu"

"Nguyệt Nha, Thủy gia không phải nhà giàu mới nổi." Ba Đông lần nữa giải thích cho con gái hiểu "Thủy gia chỉ là có tổ tông xuất thân từ nông dân thôi, bọn họ bây giờ cũng có công ty gia đình, hơn nữa con với con gái Thủy gia không phải đã từng là bạn học thời đại học sao ?"

"Ba, con đúng là xui xẻo mới cùng "Thủy Ngọc Mễ" học chung lớp, hử!" Đông Nguyệt Nha nghĩ tới Thủy Y Mễ với thân hình tròn vo, trắng trẻo mập mạp liền không nhịn được cau mày "Cô ta rất béo đó!"

Trời ạ, cho một người cực kỳ ham ăn, béo ú làm chị dâu cô không bằng cho cô một đao đi cho xong!

"Là Thủy Y Mễ, con không được vô lễ với chị dâu tương lai như vậy". Ba Đông nhỏ giọng trách con gái.

"Nguyệt Nha, con phải nghe ba, từ sau không được phép nói như vậy nữa." Mẹ Đông sợ con gái nói như vậy mà đến tai con trai thì nguy to, "Hơn nữa mẹ đã gặp qua cô gái đó rồi, nó chỉ đầy đặn một chút thôi chứ không mập, trông rất có phúc phận"

"Mẹ có cần phải nói tốt cho cô ta như vậy không, tóm lại là con thà để chị Nhan Như làm chị dâu con chứ không bao giờ chấp nhận cô ta" Đông Nguyệt Nha khó chịu nói

"Nguyệt Nha!" Mẹ Đông vừa nghe vậy thì lập tức trở mặt "Những lời như vậy không cho phép con nói trước mặt anh con, nếu như con còn dám nói thêm một câu như vậy nữa mẹ sẽ nói ba con khóa hết thẻ tín dụng của con lại, biết chưa?"

Nhìn thấy mẹ tức giận như vậy, Đông Nguyệt Nha vội vàng im miệng, trong lòng tự mắng mình, trước mặt mẹ không nên mở miệng bình phẩm về nhân cách người khác

"Vâng." Đông Nguyệt Nha ngoan ngoãn gật đầu đáp lại.

"Được rồi, con mau về phòng đi." Ba Đông vội vàng lên tiếng giải vây cho con gái.

Đông Nguyệt Nha vừa nhìn thấy ba lên tiếng giúp mình, lập tức nhảy dựng lên chạy thẳng về phòng, chỉ sợ mẹ sẽ tiếp tục mắng mình.

Trở về đến phòng, cô không quên mắng Thủy Y Mễ, hừ, muốn làm chị dâu của cô ư, không có cửa đâu!

Ông tổ của Đông gia là đầu bếp trong Ngự Trù (nhà bếp của Hoàng Cung), là một người có tay nghề tuyệt hảo được Hoàng Thượng yêu thích, tay nghề của người trong Đông gia được ông tổ truyền lại, cho đến đời của cụ nội Đông gia thì lấy « Ngự Trù Phưởng » làm bảng hiệu cho quán ăn, Đông gia vì vậy mới trở nên phát đạt. Đến đời ông nội của Đông Nhật Dương thì sự nghiệp càng được phát triển trên các lĩnh vực khác, tập đoàn Đông Thị ngày càng nổi tiếng không ai là không biết đến.

Đông Lão Thái Gia có 2 con trai và 3 con gái, vì coi trọng người con trai lớn là Đông Phong nên ông đem gia nghiệp của tổ tiên là « Ngự Trù Phưởng » giao cho hắn quản lý, nào ngờ Đông Phong không những không có tư chất để làm thương nhân, lại còn không có tài nấu nướng nên « Ngự Trù Phưởng » sau khi vào tay hắn thì kinh doanh ngày càng sa sút, vì vậy hắn bị mấy người em trai, em gái chê cười vô số lần.

Cũng may trời cho hắn một người con trai thông minh anh tuấn như Đông Nhật Dương. Ngay cả Đông Lão Thái Gia có rất nhiều con cháu cũng chỉ yêu thích một mình Đông Nhật Dương nên từ nhỏ đã tự mình dạy dỗ đứa cháu này, thậm chí còn không cho nó ở cùng hai vợ chồng Đông Phong hắn, mãi cho đến khi nó trưởng thành mới để nó về sống cùng ba mẹ.

.

Mà cũng bởi như thế, Đông Nhật Dương rất nhanh trở thành Phó Tổng Giám đốc Tập đoàn Đông Thị, làm cho mọi người trên dưới của Đông gia vừa ao ước lại vừa đổ kỵ, hận không được thay thế chỗ của hắn.

Lại nói về Thủy gia, đời đời đều vất vả với đồng ruộng, quanh năm cấy cấy trồng trọt, ai ngờ được đến đời của Thủy Đạo lại quyết tâm không như tổ tông cả đời gắn liền với đồng ruộng, sống kiếp trâu ngựa. Cho nên, hắn mạnh dạn áp dụng những kinh nghiệm được tích lũy từ tổ tông để lại cùng với kinh nghiệm của bản thân mời chuyên gia đến ruộng nhà mình cùng làm thí nghiệm, không ngờ thí nghiệm đó lại thành công, có thể trồng ra loại gạo có chất lượng rất tốt, từ đó Thủy gia chính thức bước vào ngành sản xuất buôn bán gạo.

Tuy nói là đã thoát khỏi thân phận nông dân nhưng thật ra thì gia đình buôn bán gạo thì không thể xa rời người nông dân, hơn nữa Thủy Đạo lại chưa vượt qua được suy nghĩ của một người nông dân, điều này thì chỉ cần nghe đến cái tên của con gái hắn thì có thể biết, vì vậy Thủy gia ở trên thương trường thường bị những người trong giới thượng lưu giễu cợt là « gia đình lúa nước »

Cái danh hiệu buồn cười này khiến người nhà Thủy gia tức giận không thôi, hắn thề cho dù thế nào cũng phải cho con gái mình gia nhập vào giới thượng lưu, cũng bởi vì như vậy, mà 2 chị em Thủy gia bắt đầu phải chịu một tuổi thơ đầy sóng gió cho đến lúc thành người.

« Bà xã, bà nói xem đề nghị vừa rồi của tôi như thế nào ? » ba Thủy đang đi qua đi lại trong phòng khách, vội vàng hỏi ý kiến vợ mình.

« Ông xã à, cách đó tốt thì tốt thật ..... » Mẹ Thủy dừng lại, do dự nhìn về phía chồng mình « Nhưng Tiểu Mễ có thể đồng ý sao ? »

« Nó có thể không đồng ý sao, đây là chuyện quyết định chỗ đứng của Thủy gia trong giới thượng lưu, nó không có quyền từ chối ! » Ba Thủy cắn chặt răng, quyết tâm nói.

"Chuyện này. .... Được rồi, ông đã nói như vậy thì ông đi nói chuyện với nó đi" Mẹ Thủy chỉ có thể làm theo ý của chồng mình mà thôi.

"Sao có thể để tôi đi nói với nó được." Ba Thủy có chút chột dạ, cảm thấy những lời này rất khó nói : " Bà xã à, là phụ nữ với nhau nói chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều. .... "

"Tôi đi nói ư?" Mẹ Thủy cao giọng hỏi lại, "Nhưng. .... "

"Không nhưng gì hết, tối nay nó trở về bà hãy nói chuyện với nó đi, tôi và Đông tổng đã bàn bạc xong rồi, một thời gian nữa sẽ chọn ngày để 2 đứa nó gặp mặt ăn một bữa cơm với nhau" Ba Thủy dứt khoát nói ra khiến mẹ Thủy không cách nào cự tuyệt được.

Mẹ Thủy thấy việc đã đến nước này, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt đồng ý.

Haiz ....., lần này biết nói thế nào với nó đây?

"Đan Thanh, tôi ở đây!" Cánh tay trắng nõn giơ lên cao đang vẫy vẫy không ngừng, tiếng gọi lớn đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Cô gái vận một bộ váy áo thướt tha giống như tiên nữ bước ra từ trong tranh, nhẹ nhàng ngồi đối diện với người có cánh tay trắng nõn đó

"Thủy Tiểu Mễ, cậu đừng có lớn tiếng như vậy được không?" Sở Đan Thanh nhú chặt đôi lông mày kẻ đen, cánh môi đỏ khi đóng khi mở nhẹ giọng nói.

“Môi hồng chúm chím, cánh tay thon mềm, Đan Thanh, cậu đẹp thật đó...haizzz...” Thủy Y Mễ là một người cực kỳ yêu thích những thứ xinh đẹp, nên mỗi lần thấy bạn mình cô đều khó tránh khỏi xúc động mà cảm thán “Đan Thanh à, đúng là cậu sinh nhầm thời đại rồi, nếu như cậu sống ở thời cổ đại thì nhất định cậu sẽ là mỹ nữ độc nhất vô nhị mà hại nước hại dân đó!” (suy nghĩ được như bà này thì ai cũng phải nể rồi)

"Cậu ít nguyên rửa tở đi, cậu chưa từng nghe qua câu hồng nhan bạc mệnh hay sao?." Sở Đan Thanh vừa nói vừa vẩy tay gọi phục vụ.

"ừ nhĩ..." Thủy Y Mễ như bưng tỉnh, gật gật đầu

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Thật Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

“Cậu hẹn tở ra đây có phải là lại tìm ra món gì ngon để ăn không?” Sở Đan Thanh vừa thông thả uống cà phê phục vụ vừa mang lên vừa nói

“Đan Thanh, người hiểu ta quá!” Thủy Y Mễ cười hi hi nói : “Tớ thấy trên Internet người ta bảo rằng đồ ăn Pháp ở đây rất tuyệt cho nên mới mời cậu đến đây cùng ăn thử xem sao”

“Có cậu là chuyên gia phê bình ẩm thực ở đây rồi thì tở làm sao có cơ hội lên tiếng đây”. Cô và Thủy Y Mễ đều làm ở một tòa soạn chuyên về ẩm thực, cô là trợ lý cho xã trưởng, còn Thủy Y Mễ chuyên về phê bình thức ăn, công việc chính là tìm nơi nào có thức ăn ngon và thưởng thức sau đó sẽ cho họ vài ba câu phê bình... Mà thật sự những loại thức ăn đó nếu nàng nói là nó ngon thì cũng sẽ được mọi người đồng tình, ngược lại nếu nàng bảo không ngon thì tuyệt đối sẽ không người nào ăn những món đấy nữa.

“Trời ạ, cậu hiểu rõ đồ ăn Pháp như vậy tở không tìm cậu thì tìm ai?”. Sở Đan Thanh sinh ra ở Pháp, đến năm 15 tuổi mới cùng ba mẹ về nước định cư , vào học cùng lớp với cô.

Nói đến đây cũng thật kỳ lạ, đối với người từ trước đến nay đều là lạnh lùng như Sở Đan Thanh cô , mỗi lần thấy Thủy Y Mễ đơn thuần cố chấp một cách ngu ngốc hoặc bị người khác chê cười thì lại thấy bức mình thay cô ấy. Xem ra mọi thứ đã được định đoạt sẵn cô cả đời này là bạn tốt của Thủy Y Mễ ngốc nghếch này rồi.

Buổi tối, sau khi Thủy Y Mễ bị Sở Đan Thanh kiên quyết ép về nhà thì cũng ngoan ngoãn dừng ngay hành động ăn uống điên cuồng của mình lại mà đứng lên. Khi cô vừa tới cửa nhà thì đã thấy có một người đang ngồi ở ghế sofa, có thể nào lại là người em trai rất khó gặp mặt của cô xưa nay không bao giờ ăn cơm tối ở nhà hôm nay lại phá lệ?

“Thủy Cao Lương, em đã biết về nhà rồi sao?”. Cô nghi ngờ hỏi “Hôm nay làm sao vậy?”

Thủy Cao Lương ghét nhất là khi nghe chị gái hắt gọi tên hấn, cặp lông mày dính chặt lại với nhau nhưng ở trước mặt ba lại không dám lên tiếng bác bỏ cái tên này, đành phải chịu khó nhẫn nhịn.

"Hừ. . . . ." Thủy Cao Lương khoanh 2 tay trước ngực, lắc lắc đầu không thèm để ý đến cô.

"Ba, hôm nay có chuyện gì sao?" Thủy Y Mễ không thèm để ý việc em trai xem thường mình, đi đến ngồi bên cạnh mẹ mình.

“À.....” Ba Thủy do dự, không biết phải mở miệng như thế nào , “Tiểu Mễ à, năm nay con cũng đã 25 tuổi rồi, cũng đã trưởng thành rồi, thế con đã có bạn trai chưa?”

Ba Thủy lòng vòng thử thăm dò con gái một lượt , muốn xem cô phản ứng thế nào rồi mới tính bước tiếp theo.

Thủy Y Mễ không hiểu gì cả, không biết sao tự nhiên ba lại quan tâm đến chuyện tình cảm của bản thân

“Ba, tự nhiên ba hỏi con chuyện này làm gì?”

“Còn không phải con đã đến tuổi kết hôn rồi mà đến một người bạn trai cũng không có để đưa về cho chúng ta xem mặt sao?” Ba Thủy làm bộ như con gái đang mắc phải lỗi gì nghiêm trọng lắm.

“Con có đưa bạn trai về rồi nha”. Thủy Y Mễ vội vàng biện minh cho mình.

«Chị à, mấy người đó thật sự là bạn trai của chị sao ? » Thủy Cao Lương xì mũi phản bác « Có cô gái nào lại coi thức ăn quan trọng hơn cả bạn trai như chị không ? Đừng trách em nhắc lại chuyện xấu của chị, bạn trai trước của chị không phải đã bị chị bán cho Liễu Tinh chỉ bằng một khối bánh ngọt sao ? »

Trời ạ, hẳn không nghĩ trên đời này lại có một người không tìm không phổi như cô, nếu đó không phải là chị gái hẳn thì hẳn sẽ bằng mọi giá ngăn cản cô, không cho cô hạ thấp giá trị của đàn ông bọn hắn như thế, nghĩ đến người sắp trở thành anh rể mình hẳn không khỏi thở dài. ....thật là đáng thương !

« Thủy Cao Lương, chuyện này xảy ra từ rất lâu rồi ». Thẹn quá hóa giận, Thủy Y Mễ trợn mắt lên với em trai mình.

« Đủ rồi, không nói những chuyện này nữa ». Ba Thủy trừng mắt với con trai, không cho hắn nhắc lại chuyện xưa

Thủy Cao Lương không thể chống lại nên chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi im lặng.

« Tiểu Mễ, ba nói là hiện tại kia » Ba Thủy quay đầu lại tươi cười rạng rỡ với con gái, « Con bây giờ không phải là không có bạn trai sao ? Cha biết một người là con trai của một người bạn của ba, vừa anh tuấn giỏi giang lại là người trong giới thượng lưu, con gả cho nó thì sẽ trở thành thiếu phu nhân rồi »

"Chờ một chút." Thủy Y Mễ đột nhiên hô to, sau đó lại hạ thấp giọng hỏi ba mình: "Ba, ba mới vừa nói gả con đi? Như thế không phải là quá nhanh sao?"

Ba Thủy lần này mới ý thức được mình lỡ miệng, không thể làm gì khác hơn là đành nói rõ ràng với con gái mình « Tiểu Mễ, ba đã đồng ý với đề nghị của Đông gia cho con và con trai của họ kết hôn rồi »

Thủy Y Mễ ngậy ngốc tại chỗ, đầu óc ngưng trệ, sững sờ nói « Con ư ? Kết hôn ư ? »

"Đúng vậy, là con kết hôn." Ba Thủy dùng sức gật đầu.

« Ba, kết hôn không đơn giản chỉ là chuyện mở tiệc rượu, làm sao cha lại có thể tự ý quyết định mà không thêm hỏi ý kiến con như vậy ? ». Thủy Y Mễ trợn tròn mắt, 2 gò má trắng mịn vì tức giận mà đỏ hồng lên vô cùng dễ thương.

« Tiểu Mễ, Đông Nhật Dương là một thanh niên tài tuấn (anh tuấn, tài năng) hiếm có, nếu bỏ lỡ hẳn con sẽ không tìm được ai như vậy đâu. » Ba Thủy vội vàng nói thêm.

« Ba à, là do người ta nhìn trúng loại gạo đặc biệt của Thủy gia ta nên mới có thể đề nghị cưới chị, không thì làm sao có thể đến lượt chị con đây » Thủy Cao Lương ngồi một bên châm chọc. Chỉ cần suy nghĩ một lúc là có thể nhìn ra bộ dạng tròn vo của Thủy Y Mễ kia sẽ không có người đàn ông nào thích, mặc dù ngũ quan không tệ nhưng ở cái thời đại mọi người đều chú trọng vào hình thể này thử hỏi có ai thích nổi một cô gái thân hình tròn vo núc ních như cái bánh bao thịt như thế kia không, huống chi chị hắn lại còn rất ham ăn nữa. ....

"Tiểu tử thú, cảm miệng cho ba." Ba thủy lớn tiếng trách móc con trai

Thủy Y Mễ trầm mặc không nói gì, vẻ mặt trước sau như một không hề bị lời nói ác độc của em trai làm ảnh hưởng

"Tiểu Mễ, con đừng nghe nó nói hươu nói vượn." . Ba Thủy chỉ sợ con gái vì tức giận mà từ chối.... "Đông gia là một gia tộc lớn, làm sao có thể đem hôn nhân ra làm trò đùa đây. Bọn họ là thích con, mới có thể đề nghị kết thân, hơn nữa. . . . ."

"Ba." Thủy Y Mễ cắt đứt lời ba mình, "Đông gia có phải có nhà hàng Ngự Trù Phụng hay không?"

"Hả?" Ba Thủy nhất thời không phản ứng kịp.

"Không sai, nhà ăn « Ngự Trù Phụng » chính là nghiệp tổ của Đông gia để lại." . Nghe con gái hỏi vậy mẹ Thủy liền đoán được suy nghĩ của cô nên vội vàng trả lời.

Đôi mắt đen nhánh của Thủy Y Mễ lóe lên, giống như ngay sau đó sẽ lập tức biến thành một kẻ siêu cuồng ăn vậy

Thủy Cao Lương thấy bộ dáng của chị mình như vậy cũng biết mong muốn gia nhập xã hội thượng lưu của ba mình có hy vọng rồi, chị hẳn là một người có thể vì ăn mà hy sinh tất cả, huống chi Ngự Trù Phụng là nhà hàng lâu năm, bên trong có thức ăn ngon nhiều không đếm xuể. Đây không phải là từ huyết của Thủy Y Mễ hay sao...

Lúc này, ba Thủy cũng nhìn ra đầu mối, con gái hẳn đối với Ngự Trù Phụng có hứng thú không ít, luôn muốn tìm cơ hội để tìm hiểu đến cùng, bây giờ cơ hội dâng tới trước mặt, sao có thể không dao động được đây ?

"Tiểu Mễ, Đông Nhật Dương không chỉ là Phó Tổng Tài tập đoàn Đông Thị, ba của hắn còn là người quản lý Ngự Trù Phụng đấy." Ba thủy tiếp tục tăng thêm dụ dỗ, phải làm cho cô đồng ý ngay mới được.

"Có thật không?" , Có là người ngu đàn cũng biết đây là chuyện tốt hiếm có khó tìm nha. ....

Ba Thủy quyết định lấy lui làm tiên, "Nếu không thì trước tiên con có thể gặp qua Đông Nhật Dương rồi hãy quyết định, có được hay không?"

"Vậy. . . . . Được rồi." Từ chối một hồi, Thủy Y Mễ vẫn là gật đầu đồng ý.

Ba Thủy từ trước đến nay là người mạnh vì gạo, bạo vì tiền, nay còn bày sẵn mưu kế chờ con gái ngoan ngoãn nghe theo để trải sẵn đường đi cho mình, thật là hết nói nổi. . . . !

Một cuộc thuyết phục như vậy lặng lẽ hạ màn, mà nam nữ chính trong vở kịch này lại không hề ý thức được tương lai còn rất nhiều chuyện vui đang chờ đợi bọn họ, mỗi người vẫn đang đắm chìm trong tưởng tượng của chính mình...

Đồng Nhật Dương ngồi trong phòng mình đang không ngừng lật qua lật lại báo cáo tài vụ, cẩn thận xem xét. Bình thường hắn ở trước mặt người khác luôn bày ra vẻ mặt lạnh lùng. Mà bây giờ một mình ở trong phòng cũng như vậy, chỉ có thể dùng hai từ để miêu tả : xám xịt !

Xem ra những năm gần đây ba hắn có thể giữ cho Ngự Trù Phưởng không ngã đổ là tài giỏi lắm rồi, nếu không phải nhờ có mấy vị tiền bối mà ông nội an bài chèo chống thì Ngự Trù Phưởng đã sớm không trụ nổi rồi.

Không ngờ nhà hàng đã kinh doanh hàng trăm năm lại xuống dốc, cho nên ba hắn mới phải xuất ra chiều bài cuối cùng này để ép hắn, thật làm hắn khó nghĩ mà.

Đồng Nhật Dương ở trong lòng thở dài, hắn biết rõ ba mình không phải là người có thể liệu trước được mọi việc trên thương trường, nhưng vẫn nhịn không được mà hối hận một chút. Lại nhìn cô chủ hắn ai ai cũng là con người khôn ngoan giao hoạt trong khi ba hắn lại hiền lành chất phác, đến một chút sự khôn khéo của con cháu Đông gia cũng không được thừa hưởng

« Haizzz... » Nhẹ nhàng thở ra một hơi dài, Đồng Nhật Dương khép bản báo cáo lại, hai hàng lông mày nhíu chặt.

Một hồi lâu sau hắn mới cầm điện thoại lên ấn một dãy số : « Thịnh Thiên, cậu giúp tôi điều tra một người »

Người đàn ông ở đầu dây bên kia tức giận nói : « Đồng đại thiếu gia à, cậu muốn điều tra người thì đề nghị nên thuê thám tử tư, tôi là luật sư của cậu chứ không phải chân sai vặt cho cậu »

« Con gái Thủy gia, ngày mai hãy đưa tài liệu cho tôi ». Đồng Nhật Dương làm như không nghe thấy lời oán trách của bạn tốt mà nói ra yêu cầu của mình, sau đó rất không biết điều mà cúp điện thoại luôn.

Người đàn ông kia nhìn cái điện thoại đang kêu bíp bíp, giận đến mức muốn đánh người, nhưng cuối cùng hắn vẫn từ trên giường lồm cồm bò dậy, vì người khác mà bán mạng...

Mà Đồng Nhật Dương sau khi cúp điện thoại cũng ra khỏi phòng, gọi mấy người nhà đang chìm trong giấc mộng dậy.

« Nhật Dương, đã trễ thế này rồi, có chuyện gì thì đề ngày mai nói không được sao ? ». Ba Đồng hai mắt chưa tỉnh ngủ đỡ vợ mình đến ghế sofa ngồi xuống.

« Anh trai có chuyện kinh thiên động địa gì à ? ». Đồng Nguyệt Nha gỡ đầu tóc đang lung tung lộn xộn của mình, vẻ mặt khó hiểu nhìn về anh trai.

« Ba, xem ra ba không có chút lo lắng nào cho Ngự Trù Phưởng, vậy thì chúng ta lại đi ngủ tiếp thôi ». Đồng Nhật Dương bày ra khuôn mặt tươi cười, giọng điệu ôn hòa nói.

Ba Đồng lập tức tỉnh táo, vội vàng lắc đầu « Không không không, tất nhiên ba phải lo lắng rồi ! »

« Nhìn ba vẫn ăn ngon ngủ yên, không giống gì là đang lo lắng nha ». Đồng Nhật Dương vẫn cười ôn hòa đến vô hại như trước nhưng lại khiến ba Đồng lo sợ.

Nhìn con trai đang muốn tức giận, trong lòng ba Đồng lo lắng bồn chồn. « Nhật Dương, không phải là con có chuyện muốn nói với chúng ta sao ? ». Ông vội vàng hỏi sang chuyện khác, nếu không thì mọi chuyện sẽ thảm hại hơn.

Đồng Nhật Dương thấy ba mình đã biết kén trương lo lắng thì không hù dọa ông nữa.

« Ba, con đã xem qua báo cáo tài vụ của Ngự Trù Phưởng », nói đến đây hắn còn cố ý liếc mắt nhìn ba mình, « chuyện kết hôn với tiểu thư Thủy gia thì sau khi con gặp mặt cô ấy sẽ trả lời ba »

« Có thật không ? ». Vừa nghĩ tới tình trạng khó khăn của Ngự Trù Phưởng sắp được giải quyết ba Đồng đã vui mừng không thôi, « vậy ba sẽ sắp xếp để hai đứa gặp mặt nhau ngay »

« Khoan đã ». Đồng Nhật Dương giơ tay lên cắt đứt hưng phấn của ba mình, « muốn gặp mặt ở đâu, khi nào sẽ do con quyết định, ba không cần quan tâm, tối nay con gọi mọi người chỉ để nói ra quyết định của con thôi, giờ thì mọi người về phòng ngủ tiếp đi ». Nói xong, Đồng Nhật Dương cũng xoay người chuẩn bị trở lên phòng.

« Anh, em phản đối, em không bao giờ đồng ý để anh cưới con bé Ngọc Mễ mập ú đó ». Đồng Nguyệt Nha vừa nghĩ tới Thủy Y Mễ kia có nguy cơ sẽ sớm trở thành chị dâu của mình liền lớn tiếng phản đối

« Cưới hay không cưới do anh quyết định ». Không thèm quay đầu lại, Đồng Nhật Dương chỉ bỏ lại một câu nói như vậy rồi đi về phòng

“Ba, ba thật sự muốn cho anh cưới đứa con gái nhà giàu mới nổi đó sao?”. Đồng Nguyệt Nha dậm chân gắt giọng với ba mình.

« Được rồi, chuyện này không cần con lo, mau đi ngủ đi ». Con trai khó khăn lắm mới đồng ý, sao có thể để đứa con gái này phá hỏng đây.

“Đúng rồi đó, con mau về phòng đi”. Mẹ Đông đứng về phía chồng mình vội vàng khuyên nhủ con gái

"Hừ!" Đông Nguyệt Nha tức giận khề hừ, xoay người chạy về phòng, dùng sức đóng sầm cửa phòng tỏ vẻ bất mãn.

Ba Đông không thèm để ý mà ôm vợ trở về phòng, tiếp tục ngủ cho đến khi mặt trời lên cao.

Ha ha, cuối cùng cũng không phí công vô ích !

Bóng đêm phủ xuống, cuộc sống về đêm nơi thành thị cũng vừa mới bắt đầu, trên quầy rượu của một nhà hàng hạng sang, ba người đàn ông mỗi người một khí chất khác nhau đang nhàn nhã tự đắc nhắm nháp ly rượu ngon.

« Đây là thứ cậu cần ». Thịnh Thiên mặc bộ tây trang trắng thơm vừa vặn, đem một tập tài liệu ném về phía người đàn ông áo xám nho nhã.

« Nhật Dương, cậu nhờ Thịnh Thiên điều tra cái gì vậy ? ». Người đàn ông mặc bộ quần áo thời trang ngồi dựa người vào tường, nhìn hẩn tò mò hỏi.

« Tôi muốn điều tra đối tượng kết hôn. ». Về mặt Đông Nhật Dương ôn hòa bình tĩnh, giống như đây là một chuyện không hề quan trọng gì.

« Đối tượng kết hôn ư ? » Ly rượu trong tay Âu Phàm chấn động thiếu chút nữa bắn hết ra ngoài.

« Nói dễ hiểu một chút thì là vợ tương lai của cậu ta ». Thịnh Thiên tốt bụng giải đáp nghi ngờ cho hẩn.

« Hơ, chuyện là thế nào vậy ? ». Một kẻ thích chuyện bát quái như Âu Phàm đối với chuyện này rất tò mò.

Phải biết rằng, nếu muốn gả cho một người khôn ngoan xảo trá như Đông Nhật Dương thì phải có một tài tình sắt đá, không biết cô gái được chọn kia có trái tim như vậy không. ....

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Thật Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Đông Nhật Dương ngay cả đầu cũng không thèm ngẩng lên, trực tiếp mở túi rút số liệu bên trong ra, ngay khi tầm mắt hẩn nhìn đến trang đầu tiên thì đôi mắt híp lại thành một đường, chính là cô ấy, chính là cô gái kỳ lạ hẩn gặp ở nhà hàng lần trước

Hẩn nhanh chóng xem tiếp số liệu trong tay, trong đầu từ từ hình thành một quyết định, khóe môi khẽ nhếch lên ngày càng rõ ràng, trông mắt đen lấp lánh giống như là vừa phát hiện ra chuyện gì vui lắm.

"A, thật là thú vị." Đông Nhật Dương nhỏ giọng nỉ non, lộ ra vẻ mong đợi.

Thịnh Thiên cùng Âu Phàm đồng thời rung mình một cái, thấy Đông Nhật Dương bày ra nụ cười quý dị kia, bị sợ đến da gà nổi rồi đầy mặt đất.

"Đông Nhật Dương, cậu có thể đừng cười như vậy có được không?" Thấy hẩn quá kỳ quái, Âu Phàm cùng với bạn tốt đảo cặp mắt trắng đá.

"Chuyện gì có thể làm cho cậu có hứng thú như vậy?" Thân là một luật sư, Thịnh Thiên rất nhanh đề xuống sự kinh ngạc hiện lên trên mặt, tinh táo hỏi "chẳng lẽ cậu rất mong đợi cùng Thủy gia kết thân?"

Chuyện này thật là thiên đại kỳ văn rồi ! (chắc là như chuyện lạ có thật ở mình rồi ^^)

Đông Nhật Dương lại mang khuôn mặt tươi cười dịu dàng, rất tự nhiên mà nói : " Ngự Trù Phưởng luôn cần loại gạo mới của Thủy gia, tuy hai nhà đã tính toán sẽ hợp tác lâu dài rồi nhưng vẫn cần một thứ có thể tin tưởng được để đảm bảo, không phải sao ? "

"Như vậy, thứ có thể tin tưởng được như cậu nói là hôn nhân sao?" Âu Phàm lạnh lạnh nói: "Cậu sẽ không vì mấy hạt gạo kia mà bán thân chứ?"

Nghĩ như thế nào cũng đều là không thể tưởng tượng nổi, cho tới bây giờ Đông Nhật Dương đều không phải là đứa trẻ ngoan, mặc dù bề ngoài giả bộ trông rất giống, nhưng bọn họ từ nhỏ đến lớn đều là bạn tốt của hẩn nên rất hiểu hẩn là kẻ có tính cách thất thường như thế nào, nếu là chuyện hẩn không muốn làm thì cho dù có thế nào hẩn cũng nhất quyết không làm, ngược lại, đã là chuyện hẩn muốn làm thì không ai có thể ngăn cản được hẩn.

"Cho dù đó chỉ là mấy hạt gạo bé nhỏ nhưng cậu cũng phải dựa vào đó mới có thể sống được." Đông Nhật Dương nhàn nhạt nhấn mạnh, "Đó cũng là nền móng cho Ngự Trù Phưởng, cậu nói có quan trọng hay không?"

"Đây có phải là ý của ông nội cậu không?" Thịnh Thiên đoán trúng tim đen liền chỉ ra nhân vật mấu chốt.

"A, ông ấy cũng không phản đối." Đông Nhật Dương khẽ cười một tiếng, đáy mắt thoáng qua tia khó đoán.

"Tôi thấy có mà cậu cũng không còn phản đối thì có." Thịnh Thiên tức giận chầm chọc

Lúc Đông Nhật Dương mới nhìn thấy tài liệu trong mắt đã xuất hiện sự thay đổi rất nhỏ, nhưng nó vẫn không qua được đôi mắt sắc bén của hắn

"Không thể nào." Âu Phàm sợ hãi kêu lên

"Là dạng người đẹp đến mức nào mà có thể làm cho người cam tâm tình nguyện hy sinh tự do như vậy?" Hắn cực kỳ hào hứng, liền nhanh tay đoạt lấy tài liệu, vừa nhìn thấy thì....."Đông Nhật Dương, khẩu vị của cậu thay đổi từ khi nào đấy?"

Âu Phàm từ tập tài liệu ngẩng đầu lên, khiếp sợ nhìn bạn tốt.

Trong hình là một cô gái đầy đặn mượt mà, không hề giống với xu hướng "người dây" mà các cô gái hiện đại đang theo đuổi, nhưng da thịt non mềm trắng trẻo trông mềm nhũn như cái bánh màn thầu này làm cho người ta không nhìn được mà muốn xông vào cắn một ngụm. Mặc dù cô gái nhỏ này có thể khiến người ta yêu quý nhưng chưa đủ để kích thích người ta tiến tới hôn nhân a.

"Đây không phải là mẫu người cậu thích nha". Âu Phàm vẫn chưa thể tin được

"Cậu biết mẫu người tôi thích sao?". Đông Nhật Dương không trả lời mà hỏi lại.

"Hơ . . . ." Thật đúng là không biết, người này đối với mọi phụ nữ luôn là ôn hòa lễ độ, nhìn như phù hợp để ở bên nhau, cũng là như giữ một khoảng cách, không để người ta có thể đi vào cuộc sống của hắn.

"Cậu chắc chắn chứ?" Thịnh Thiên nghiêm túc hỏi bạn

"Cậu cứ nói đi" Đông Nhật Dương nhìn hắn, trên môi nở ra nụ cười sáng lạn.

"Chúc mừng." Thịnh Thiên không hỏi thêm nữa, nâng chén hướng tới hắn cụng ly

"Này, bây giờ là thế nào?" Âu Phàm nhìn hai người kia nâng chén liền hỏi : "Cậu thật muốn kết hôn?"

"Thịnh Thiên đã nói chúc mừng, còn có thể là giả sao?" Đông Nhật Dương nhún vai, mỉm cười nói,

"Thôi." Âu Phàm cũng cảm ly rượu lên cùng hắn cụng ly với hắn "Đến ngày đó trang phục cô dâu sẽ do tôi chịu trách nhiệm, hoàn toàn miễn phí."

"Vậy thì cảm tạ." Đông Nhật Dương đem ly hướng về phía hắn đáp lễ, sau đó ngửa đầu uống cạn rượu trong chén.

Vẫn chưa thể tiếp nhận được thực tế, Âu Phàm đi tới bên cạnh Thịnh Thiên, nhỏ giọng buồn chuyện không ngừng, mà lúc này Đông Nhật Dương cũng bắt đầu suy nghĩ xem khi nào thì sẽ đi gặp vợ tương lai của mình.

Trong phòng nghỉ tòa soạn "Mỹ Thực" đang tràn ngập một bầu không khí quái dị, người đẹp Sở Đan Thanh đang dùng đôi mắt xinh đẹp lạnh lùng nhìn chằm chằm cái người đang không ngừng nhét thức ăn vào miệng kia.

"Đan Thanh, cậu đã trừng mắt nhìn tớ suốt 10 phút rồi đấy, không thấy mỏi mắt sao?" Cái miệng nhỏ đang ra sắc cắn miếng bánh xốp giòn, Thủy Y Mễ lộ ra vẻ mặt cực kỳ thỏa mãn.

Ừm, trà chiều điểm tâm của nhà hàng này thật sự là quá tuyệt vời!

"Thủy Tiểu Mễ!" Sở Đan Thanh cau mày.

"Đan Thanh, chúng ta biết nhau lâu như vậy mà cậu lại gọi sai tên của người ta, cậu trả lời thế nào đây a?" Trên miệng đầy mảnh vụn, Thủy Y Mễ cố ý coi thường sự tức giận của cô mà cố ý trêu ghẹo.

"Thủy Tiểu Mễ, cậu có thể vì mấy món ăn mà đem bán mình đi sao?" Sở Đan Thanh không để ý tới cô đang bày ra dáng vẻ ngu ngốc, lạnh lùng nghiêm chỉnh chất vấn.

"Đó không phải là mấy món ăn bình thường, nghe nói là từ nhà bếp trong cung đình nhưng đã bị thất truyền nha!" Thủy Y Mễ không biết sống chết mà phản bác, "Chỉ có Ngự Trù Phưởng có thể làm ra, hơn nữa còn là chỉ có người của Đông gia mới biết cách làm các món ăn đó!"

"Đó chỉ là món ăn nha!" Sở Đan Thanh cảm thấy vô lực, cô gái này chỉ vì mấy cái bàn ăn nhỏ rách nát mà ngây ngốc đồng ý kết hôn với người không quen không biết, chuyện này thật sự là quá hoang đường rồi.

"Cậu biết Đông Nhật Dương sao?" Sở Đan Thanh chắc chắn là cô không biết cái tên Đông Nhật Dương kia

"Hắn là ai?" Thủy Y Mễ từ nhỏ đến giờ đầu óc chỉ để nhớ rõ hai thứ đó là thức ăn ngon cùng sách dạy nấu ăn, những chuyện còn lại thì hoàn toàn không nhớ rõ.

"Là người đàn ông cậu sẽ phải kết hôn!" Sở Đan Thanh cắn răng, nói từng chữ từng câu, "Cậu đến hẳn là ai cũng không biết, vậy mà còn đòi gả cho hẳn sao?"

"Haizz, có sao đâu, thời xưa khi mà các cụ kết hôn, cũng không phải là cũng không gặp qua đối phương sao? Còn không phải như vậy cũng có thể sống tốt cùng nhau đến lúc đầu bạc ?." Thủy Y Mễ chẳng hề để ý mà nói.

"Cậu sao lại biết được họ sống hạnh phúc cùng nhau đến lúc đầu bạc?" Sở Đan Thanh trợn lên lên đến mức lớn nhất

"TV toàn diễn như vậy." Thủy Y Mễ trả lời như đó là lẽ dĩ nhiên

Sở Đan Thanh không đáp , cảm giác chính mình là “hoàng đế không gặp thái giám lại gặp”!

"Tùy cậu thôi." Cô bỏ qua, "Về sau đừng tới tìm tớ mà khóc lóc kể lể là tốt rồi."

"Đan Thanh, cậu suy nghĩ nhiều quá rồi". Thủy Y Mễ cảm thấy thật sự là bạn tốt suy nghĩ quá nhiều, chỉ là kết hôn thôi mà, không có gì thay đổi cả, cô vẫn là cô, quan trọng là sau này cô sẽ được ăn món ăn thất truyền của nhà bếp hoàng cung rồi!

"Chỉ hy vọng như thế." Sở Đan Thanh chân thành hi vọng nàng có thể vẫn đơn thuần như vậy .

"Không nói chuyện này nữa." Thủy Y Mễ đưa giấy ăn lên lau miệng xong thì đi tới bên cạnh cô hạ thấp giọng thần thần bí bí nói: “ Tớ mới tìm được một nhà hàng ngon lắm, sau khi tan ca chúng ta đi thử một chút, cậu thấy thế nào?”

Sở Đan Thanh nghiêng đầu liếc xéo cô một cái sau đó không nói câu nào liền lướt qua cô đi thẳng ra ngoài

"Này, Đan Thanh. . . . ." Thủy Y Mễ vội vàng đuổi theo, "Tớ. . . . ."

Âm thanh cùng người cùng nhau biến mất ở khúc quanh, phòng nghỉ ngơi phút chốc trở nên an tĩnh, chỉ có trong không khí một mùi vị ngọt ngào của bánh xốp trứng. . . .

Đông Nhật Dương không ngờ lại có thể gặp Thủy Y Mễ nhanh như vậy, cô đang cùng một cô gái khác đang ngồi ở một góc, giống như lần đầu tiên hẳn gặp cô, vẫn là một bàn đầy thức ăn ở trước mặt, dĩ nhiên số thức ăn đấy là do cô gọi rồi, vì cô gái ngồi ở đối diện cô thân hình rất mảnh mai, cho nên không thể là người ăn được nhiều như vậy.

"Ha ha, xem ra thật là có duyên a." Đông Nhật Dương ngồi xuống vị trí đối diện bàn của họ, tâm tình cực kỳ vui vẻ.

"Tiểu Mễ, cậu nhất định phải ăn nhiều như vậy sao?" Sở Đan Thanh lần nữa chỉ vào thức ăn trên bàn, hạ thấp giọng hỏi lại thêm lần nữa.

Trời ạ! Chẳng lẽ cô ấy sinh ra là sai lầm của thiên nhiên sao, thân hình tròn trĩnh đầy đặn như vậy rồi còn không biết kim hãm, ngược lại còn ăn uống thả phanh. . . .

"Đương nhiên rồi!" Thủy Y Mễ múc một muỗng cá canh bỏ vào trong miệng, đôi mắt híp lại, "Trời ạ! Không hổ khi nổi danh là “ Tổng tẩu canh cá”, mùi vị thật khác lạ!”

"Thủy Tiểu Mễ, cậu ăn xong những thứ này sẽ nặng hơn 1 kg đấy ." Sở Đan Thanh tức giận nhắc nhở cô, "Mỗi món chỉ nếm một chút thôi là được rồi."

"Không được, tại sao có thể lãng phí tâm sức của đầu bếp dành cho món ăn này được?" Thủy Y Mễ không thèm nghĩ mà lập tức cự tuyệt ngay

Haizz, cậu cũng biết là phí công cơ đấy, Sở Đan Thanh thở dài trong lòng , cô không giống Thủy Y Mễ trước giờ chỉ biết đến ăn, nên thực sự cô không thể hiểu được tại sao một cô gái lại có thể ăn nhiều đến “trình độ” như thế. Haizz, ai bảo Thủy Y Mễ không phải là một cô gái bình thường, vậy nên sao có thể sử dụng suy nghĩ của người thường để nói chuyện đây?

Sở Đan Thanh đang than vãn thì chợt nghe âm thanh từ điện thoại di động truyền đến.

"Mẹ à?". Cô nhận thông điện thoại, nhỏ giọng đáp: "Được, con biết rồi, con sẽ về ngay”

"Sao thế?" . Thủy Y Mễ dừng bữa nhìn về phía cô

"Tiểu Mễ, mẹ tìm tớ, tớ phải đi trước đây." Sở Đan Thanh nhìn cô ấy nãy nói "Cậu ở lại một mình không sao chứ?"

"Uh, cậu có việc thì cứ đi trước đi." Thủy Y Mễ nhìn cô, khuôn mặt tươi cười, "Tớ thường thức xong chỗ thức ăn này sẽ về nhà ngay."

"Vậy tớ đi trước." Sở Đan Thanh cầm túi xách lên, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

"Không được ăn quá nhiều, nếu không buổi tối không thể tiêu hóa nổi đâu." Trước khi đi, cô vẫn không quên dặn dò Thủy Y Mễ không bao giờ biết kim hãm “phong độ” ăn uống lại.

"Biết rồi, biết rồi." Cô vừa ăn vừa vẫy tay với Sở Đan Thanh

"Cậu. . . . ." Sờ Đan Thanh bắt đầu nhìn cô một cái, sau đó đi ra khỏi phòng ăn.

Mà Đông Nhật Dương ở phía đối diện đã nghe hết đoạn đối thoại của các cô, nụ cười trên môi từ lúc này đến giờ vẫn chưa hề tắt.

Cô gái nhỏ này không phải là người có sở thích ăn uống bình thường nha, nhìn một bàn đầy thức ăn ở trước mặt cô thế mà mới không được bao lâu đã vui đi một nửa rồi.

Không chỉ thích ăn mà còn rất kén chọn thức ăn, lần trước ở nhà hàng kia mặc dù cô cũng gọi ra một bàn đầy thức ăn nhưng chỉ ăn một miếng thì không động đến nữa, còn lần này thì khác, từ đầu tới giờ cái miệng nhỏ vẫn hoạt động không ngừng, khẳng định là nhà hàng này hẳn là không tệ, nếu không cô đã không ăn không ngừng như vậy. Nghĩ tới đây, hẳn chậm rãi đứng dậy, sửa sang lại y phục chuẩn bị tới làm quen cô vợ nhỏ tương lai một chút.

Lúc này Thủy Y Mễ vẫn đang “tập trung chiến đấu hăng hái” với số thức ăn ngon trên bàn, đột nhiên cảm giác được trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười rất nhỏ, cô buồn bực ngẩng đầu lên, bất thành linh đối mặt với một đôi mắt đen đang cười. . . . .

Một người đàn ông ưu nhã như một vị hoàng tử đang cười với cô, hơn nữa còn là cười rất dịu dàng, trong đầu Thủy Y Mễ bỗng chốc trở nên trống rỗng, trước mắt xuất hiện vô số bong bóng màu hồng, trái tim đập mạnh mẽ điên cuồng. . . . .

Trời ạ! Cô thật không dám tin. . . đưa tay lên véo hai bên má phúng phính một cái thật mạnh

"Oh, thật là đau!"

Đông Nhật Dương bị cử chỉ ngốc nghếch của cô chọc cười. Đôi lông mày như ngọn núi khẽ lay động, đôi mắt đen cong thành hình trăng non, Thủy Y Mễ quá ngây thơ rồi, nhưng mà quá thật hẳn cười lên rất đẹp trai! (ô, anh tự sướng đó seo????)

"Phải ngắm thật kỹ nha!" Nàng không nhịn được bật thốt lên.

"Ha ha. . . . ." Đông Nhật Dương cuối cùng cũng nhịn không được nữa, cất tiếng cười to.

Cô gái này thú vị như vậy, chắc hẳn cuộc sống hôn nhân sau này sẽ không tẻ nhạt rồi, hẳn bắt đầu có chút mong đợi. .

“Thủy Y Mễ, tỉnh lại đi”. Hắn ngồi xuống đối diện cô, cất giọng êm ái gọi

Đại tiểu thư Thủy gia bị ánh mắt dịu dàng của hắn nhìn chăm chú thì cả khuôn mặt đỏ rần, đây chính là chuyện xưa nay mới được gặp nha!

"Làm sao anh biết tên của tôi?" Thật vất vả lắm mới lời được lý trí quay trở lại đầu mình, Thủy Y Mễ kinh ngạc hỏi.

“Nếu ngay cả tên của vợ tương lai cũng không biết thì không phải anh rất không có trách nhiệm sao?”. Nụ cười trên môi vẫn được giữ nguyên như cũ nhưng ánh mắt thì lại chăm chăm nhìn thẳng đe dọa cô.

"Khụ. . . . ." Số thức ăn đang nằm trong Thủy Y Mễ làm cô bị sặc, "Anh. . . . . anh là. . . . ." Ngón tay trắng nõn mượt mà run run chỉ vào cái người đối diện đang cười đến dịu dàng ấm áp kia..

"Là cái gì?" Hắn đặt hai tay lên trên mặt bàn, thân thể khẽ nghiêng về phía trước, hẳn dựa vào cô rất gần, gần đến mức Thủy Y Mễ có thể ngửi được mùi nước hoa trên người hắn truyền đến.

"Đông. . . . ." Đông gì nhỉ? Cô chỉ nhớ Ngự Trù Phưởng là của Đông gia, nhưng lại không nhớ rõ tên người đàn ông mình sắp sửa lấy làm chồng (thật là hết nói nổi bà, chỉ ăn là giới thôi :no3:)

Làm thế nào bây giờ? Thời gian lặng lẽ trôi, hắn càng cười đến rực rỡ, nhưng không biết vì sao cô lại cảm thấy da đầu mình đang từng hồi run rẩy tê dại.

“Tiểu Mễ, không phải là em không biết tên chồng tương lai của em chứ?”. Hắn ra vẻ tốt bụng nhìn tới, nụ cười trên môi lại không cho người ta một chút nào cảm giác ấm áp, ngược lại lại lộ ra từng tia rét lạnh.

"Ha ha." Không dễ bị bắt nạt, nhưng Thủy Y Mễ lại sợ cứng rắn nên chọn giả bộ ngây thơ cười : “Tôi. . . . .”

"Đông Nhật Dương." Hắn mỉm cười với cô gái trước mặt đang co lại như quả bóng nói: "Đây là tên chồng tương lai của em, ngoan ngoãn nhớ, có biết không?"

Cánh tay duỗi thẳng đến tóc cô nhẹ nhàng xoa xoa, cảm giác mềm mại lạ thường truyền đến lòng bàn tay và các ngón tay khiến nụ cười trên mặt Đông Nhật Dương lại thêm sâu hơn một chút, rất tốt, cô lại có thêm một ưu điểm. .

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Thật Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Ads Thủy Y Mễ gật đầu chấp thuận, có phải mất mạng cô cũng sẽ nhớ kỹ cái tên này, chỉ mong hấn đừng bày ra với cô nụ cười khiến người ta cảm như hén như vậy nữa, trái tim bé nhỏ yếu ớt của cô không chịu nổi hấn dụ dỗ đến khiếp sợ như vậy đâu

Haizz, ai bảo mình quá ham ăn, giờ thì tốt rồi, có muốn thay đổi lại mọi việc cũng không có cách, mà bản thân lại không đủ can đảm đối mặt với cái người về mặt thì dịu dàng hòa ái nhưng khi phát ngôn thì lại không cho người ta có quyền cự tuyệt nhá hấn

Trời sinh cô có trực giác cũng rất chính xác, vừa rồi trong nháy mắt đã vì vẻ đẹp dễ gần của hấn là cho mê mẩn, nhưng khi tỉnh táo lại trực giác nói cho cô biết người đàn ông này không hề giống như vẻ bề ngoài ôn hòa vô hại a

Lần này phải làm thế nào đây, có lẽ cô đã rước về cho mình một cục phiền toái to đùng rồi nha!

"Làm sao anh biết chỗ này?" Hơn nữa còn gặp cô rất đúng lúc như vậy, còn nhận ra cô nữa chứ.

Thủy Y Mễ trong lòng lầu bầu, cô nhớ rõ là chưa từng gặp mặt hấn bao giờ nha, thậm chí ngay cả ảnh của hấn cũng chưa từng thấy nữa, làm sao hấn có thể nhận ra cô được nhỉ?

Hừm... , không phải vì quá nôn nóng muốn nâng có thể nhanh nhanh bước chân vào xã hội thượng lưu nên cha đã chủ động dâng “ảnh ngọc” của nàng đến cho hấn xem chứ? Đúng rồi, việc này rất có khả năng

"Quá ghê tởm!" Nghĩ tới đây, Thủy Y Mễ tức giận bật thốt lên mắng một câu

Nhìn cô đang chìm trong mạch suy nghĩ của mình, Đông Nhật Dương lạnh nhạt tự nhiên mà tựa lưng vào ghế ngồi, chăm chú thưởng thức vẻ mặt ngày càng phong phú của ai đó.

Cho tới bây giờ hấn mới biết hóa ra phụ nữa lại có vẻ mặt phong phú đến vậy, trước kia kia những phụ nữ bên cạnh hấn đều có dáng vẻ kệt cớm khiến hấn vô cùng chán ghét, nhưng Thủy Y Mễ trước mặt hấn lại không như vậy, rốt cuộc là tại sao chứ?.

Lần đầu tiên Đông Nhật Dương cảm thấy bị mê hoặc.

"Em vừa nói gì đấy?" Một hồi lâu sau hấn mới cố ý hỏi.

Thủy Y Mễ lập tức định thần lại liền vội vàng lắc đầu, “Không có ....không có gì, chỉ là tôi đang muốn hỏi anh xem anh có muốn ngồi xuống ăn cơm cùng tôi không?”

Lời vừa ra khỏi miệng cô lại hối hận, không nên mời hấn tiếp tục ở lại nha, phải lập tức đuổi hấn đi mới đúng chứ! Cô âm thầm đánh một cái vào đầu mình, đúng là quá ngu ngốc rồi, hừ.

Đông Nhật Dương giống như là không nhìn thấy cô đang hối hận, cười nói: "Vậy anh liền cung kính không bằng tuân mệnh vậy." Nói xong, hấn liền cầm đĩa đặt trước mặt cô lên, rất ưu nhã mà dùng cơm.

Thủy Y Mễ nhìn chằm chằm đôi đĩa trong tay hấn, thấy hấn không hút do dự mà bỏ vào trong miệng mình, trong đầu lập tức oanh một tiếng, phụt chốc mặt đã đỏ bừng như tôm luộc.

Hấn. . . . . Hấn thế nhưng. . . . . Đó là đôi đĩa cô đã dùng rồi nha!

Đây là bữa ăn khó nuốt nhất mà từ trước đến nay cô gặp phải, cô chưa hề có kinh nghiệm nha...

Từ trước đến giờ cô luôn mang tâm tình vui vẻ khi ăn cơm, không nghĩ tới nguyên tắc lâu nay của cô đã bị phá hỏng, càng làm cho cô không thể tin được là bọn họ mới gần đầu tiên gặp mặt (trong một hoàn cảnh hết sức tự nhiên) thế mà cô còn chưa kịp ý thức về nguy cơ đang tiềm ẩn đã nhanh chóng ngồi vào xe của hấn.

“Ách, xin hỏi bây giờ chúng ta đi đâu đây?” Thủy Y Mễ nắm chặt đai an toàn trên ngực, giả bộ trấn định, lễ phép hỏi

“Một nơi mà hai chúng ta có thể thoải mái nói chuyện mà không bị làm phiền” Đông Nhật Dương liếc xéo cô một cái, khóe môi nhếch lên nụ cười ôn hòa.

Thủy Y Mễ lại cảm thấy một hồi rùng mình, giống như người đàn ông dụ dỗ đang ngồi bên cạnh này trong nháy mắt hóa thân trở thành một tên ác ma.

"Tôi. . . . . Tôi muốn về nhà, nếu trở về muộn quá.....sẽ không tốt." Thủy Y Mễ đưa ra một lý do cực kỳ gượng gạo, ngay cả chính cô cũng cảm thấy lý do đó thật là ngu xuẩn

Nhưng Đông Nhật Dương lại không vạch trần lời nói láo của cô, ngược lại nụ cười trên môi lại càng mở rộng thêm

"Nếu như vậy thì anh cũng không miễn cưỡng." Hấn làm ra vẻ thông cảm mà lộ ra một nụ cười

"Vậy sao anh còn không quay đầu xe ?" Thấy tay cầm tay lái của hấn vẫn không có bất kỳ động tác nào, cô nhăn mày lại hỏi.

"Đây chính là đường trở về nhà em, không phải đến cái này em cũng không nhận ra chứ?" Hắn cười nhẹ ra tiếng, liếc cô một cái đầy hứng thú.

Thủy Y Mễ nhất thời cứng họng, ngượng ngùng xoay mặt, không thể cho hắn biết mình là một người bị mù đường, căn bản là không biết đường.

Đông Nhật Dương không có để ý việc cô tùy hứng, ngược lại còn có chút hưởng thụ bộ dạng xinh đẹp kiều mị của cô.

Xe vững vàng dừng sát trước biệt thự Thủy gia, Thủy Y Mễ vội vàng cởi dây nịt an toàn ra để xuống xe.

Vào lúc tay nàng đặt trên cánh cửa chuẩn bị mở cửa xe thì bất thành linh cô tay cô bị hắn bắt lấy, kéo cô về đem ôm vào ngực

"Không nói lời tạm biệt với anh sao?" , giọng nói trầm thấp vang lên bên tai khiến cô khẽ run rẩy một hồi.

"Buông . . . . Buông tôi ra." Khuôn mặt cô trong nháy mắt bị nhuộm đầy một mảng màu hồng, Thủy Y Mễ nằm trong lòng hắn nhẹ nhàng đẩy dụa. (Em muốn được ôm như chị)

Cơ thể đầy đặn mềm mại đang ngo nguẩy trong lòng, dù là Liễu Hạ Huệ cũng không thể không động lòng nha, Đông Nhật Dương khẽ thở dài trong lòng, cô gái này đơn thuần quá mức, cô không hề biết đàn ông đáng sợ thế nào sao ?

Vậy nên hắn không thể làm gì hơn đành phải dạy dỗ vợ tương lai này một chút, để cô sau này không dám tùy tiện hành động như vậy nữa.

"Tiểu Y Mễ." Hắn cúi đầu xuống ní non bên tai cô, làn lưỡi ngậm vành tai láng bóng như châu ngọc của cô

"A!" Thành linh xảy ra thân mật, cô bị dọa sợ đến mức muốn nhảy dựng lên.

Chỉ tiếc Đông Nhật Dương lại ôm cô rất chặt, làm cho cô không thể động đậy, phải để mặc cho hắn giờ trò, hắn nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, cực kỳ bá đạo mà hôn cánh môi mềm mại đỏ mọng.

Trong nháy mắt, đầu óc của Thủy Y Mễ giống như là bị người ta san phẳng, cô không ngờ sẽ bị hôn, đôi môi của hắn thật ấm áp, cảm xúc thân mật này vô cùng chân thật, nhưng rồi lại không rõ ràng, bởi vì cô vẫn không thể tin, vẫn không cách nào chấp nhận cô đang bị hắn ôm hôn cuồng nhiệt

Rốt cuộc, cô cũng hồi hồn lại, vội vã tránh ra nhưng lại bị bàn tay của hắn giữ cái ót lại, tiếp tục hôn sâu tựa như đang chiếm đoạt, môi lưỡi cô bị hắn triển miên căn cứ mút mút khuấy động cả khoang miệng, cứ một chút thời gian trôi qua thì tim cô lại đập càng mạnh mẽ.

Bàn tay cô đánh vào bờ ngực rắn chắc của hắn thì nhanh chóng bị hắn vững vàng tóm được, cô thấy tâm ý hoảng loạn, cảm giác bản thân mình nằm trong ngực hắn trở nên nhỏ bé, yếu mềm, cuối cùng giống như là nụ hôn này có mang theo ma lực, khiến cô tự giác đắm chìm, tự động đáp trả hắn.

Một hồi lâu sau Đông Nhật Dương mới thỏa mãn mà buông tha cho cánh môi sưng đỏ của cô.

"Hôn lễ của chúng ta sẽ được tiến hành vào tháng sau." Giống như là đang ban tuyên cáo, âm thanh trầm thấp nhẹ nhàng gõ từng cái vào trái tim cô.

Thủy Y Mễ sững sờ xuống xe, cô không biết mình đã đi như thế nào mà có thể vào đến cửa nhà, chỉ biết vào lúc cô hồi phục được tinh thần thì đã thấy cha mẹ nhìn mình bằng ánh mắt vui mừng.

"Sao mọi người lại nhìn con như vậy ? " Cô đỏ bừng mặt, không tự nhiên mà dời ánh mắt mình đi nơi khác.

"Tiểu Mễ, chúng ta đã thấy." Mẹ Thủy cười đến vô cùng mập mờ, "Hai đứa ở trên xe hôn đến nhiệt tình như lửa nha "

Mặt giống như là bị lửa đốt, Thủy Y Mễ không biết nên giải thích thế nào khi mình mới vừa rồi cũng đắm chìm vào nụ hôn đó

"Mẹ, mẹ đừng có cười gian tà như vậy có được hay không?"

"Tiểu Mễ, Đông đại thiếu gia có đồng ý cùng con kết hôn hay không?" Đây mới là chuyện ba Thủy quan tâm nhất

Thủy Y Mễ nhớ đến vừa rồi bản thân nghe được Đông Nhật Dương nói một câu rất quan trọng, nhưng rốt cuộc là hắn nói gì đây ?.

"Con. . . . . Không nhớ rõ."

"Cái gì?" Ba Thủy rống to, "Chuyện quan trọng như vậy tại sao con có thể quên đây?"

"Không nhớ rõ chính là không nhớ rõ a." Thủy Y Mễ ăn vạ hô to sau đó mặc kệ ba mình ở phía sau gào thét, nhanh chóng chạy thẳng về phòng của mình.

"Đứa nhỏ này. . . . ." Hai vợ chồng nhìn con gái biến mất, chỉ biết nhìn nhau lẩm bẩm.

Về đến nhà Đông Nhật Dương trực tiếp nói cho cha mẹ hắn nguyện ý cưới Thủy Y Mễ, về phần tại sao hắn đột nhiên chuyển biến lớn như vậy thì một chữ cũng không nói.

Mà ba Đông cũng không quan tâm cái này, hẳn vui vẻ là vì Ngự Trù Phưởng rốt cuộc được cứu rồi, cho nên hẳn hưng phấn không thôi vội vàng báo bà xã nhanh chóng gọi điện thoại thông báo cho Thủy gia, còn có người nắm quyền Đông gia là Đông Lão Thái Gia nữa.

Sau khi nhận được sự đồng ý, công tác chuẩn bị cho chi tiết buổi lễ được hùng hù hỏ hỏ triển khai, nhưng hai đương sự nhà mình thì lại làm như không có chuyện gì liên quan đến họ, cứ như bình thường mà tiếp tục đến công ty làm việc, cho đến ngày tổ chức hôn lễ thì hai người mới gặp mặt nhau lần thứ hai.

Thủy Y Mễ nhìn bữa tiệc đang cực kỳ náo nhiệt, lại nhìn chằm chằm vào ảnh cười cực lớn, khóe mắt không nhìn được mà co quắp. Kỹ thuật bây giờ cũng thật là quá lợi hại a, bọn họ không có đi chụp ảnh cưới nhưng bây giờ lại có bức ảnh cả hai đang nhìn nhau vô cùng đắm đuối đang ngang nhiên xuất hiện ở đây .=

A, trời ạ, nàng thật sự đã kết hôn!

Đến giờ phút này cô mới nhận thức được thì ra là mình quá ngây thơ rồi, thế mà lại vì để được ăn mấy món đồ ăn thất truyền đấy mà đem mình chôn vào cái hồ hôn nhân, có phải là quá thiếu suy nghĩ hay không? Đáng tiếc, bây giờ nói gì cũng đã chậm, cô cũng không có can đảm trước mặt bao nhiêu người như vậy mà đào hôn a !

"Sợ sao ?" Thật vất vả lắm mới thoát khỏi đám người ngoài kia cứ bám lấy mình, Đông Nhật Dương đi đến bên cạnh cô.

"Nếu như bây giờ tôi chạy trốn thì sẽ như thế nào?" Thủy Y Mễ đối với ông xã mới nhậm chức của mình rất vô tư mà đùa cợt.

"Bà xã yêu quý, em nói sao cơ?" Đông Nhật Dương cười đến rất nhẹ, nhưng là trong mắt lại tàn mát ra ánh sáng bén nhọn, Thủy Y Mễ bị dọa sợ tới mức lông tóc đều dựng đứng .

"Ha ha, đừng nóng giận, tôi chỉ đùa thôi mà." Cô vội vàng lấy lòng hẳn mà cười gượng mấy tiếng.

"Em yêu, thay vì ở chỗ này suy nghĩ lung tung không bằng thay ông xã của em đi kính khách khứa mấy ly rượu đi ." Hắn nói xong liền dắt tay cô đi thẳng đến đám khách kia

Thủy Y Mễ tự biết mình đuối lý, đành để mặc cho hẳn lôi đến đám người đang vừa uống rượu vừa tán gẫu kia, vừa đi hết một vòng mặt của Thủy Y Mễ đã trở nên đỏ bừng, đầu có chút choáng váng

Cô kéo cánh tay Đông Nhật Dương, dựa hoàn toàn vào người hẳn “ Tôi ... không đứng nổi nữa” Cô nhỏ giọng cầu cứu hẳn “Có nên uống nữa không?”

Đầu bắt đầu đau, cô níu chặt cánh tay chồng mình, năn nỉ nói: "Mau nghĩ biện pháp đi"

Đông Nhật Dương nghiêng đầu nhìn thấy cô say đến mặt đỏ như quả cà chua, không thể làm gì khác hơn là đưa tay ra hiệu với phù rể để hẳn tới đây tiếp rượu, sau đó đỡ Thủy Y Mễ rời khỏi đại sảnh tổ chức bữa tiệc báo tài xế đưa bọn họ trở về Đông gia .

Mới vào đến cửa nhà Thủy Y Mễ liền chạy tới phòng tắm ói đến thất điên bát đảo .

"Em có sao không?" Đông Nhật Dương đứng ở cửa phòng tắm, nhìn dáng vẻ khó chịu của cô thì cảm thấy lúc trước mình nhất quyết kéo cô đi mời rượu là một quyết định không sáng suốt .

Hồi lâu, Thủy Y Mễ cảm thấy đầu không có đau đớn như trước nữa thì chậm rãi đứng dậy, cặp mắt mông lung nhìn hẳn nững nịu: "Tôi muốn tắm, anh đi ra ngoài đi." Nói xong, còn đẩy mạnh hẳn đi ra ngoài, không khách khí chút nào đóng sầm cửa lại.

"A, xem ra đã say đến mức hồ đồ rồi sao?" Bằng không sao có thể đẩy mạnh hẳn ra ngoài như vậy?

Đông Nhật Dương buồn cười, xoay người đến một gian phòng tắm khác để rửa sạch mình, nửa giờ sau, hẳn ra khỏi phòng tắm thì lại không nhìn thấy Thủy Y Mễ đâu.

"Thủy Y Mễ, em vẫn còn ở bên trong sao?" Hắn gõ nhẹ nhàng đánh cửa phòng tắm.

Bên trong truyền đến ừm ừc ừc ừc, âm thanh mơ hồ không rõ

"Em đang nói cái gì?" Đông Nhật Dương gọi thêm lần nữa, đợi cô mãi không thấy lên tiếng thì lấy tay dứt mạnh cửa phòng tắm “ Anh vào nha”

"Em rút cuộc. . . . ." Đông Nhật Dương nhất thời ngây ngẩn cả người, thân thể đầy đặn trắng nõn của cô ở trong bồn tắm không hề che dấu gì mà bày ra trước mắt hẳn.

Thủy Y Mễ nằm ở trong bồn tắm ngủ ngon lành, môi đỏ mọng khẽ mở ra rồi lại khẽ đóng lại, hô hấp có quy luật, Đông Nhật Dương cảm giác hô hấp của mình cũng trở nên gấp rút, bụng thoát ra một cỗ nóng rực, không ngừng đốt cháy lý trí của hẳn.

"Cô gái ngọc này." Đông Nhật Dương nhìn không được mà mắng, rút khăn tắm trên người mình ra, tiến lên đem cô từ trong nước bế lên, dùng khăn tắm bao lấy thân thể mềm mại của cô.

"Cũng không sợ ngã bệnh." Hắn lâu bầu, ôm lấy cô rời khỏi phòng tắm.

"Ừm . . . . sao vậy?" Đột nhiên bị lay động khiến Thủy Y Mễ mở mắt ra, nói lầm bầm: "Đây là ở đâu?"

Thì ra cô gái này quên hôm nay là ngày mình kết hôn?

"Đây là phòng của chúng ta." Đông Nhật Dương tức giận trả lời, cắn răng đem đêm tân hôn của hai người biến thành lúc hấn phải phục vụ cô thật tốt.

"Ừm" Lầu bầu một tiếng, cô lại an tâm dựa vào bộ ngực hấn tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

"Em cứ như vậy mà yên tâm về anh sao?" Hấn nhìn gương mặt ngủ không chút đề phòng của cô tự nhủ, "A. . . . ."

Nửa đêm, Thủy Y Mễ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, bàn tay nhỏ bé mập mập dùng sức đẩy người đang gù rất say bên cạnh, "Tôi muốn uống nước. . . . . Uống nước. . . . ."

Đông Nhật Dương bị cô đánh thức nên ngồi dậy nhìn cô một lúc, thấy cô càng càng thét không ngừng, lông mày ngọn núi càng thêm nhú chặt, sau khi hít sâu một hơi, hấn đành chấp nhận xuống giường đi lấy nước cho cô.

"Uống xong thì không được náo loạn nữa." Người đàn ông chịu đựng tâm tình khó chịu, dùng ngữ điệu uy hiếp nói, cũng không cần biết cô có nghe được hay không.

Thủy Y Mễ đưa ly nước lên miệng uống ừng ực ừng ực, không còn kịp nuốt xuống, nước từ khóe miệng chảy xuống cô theo bản năng đưa lưỡi màu hồng phàn ra liếm liếm.

Đông Nhật Dương cả buổi tối phải chịu ghen một bụng tức giận, giờ lại thấy một màn kích thích như vậy thì tiện tay đem nước đặt lên tủ ở đầu giường, cúi xuống ngậm đôi môi hồng nhuận của cô.

"A. . . . ." Thủy Y Mễ bất thình lình bị hôn nên lập tức tỉnh hấn, khẽ giãy giụa, "Ừm. . . . ."

Nhẹ nhàng cạy cánh môi mềm mại ướt át, đầu lưỡi của hấn như một con rắn mà chui vào khoang miệng của cô nhẹ nhàng liếm liếm thành miệng, từ từ câu dẫn cái lưỡi non mềm của cô, hấn không ngại phiền phức khi lặp đi lặp lại một động tác khiến người dưới thân liên tục thờ gáp

Đông Nhật Dương khẽ nâng tròng mắt đen lên, cúi đầu nhìn xuống cô gái trong kiêu mị ngực đã trở nên ý loạn tình mê, đôi môi non mềm của cô khiến hấn lưu luyến không dứt, mà cô lại đem thân thể đầy đặn mềm mềm dán chặt vào hấn không chút kẽ hở khiến bụng dưới của hấn chịu không được mà phóng tới một cổ nhiệt bùng bùng thiêu đốt. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Thật Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Bàn tay tham lam ở trên thân thể mềm mại trượt lên trượt xuống không ngừng khiến Thủy Y Mễ khẽ run một hồi, những cái vuốt ve dịu dàng và say lòng người khiến người giờ mới biết đến tình dục như cô cảm thấy sợ hãi, không khỏi vùng tay muốn thoát khỏi tình triền mê người này.

Đông Nhật Dương làm sao tha cho cô dễ dàng như vậy được, huống chi đây là đêm tân hôn của bọn hấn, làm sao có thể cho cô chạy trốn đây!

Hai cánh tay vững vàng nhốt chặt không cho phép cô chạy trốn, chiếc lưỡi nóng bỏng càng tăng thêm mãnh liệt mà khuấy động, hấp thu hết dòng suối ngọt ngào trong miệng cô, làm cho hơi thở của cô nhiễm đầy mùi vị của hấn

"Ừm. . . . ." Tiếng rên rỉ từ khóe môi Thủy Y Mễ bật ra, cho dù là âm thanh rất nhỏ nhưng ở tại căn phòng yên tĩnh nên lại vang vọng cực kỳ rõ ràng.

Một bàn tay của hấn nhẹ nhàng linh hoạt tút khăn tắm từ trên người cô xuống, thân thể trắng nõn ngay lập tức xuất hiện trần truồng trước mắt hấn. . .

Ngay từ lúc trong phòng tắm hấn đã biết được cô có một đôi gò bồng đảo đầy đặn mượt mà màu tuyết trắng, nhưng hấn không nghĩ tới bây giờ chúng đang trong tay mình vậy lên, cảm giác đó chân thật đến mê người.

"Tiểu Mễ, em thật sự rất đẹp."

Đông Nhật Dương khẽ đưa hai tay nắm gọn hai bầu ngực của Thủy Y Mễ, chậm rãi mà xoa nắn, hô hấp của cô theo đó mà ngày càng trở nên dồn dập.

"A. . . . ." Cô thét chói tai.

Đôi mắt trong sáng bởi vì tình dục mà từ từ bị che phủ bởi một tầng sương mỏng, lơ đãng liếc nhìn hán một cái, lại thấy hán cúi đầu xuống nhìn cô bằng ánh mắt si mê chăm chú, ánh nhìn kích thích thần kinh của Thủy Y Mễ, thân thể trần trụi nháy mắt bị bao phủ bởi một mảng phấn hồng

Cái miệng nhỏ nhắn của cô hé mở, ngậm nga một tiếng kêu kiều mị chết người, không ngừng trêu chọc thân thể đang hùng hực đốt cháy của Đông Nhật Dương.

"Ừm . . . . . A . . . . . Không . . . . ." Cô thờ gấp, muốn lên tiếng ngăn lại động tác của hán, vậy mà nghe như đang cầu khẩn nũng nịu.

"Bảo bối gọi anh là Dương." Môi của hán thoáng rời khỏi đầu nhũ non mềm, nói nhỏ bên tai cô.

Tay cùng môi lần nữa đánh úp tới nơi ngọt ngào mềm mại kia

"Dương . . . . ." Tay Thủy Y Mễ không tự chủ được mà gio lên đầu hán, luồn vào lớp tóc đen dày, giống như là muốn đẩy hán ra nhưng lại không liềm chế được mà đưa nhẹ lên đỉnh đầu.

"Bảo bối, không phải sợ, cảm thụ của ta đi." Đông Nhật Dương giống như cảm nhận được sự lo lắng của cô, đôi tay rời khỏi bộ ngực mềm mại, vòng qua phần lưng trắng nõn, bế cô lên dính vào ngực của mình.

"A ừm . . . . ." Bộ ngực đầy đặn bị dồn ép vào lồng ngực trần trụi của hán làm cho toàn thân cô chảy qua cảm giác rùng mình. "A . . . . .!"

Đông Nhật Dương phát hiện cô rất nhạy cảm liền ôm sát cô, vì cô mà tiếp tục giằng vò xoa bóp.

"Dương . . . . . Không cần . . . . ." Ngực trướng đau khiến ý thức của Thủy Y Mễ càng trở nên mơ lúng, chỉ cảm thấy cả người nóng ran khó chịu, theo sự xoa bóp của hán mà thân thể mềm mại không ngừng dẫy dụa..

"Ồ . . . . ." Cô tích cực phối hợp, khiến Đông Nhật Dương suýt nữa đầu hàng tại chỗ, "Bảo bối, không nên gấp, từ từ đi."

Trời ạ, cô làm sao lại quyến rũ như thế, nếu không phải đây là lần đầu tiên hán được yêu thương cô thì hán nhất định sẽ hung hăng, bắt chấp tất cả mà chiếm hữu cô.

Thủy y Mễ dang hai tay của ôm cổ của hán, môi đỏ mọng khẽ nhếch, "Ừm . . . . . A . . . . . A . . . . ."

"Ông trời ơi, em thật là quá tuyệt vời!" Trải qua sự dạy dỗ vừa rồi của hán, cô đã hoàn toàn buông lỏng toàn thân, phản ứng nhiệt tình như lửa khiến hán hài lòng cực kỳ.

"Dương, em thật khó chịu. . . . ." Trong cơ thể nóng ran mà cô lại không thể nào phát tiết, chỉ có thể tựa sát hán để giải tỏa nhiệt độ của mình.

Bụng không ngừng dâng lên một cảm giác trống rỗng, khiến người không có kinh nghiệm như Thủy Y Mễ cực kỳ khó chịu, dùng sức gầy dựa thân thể, hi vọng hán có thể giải quyết vấn đề này, ai ngờ càng động thì sự khó chịu trong cơ thể lại càng tăng lên.

"Ồ . . . . . em khó chịu lắm, không cần, không cần. . . . ." Như đứa bé đang ăn vạ, ngón tay trên lưng hán càng tăng thêm lực đạo.

"Ngoan, chờ một lát nữa." Đông Nhật Dương hôn mí mắt cô rồi tiếp tục một đường đi xuống cho đến cánh môi đỏ của cô.

Bàn tay nóng rực cũng thuận theo đó mà dọc theo tấm lưng như tơ lụa của cô vuốt xuống, đến chỗ lõm của mông thì dừng lại, ngón tay thon dài chạm rải tiến vào trong

. . . . .

Hai người đồng thời kêu lên âm thanh thoải mái, thật lâu cũng không ngừng. . . . .

"Bang bang!" Tiếng vang ầm ầm từ cửa truyền đến, người trên giường nhanh chóng lật người lăn một vòng, đem cả tấm chăn cuộn tại trên người mình giống như một con tằm.

"Thủy Y Mễ, mặt trời chiếu đến cái mông rồi, cô vẫn còn đang ngủ sao!" Đông Nguyệt Nha liềm chết ở ngoài cửa lớn tiếng

"Ừm . . . . ." Cô gái ở trong chăn vẫn còn đang buồn ngủ, mơ mơ màng màng đáp: "Mệt quá a, không cần gọi tôi."

Ngoài cửa, Đông Nguyệt Nha đã đập cửa đến bàn tay có cảm giác đau thế mà người bên trong vẫn như cũ một chút động tĩnh cũng không có, cuối cùng, cô vẫn phải vô cùng không cam lòng mà bỏ cuộc

Hừ, Thủy Y Mễ đáng chết này, cô cho là ra oai như vậy là có thể khiến ta ngoan ngoãn chấp nhận sao? Đông Nguyệt Nha ở ngoài cửa cắn răng tức giận nghĩ, cho rằng là Thủy Y Mễ cố ý không đáp lời cô.

Thủy Y Mễ chậm rãi mở mắt ra, mờ mịt nhìn trên trần nhà một lúc lâu đầu óc mới dần tỉnh táo lại, toàn thân đau nhức không dứt giống như là bị xe cán ngang qua người mình vậy, tất cả xương cốt trở nên rời rạc.

"A, đau chết tôi rồi." Thủy Y Mễ nhẹ nhàng nhích người, vẻ đau đớn này làm cho cô nhếch môi, oa oa kêu to lên.

Đáng ghét, thì ra là kết hôn là phsir chịu tội như thế này a, haizzz, sau này cô không bao giờ kết hôn nữa, không có chút nào hạnh phúc ngọt ngào giống như trên ti vi diễn. Trên TV đều nói, sau tân hôn ngày thứ hai khi tỉnh lại, vai nam chính sẽ dịu dàng vì nữ chính chuẩn bị bữa ăn sáng, nhưng cô khi tỉnh lại thấy hoàn toàn là u ám.

Cô nhìn lại phía đầu giường, đồng hồ báo thức biểu hiện đã là ba giờ chiều rồi, được rồi, là cô dậy trễ, nhưng là không thể trách cô nha!

Không có bữa ăn sáng, nhưng tối thiểu cũng phải ở lại bên cạnh cô nha, nhưng vừa tỉnh lại đã thấy trong phòng trống rỗng, loại cảm giác đó thật là tệ hại hết biết rồi.

Thủy Y Mễ có chút mất mát vén chăn lên rồi giường, chẳng biết tại sao lỗ mũi cảm thấy chua xót ê ẩm

"Ghét, ta ghét Đông Nhật Dương!" Cô chịu đựng đau nhức mà đi tới phòng tắm, nước nở nói.

Đội cô chuẩn bị xong từ trong phòng tắm đi ra đã là sau một tiếng sau, chợt nhớ tới hôm nay là ngày đầu tiên mình đến Đông gia, liền vội vàng vàng mà đi ra khỏi phòng.

"Cô dậy trễ như thế, không biết bố mẹ chồng có tức giận hay không?" Thủy Y Mễ vừa đi vừa tự lẩm bẩm, "Nếu họ thật sự tức giận thì nên làm cái gì đây?"

Giờ khắc này, nàng lại hi vọng Đông Nhật Dương ở bên mình, nếu như hấn ở đây, thì bản thân cô sẽ không lo lắng đến vậy, nghĩ tới đây, tâm tình khẩn trương nhất thời trở nên rồi rã hơn

"Ai nha, là ai đây a?" Đông Nguyệt Nha đang ngồi ở trên ghế sa lon, khinh miệt nhìn Thủy Y Mễ đang từ trên lầu đi xuống, "Mặt trời sắp sửa xuống núi rồi, cô lại có thể để mọi người chờ đợi mỗi mình cô, thật sự là khiến người ta phải nể mặt nha!"

Thủy Y Mễ cúi đầu, xấu hổ đi tới trước mặt vợ chồng Đông gia, "Cha, mẹ, thật xin lỗi."

"Không có việc gì, tân hôn mà, khó tránh khỏi dậy trễ chút." Ba Đông đối với cô dịu dàng cười cười, không để cho cô phải khó xử.

"Hừ, Nhật Dương sáng sớm đã phải đến công ty đi làm việc." Ngu ý là, người làm vợ như cô lại có thể ngủ một mạch đến lúc mặt trời xuống núi, thật chẳng ra làm sao cả.

Sắc mặt Đông mẹ cực kỳ khó coi, vốn là không hài lòng với nàng dâu này, bây giờ còn có biểu hiện kém như vậy, càng làm cho bà vì con trai mà ấm ức

"Anh ấy thì phải vất vả, người khác lại được ăn ngủ như vậy, cũng thật là tốt số a." Đông Nguyệt Nha cũng giễu cợt nói.

Thủy Y Mễ ngoan ngoãn cúi đầu, không phản bác.

Trước khi kết hôn, mẹ đã ngăn cản vạn dân cô, quyết không được cùng mẹ chồng và cô nhỏ lớn tiếng, họ nói gì thì cứ im lặng mà nghe là được rồi, haizzz, nhưng thật là khó khăn nha, cô bây giờ đang rất đói bụng, bất năng im lặng không được nói câu nào thật sự là tra tấn nàng quá sức rồi.

"Ừng ực" đột nhiên từ trong bụng Thủy Y Mễ phát ra một tiếng kêu khiến mọi người nhất thời cũng ngẩn cả người

"Ha ha. . . . ." Thủy Y Mễ cười gượng hai tiếng, gãi đầu nói, "Thật xin lỗi, cha, mẹ, trước hết có thể để con ăn cơm được không ạ?"

Mẹ Đông cùng Đông Nguyệt Nha xanh cả mặt, chỉ có ba Đông lộ ra khuôn mặt từ ái tươi cười.

"Dĩ nhiên, con đã bao lâu không có ăn cái gì rồi, nhất định là đói bụng lắm." Nói xong, ba Đông quay đầu phân phó quản gia bảo phòng bếp đi chuẩn bị đồ ăn.

"Cám ơn cha." Cô cúi đầu cảm ơn với ba Đông một cái, sau đó lại ngoan ngoãn cúi đầu đứng tại chỗ.

Trong chốc lát, quản gia liền đem thức ăn đã chuẩn bị xong lên.

"Con nhanh đi ăn đi." Ba Đông đối với cô dịu dàng nói, cũng ý bảo quản gia đưa cô đi trước.

Thủy Y Mễ gật đầu với mọi người một cái, sau đó liền theo quản gia đi đến phòng ăn.

O o, rốt cuộc cũng có thể ăn cơm, bụng cô đói đến dệp lép rồi!

"Ông xã!" Mẹ Đông gọi chồng mình với giọng điệu không vui, "Ông làm sao có thể bênh vực cô ta như vậy?"

"Ba, cha việc gì phải đối tốt với cô ta như vậy?" Đông Nguyệt Nha cũng rất bất mãn đối với thái độ của cha mình đối với Thủy Y Mễ.

"Mặc kệ như thế nào con bé cũng đã được gả cho nhà ta rồi, đã là Đông gia Đại thiếu phu nhân rồi." Ba Đông lại nói tiếp, "Tôi thấy con bé là một cô gái hiền lành, hai người không nên làm khó nó như vậy."

"Ông xã."

"Ba."

Hai mẹ con đồng thời lên tiếng

"Không được nói nữa, chẳng lẽ các người muốn cho Nhật Dương buông tay mặc kệ Ngự Trù Phưởng sao?" Ba Đông hung ác nói, "Nếu như Nhật Dương bị các người náo loạn như vậy mà phiền lòng, nói không chừng liền thật mặc kệ Ngự Trù Phưởng đấy!"

Mẹ Đông cùng Đông Nguyệt Nha khi nghe xong lời này thì lập tức im bật, sợ những lời ba Đông nói sẽ thành sự thật, đến lúc đó sẽ thê thảm.

"Thế nào mà tất cả mọi người lại đều ở đây cả vậy?" Vừa vào cửa, Đông Nhật Dương liền nhìn thấy tất cả mọi người đều ở trong phòng khách.

"Nhật Dương, con vẫn còn ở trong thời kỳ tân hôn đó, làm sao lại đi làm?" Ba Đông thấy trên tay con trai cầm túi đựng công văn, một bộ dạng mới vừa tan làm.

"Cha, người mới kết hôn cũng không phải là cha, vậy sao cha lại ở nhà?" Đông Nhật Dương mặt mỉm cười.

"Ách. . . . ." Ba Đông cứng họng, "Còn không phải là chờ các người kính trà, thế mà hai đứa sáng sớm đã không thấy bóng dáng ở đâu rồi."

Đông Nhật Dương cười một tiếng, "Tiểu Mễ đã dậy rồi sao?"

"Hừ, anh, cô ta mới làm vợ anh thế mà đã lên mặt rồi, để ba mẹ đợi đến mặt trời cũng xuống núi mới dậy, đến bây giờ vẫn chưa kính trà cho cha mẹ đấy." Đông Nguyệt Nha nhân cơ hội bôi nhọ Thủy Y Mễ.

"Thật sao?" Đông Nhật Dương cười yếu ớt, gương mặt tuấn tú không có một tia chỉ trích, ngược lại trên mặt còn biểu hiện mọi chuyện không có gì là to tát cả, "Như vậy thì ba mẹ chờ một chút, chúng con sẽ cùng nhau kính trà ba mẹ." Nói xong, hắn nghiêng đầu phân phó người giúp việc đi chuẩn bị trà.

"Thế cô ấy đâu rồi?" Đông Nhật Dương lại hỏi.

"Cô ta kêu đói bụng, giờ đang ở phòng ăn đấy." về mặt mẹ Đông đầy ghét bỏ, "Thật là một chút lễ phép cũng không có."

"Ba mẹ, hai người cũng chuẩn bị một chút đi, chúng con lập tức tới ngay." Nụ cười trên môi Đông Nhật Dương đột nhiên có thêm một tia lạnh lẽo, ngay sau đó xoay người đi tới phòng ăn.

Đông Nhật Dương đi vào phòng ăn, liền nhìn thấy cô gái đó đang ngồi trước bàn ăn mà vui đầu nhiệt tình chiến đấu hăng hái, tại sao mỗi lần hắn nhìn thấy cô luôn là bên cạnh một bàn đầy thức ăn nhỉ? (chuyện nữa, nghề của người ta mà ỉ)

Hắn nhỏ giọng cười mấy tiếng, đi tới bên cạnh, kéo ra một cái ghế, ngồi xuống.

"Xem ra vận động của tôi hôm qua cộng thêm sáng nay làm cho em tiêu hao không ít thể lực nha!" Đông Nhật Dương nhàn nhạt trêu đùa. (:leueur:)

"Khụ khụ. . . . ." Đang nghiêm túc ăn cơm, Thủy Y Mễ đột nhiên nghe được giọng đàn ông quen thuộc, bị dọa đến bị sặc, nghiêng đầu, trừng lớn đôi mắt, "Anh. . . . . Làm sao anh lại ở đây?"

Đông Nhật Dương dịu dàng vỗ vỗ sau lưng cô, bàn tay ở lưng cô qua lại vuốt ve, "Ăn chậm một chút, không ai giành với em đâu."

Giống như là không thấy trong mắt cô đang hoảng sợ, Đông Nhật Dương vì cô mà múc thêm một chén canh gà nhân sâm nữa.

"Uống chút canh cho hết sặc." Hắn cười đến ôn nhu dị thường, hơn nữa còn săn sóc mà đem chén bưng lên đặt vào bên môi cô, "Đây chính là món canh gà nhân sâm cách thủy chỉ có người của Ngự Trù Phưởng mới biết cách làm thôi đấy, bên ngoài không có đâu, em nếm thử một chút đi."

Cả người Thủy Y Mễ run lên, cuống quýt đoạt lấy chén canh, "Tự tôi uống."

Oa, thật sự là uống rất ngon, tuyệt không có dầu mỡ, hỗn hợp nhân sâm thịt gà vừa đủ, cực kỳ ngon!

Cô không nhịn được uống thêm vài hớp nữa, sau đó để canh nằm lại ở trong miệng, dùng đầu lưỡi từ từ cảm thụ mùi thơm nồng nặc kia, hương vị canh gà ở trong miệng được nguyên vẹn tỏa hương.

"Như thế nào?" Đông Nhật Dương híп đôi mắt đen lại, nhìn chăm chăm biểu lộ hạnh phúc trên mặt cô.

"Mùi vị cực tốt, cảm giác không có dầu mỡ hơn nữa lại có mùi thơm nồng nặc, dùng sa oa hầm cách thủy từ từ, nước cốt gà hỗn hợp cùng nhân sâm, hai mùi vị trộn lẫn vào nhau, tạo thành nhất thể, mùi vị cực kỳ tuyệt vời!"

Thủy Y Mễ vừa thưởng thức, vừa kim lòng không được nói ra nguyên lý trong đó, khiến đôi mắt đen bóng của Đông Nhật Dương không khỏi tản mát ra một cổ ánh sáng tán thưởng.

"Không ngờ cái người này lại rất sành ăn." Cô khiến hắn kinh ngạc.

"Đó là đương nhiên, tôi chính là nhà phê bình ẩm thực của tạp chí『 ái mỹ thực 』, không có tôi. . . . ." Thủy Y Mễ chợt tỉnh táo, vội vàng ngừng cái miệng đang không ngừng thao thao bất tuyệt của mình lại

"Không còn gì nữa sao?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lúc đang đàm luận đến thức ăn thì tản ra vẻ tự tin sáng rỡ, làm cho hán cơ hồ không dời mắt được.

"Ha ha, không có gì." Cô khoát tay áo, không dám nhìn đôi mắt dịu dàng nhưng cũng chứa đầy nóng bỏng kia đành cúi đầu tiếp tục ăn com của mình.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Thật Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Đông Nhật Dương không làm phiền tới cô, chỉ lẳng lặng ở một bên chờ đợi.

Thủy Y Mễ cảm thấy hai má mình nóng ran lên, màu hồng từ từ nhiễm cả khuôn mặt rồi xuống đến cái cổ nhỏ, , đầu của cô cúi xuống càng ngày càng thấp, mặt cơ hồ muốn vùi vào trong thức ăn.

"Cúi xuống chút nữa là đầu đụng đến thức ăn đó." Đông Nhật Dương thấy quá khó coi liền đưa tay ra đem cái đầu nhỏ của cô giơ lên, kịp thời giải cứu khuôn mặt sắp gặp nạn của cô.

Khuôn mặt màu hồng hồng của Thủy Y Mễ dần biến thành ửng đỏ

Oh, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra với cô đây? Chẳng qua là bị hán nhìn chăm chăm một chút , thế nhưng lại đỏ mặt! Thủy Y Mễ âm thầm ảo não trong lòng, hận bản thân mình thật không có tiền đồ.

Mà nụ cười trên khóe môi của Đông Nhật Dương lại càng ngày càng sâu, cô gái này quá đơn thuần, tất cả tâm tư đều biểu lộ hết ở trên mặt, muốn không biết cũng khó khăn a!

"Ăn no chưa?"

"No rồi." Thủy Y Mễ lập tức thả đôi đũa trên tay xuống, đôi tay ngoan ngoãn đặt ở trên đầu gối.

"Bây giờ đi thôi, cô dâu mới về nhà chồng ngày đầu tiên thì phải đến kính trà cho bề trên ." Nói xong, hán dặt tay của cô đi tới phòng khách.

Nhìn Đông Nhật Dương cầm tay của mình , Thủy Y Mễ cảm thấy trong lòng chợt ấm áp, tay của hán thật ấm, môi anh đào không tự chủ giơ lên, đôi mắt chăm chú nhìn bàn tay đang nắm tay mình không buông

"Thế nào?" Đông Nhật Dương đi ở phía trước, quay đầu lại nhìn thấy cô hơi giật mình .

"Không có. . . . . Không có gì?" Cô ngượng ngùng mà lắc lắc đầu, chỉ sợ nhìn hán ra tâm tư của bản thân.

Đông Nhật Dương nhìnthoáng qua cô một cái, không nói gì, tiếp tục dặt tay cô đi, tới phòng khách, vợ chồng Đông gia đã sớm ngồi ngay ngắn ở đó, quần gia vẫn còn ở bên cạnh bưng trà chờ Thủy Y Mễ tới.

Thủy Y Mễ thấy thế liền buông tay Đông Nhật Dương ra ngay, tiến lên nhận trà từ trong tay quần gia, sau đó cung kính đi đến trước mặt ba Đông kính trà.

"Ba, mời uống trà."

Ba Đông cười ha hả nhận lấy, uống một hớp, sau đó đem một bao tiền lì xì đặt vào tay cô, "Hào hảo hảo, chúc phúc cho các con."

"Cám ơn ba." Ngoan ngoãn nhận lấy bao tiền lì xì mà ba đông đưa cho , sau đó lại đem một ly trà khác cho mẹ Đông. "Mẹ, mời uống trà."

Mẹ Đông không có đưa tay ra đón, chỉ là lẳng lặng nhìn chăm chăm cô, một lúc lâu mới chậm rãi nhận lấy trà, uống một ngụm trà có lệ.

" Đông gia chúng ta với Thủy gia các người không giống nhau, không phải là những tiểu môn tiểu hộ(cửa nhỏ nhà nghèo đáy ạ - ghét mụ này thế), cho nên côphải học thêm chút quy củ, tránh cho người khác nói Đại thiếu phu nhân Đông gia là kẻ không có giáo dục, biết không?" Mẹ Đông tiện tay đưa cho cô một bao tiền lì xì, dùng giọng điệu khinh miệt mà dạy dỗ cô

"Vâng" Trong lòng Thủy Y Mễ nháy mắt trầm xuống.

"Trà cũng đã uống qua rồi, vậy chúng ta trở về phòng." Đông Nhật Dương lên tiếng, kéo tay Thủy Y Mễ thong dong rời khỏi phòng khách.

Vợ chồng Đông gia cùng Đông Nguyệt Nha cùng nhìn chăm chăm bóng lưng bọn họ rời đi, đầu cũng lóe ra cùng một ý niệm.

Hồng rồi, hấn tức giận!

"Anh đang tức giận sao?" Trở về phòng, Thủy Y Mễ liền đứng cách xa hấn, cẩn thận hỏi.

"Không có." Hấn cố ý lộ ra nụ cười với cô như trước

Còn nói không có, cười đến vận vẹo như thế, ngay cả người chậm chạp như cô còn có thể cảm nhận thấy hơi thở lạnh lùng của hấn

"Thật không có sao?" Cô chưa từ bỏ ý định lại hỏi tiếp lần thứ hai.

"Nói không có là không có." Hấn toét miệng, nghiêng răng nói từng chữ từng câu, "Chẳng lẽ em hi vọng tôi tức giận?"

"Không. . . . . Dĩ nhiên không." Thủy Y Mễ vội vàng khoát tay lắc đầu.

"Không sao, vậy anh đi tắm rửa trước." Nói xong, hấn lưu loát xoay người đi tới phòng tắm.

Đông Nhật Dương dùng sức tháo cà vạt, hấn rất muốn tự nói với mình rằng hấn không có tức giận, nhưng hấn biết trong lòng của mình có một luồng hỏa ở tán loạn.

Hấn không hiểu tại sao khi nghe mẹ mình nói với Thủy Y Mễ những lời đó thì lại tức giận? Hấn rất không thích mẹ mình dùng giọng điệu khinh miệt như thế nói chuyện với cô, mà lúc trước hấn cũng đã nghe mẹ cùng em gái hấn dùng chính cái giọng điệu đó để nói về Thủy Y Mễ, khi đó hấn lại không có bất kỳ cảm giác gì, tại sao bây giờ hấn lại không thoải mái như vậy?

"Đáng chết!" Từ trước đến giờ ở trước mặt người khác luôn sắm vai một người dịu dàng tao nhã như hấn, nay lần đầu tiên phát ra ngôn từ bất nhã như vậy.

Lúc này bên ngoài phòng tắm Thủy Y Mễ đang buồn bực xoa tóc, "Kỳ quái, hấn rõ ràng tức giận tại sao nói không có đây? Đang yên đang lành, sao nói tức giận là liền tức giận chứ?" (chết, yêu rồi nha)

Tóc đều sắp bị kéo cho rụng hết, mà Thủy Y Mễ vẫn là suy nghĩ không ra nguyên do.

Cả đêm, Thủy Y Mễ cũng cảm nhận được hơi thở không vui của Đông Nhật Dương, mặc dù hấn tắm xong lúc đi ra vẫn cười cười với cô, nhưng cô biết hấn là đang tức giận.

Hấn nói có công chuyện phải làm, vào thư phòng liền một mạch không hề đi ra, mà bây giờ cũng đã là mười một giờ đêm, thế mà hấn một chút dấu hiệu ra ngoài cũng không có.

Nhiều lần, Thủy Y Mễ cũng lặng lẽ đem lỗ tai dính vào cửa thư phòng nghe lén, cuối cùng, cô vẫn cả buổi tối ở trên giường lăn qua lộn lại, cho đến khi Chu công tìm tới cô thì mới dừng lại.

Hôm sau, Thủy Y Mễ mang đôi mắt quầng thâm tới tòa soạn đi làm, thừa dịp thời gian nghỉ ăn bữa trưa, Sở Đan Thanh chạy nhanh tới quan tâm cuộc sống tân hôn của bạn tốt.

"Thủy Tiểu Mễ, cậu có hay không nên giải thích một chút?" Sở Đan Thanh trêu đùa nói: "Cậu xem mắt quầng thâm nặng như vậy, rõ ràng thiếu ngủ, Thủy đại tiểu thư, mặc dù hai người mới kết hôn, nhưng là phải biết kiềm chế một chút được không?"

"Cậu ở đây nói những nói cuội gì đó?" Thủy Y Mễ đỏ mặt, nhỏ giọng gắt gỏng: "Mọi chuyện không phải là như cậu nghĩ."

"Tớ nghĩ như thế nào cơ?" Sở Đan Thanh cố ý trêu chọc nói.

"Không thèm để ý tới cậu nữa!" Thẹn quá thành giận, Thủy Y Mễ quay mặt không thèm đếm xỉa đến cô.

"Được rồi, không làm khó cậu nữa." Sở Đan Thanh tiến gần đến hỏi, "Làm sao cậu lại không xin thêm mấy ngày nghỉ? Nhanh như vậy đã đi làm, chồng cậu không đưa cậu đi hưởng tuần trăng mật sao?"

Mã dù cả tòa soạn chỉ mình cô biết Thủy Y Mễ mới kết hôn, thế nhưng cái người này cũng không thể qua loa với tân hôn của mình như vậy nha!

"Ai, đừng nói nữa." Thủy Y Mễ từ trước đến giờ vẫn luôn đơn thuần lạc quan cũng không nhận được than thở, "Đông Nhật Dương sau ngày kết hôn đã phải đi làm, tớ đây ngày thứ ba mới đi, thế là tốt lắm rồi, "

"Cái gì?" Sở Đan Thanh nhú lông mày kẻ đen lại, "Đông Nhật Dương làm như vậy thật là quá đáng."

"Thôi." Thủy Y Mễ bắt đầu đi thờ dài, "Hắn lấy tờ cũng không phải là tự nguyện, vào đêm trước ngày kết hôn, mẹ đã nói rõ ràng với tớ, Đông Nhật Dương đồng ý lấy tớ là bởi vì Ngự Trù Phưởng cần sự hỗ trợ của gao Thủy Gia, bọn họ cần cái này để cứu vớt Ngự Trù Phưởng."

"Ngự Trù Phưởng thế nào?" Sở Đan Thanh không hiểu nói.

"Nghe nói bố chồng ta mấy năm nay kinh doanh Ngự Trù phưởng đều là nhập bất phu xuất, cho nên bị Đông Lão Thái Gia mắng cho một trận." Thủy Y Mễ Thủy Y Mễ vừa nghĩ tới động lực ban đầu giả làm cho mình chịu giả cho Đông gia cứ như vậy xuống dốc, trong lòng một hồi đau thương, "Đan Thanh, tớ còn chưa ăn được thức ăn của Ngự Trù Phưởng trong truyền thuyết, nó nếu là như vậy mà đóng cửa, vậy tớ sẽ thua lỗ lớn."

"Nói nhảm, cậu dĩ nhiên là bị thua thiệt, cậu vì muốn ăn đồ ăn của ngự thiện phòng mới nguyện ý giả, ăn không được có thể không thua thiệt sao?" Sở Đan Thanh mắt tròn trắng đối với bạn tốt.

"Vậy làm sao bây giờ?" Thủy Y Mễ không khỏi sốt ruột.

"Gấp cái gì, cậu bây giờ cũng coi là Đông gia Đại thiếu phu nhân rồi, chẳng lẽ đi Ngự Trù Phưởng ăn ngự thiện cũng không được sao?"

"Đúng nha, tớ tự mình đến Ngự Trù Phưởng tìm đầu bếp nơi đó làm cho ta ăn cũng được a." Thủy Y Mễ bưng tỉnh hiểu ra, vỗ vỗ trán của mình.

"Đàn." Sở Đan Thanh nhẹ nhàng phun ra một chữ như vậy, "Minh cậu đến đó thì người ta biết mà làm cho cậu ăn sao?"

"Tại sao lại không?" Thủy Y Mễ không hiểu nhìn về phía cô.

"Người ta không biết cậu...cậu cùng hắn kết hôn cũng làm kín đáo như vậy, có thể có mấy người biết?"

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Bắt Đông Nhật Dương tự mình dẫn cậu đi Ngự Trù Phưởng. Như vậy không được sao?"

"Cậu nói đúng, Đông Nhật Dương đưa tớ đi chắc chắn sẽ được." Thủy Y Mễ hí mắt, trong đầu không ngừng nghĩ tới ngự thiện, giống như bọn họ đang ở trước mắt một dạng.

"Thủy Tiểu Mễ, nước miếng chảy ra kìa." Sở Đan Thanh vỗ vỗ đầu cô, đưa tay vuốt ve gương mặt thèm thuồng của cô

Thủy Y Mễ theo bản năng giơ tay lên lau khóe miệng, phát hiện mình bị mắc lừa, "Thối Đan Thanh, cậu lại lừa tớ."

"Ai bảo cậu lộ ra một bộ dáng sắp chảy nước miếng ghê tởm như thế." Sở Đan Thanh nhún vai một cái, một chút áy náy cũng không có.

"Hừ, không để ý tới cậu nữa, trở về làm việc đi." Nói xong, cô liền cầm lên chén nước, bộ mặt đầy mong đợi trở về bàn làm việc của mình.

Sở Đan Thanh nhìn bạn tốt đáng vẻ ngây thơ, không khỏi có chút lo lắng, cô ở trong hôn lễ có gặp qua Đông Nhật Dương một lần, cũng biết mặc dù hắn rất dối dịu dàng nhưng không phải là người đàn ông đơn giản, hi vọng cô gái ngốc kia sẽ “người ngốc có ngốc phúc” a!

Mà Thủy Y Mễ quay về đến chỗ ngồi thì tại nghĩ tới làm như thế nào mới có thể làm cho Đông Nhật Dương mang cô đi Ngự Trù Phưởng, phải làm sao đây?

Cô vốn là tâm tình hưng phấn lập tức bị cái vấn đề hiện thực này dập tắt, Đông Nhật Dương làm sao có thể ngoan ngoãn mang cô đi nha, nếu như đi cầu xin bố chồng lên tiếng thì vẫn còn có một chút khả năng, về phần mẹ chồng cùng Đông Nguyệt Nha thì không dám trông mong vào rồi.

Ai, thật là khổ nào!

Buổi tối, Thủy Y Mễ ở trước cửa thư phòng không ngừng bồi hồi.

"Có nên đi vào hay không đây?" Cô nhỏ giọng tự nói, do dự có nên gõ cửa hay không.

"Bảo bối, em tìm anh sao?"

Cánh cửa thư phòng không biết từ bao giờ lại đột nhiên mở ra, Thủy Y Mễ giật mình lui về phía sau.

"Ách. . . . . anh. . . . . Làm sao anh không lên tiếng gì cả thế?" Cô vỗ vỗ ngực, không tự chủ gắt giọng với hắn.

"Em ở trước cửa đi tới đi lui, có phải là tìm anh có việc gì không." Đông Nhật Dương mặt mỉm cười, hai tay khoanh trước ngực, thoải mái mà tựa vào cạnh cửa, mắt cũng không hề chớp, chăm chú mà nhìn cô.

Khi hắn mỉm cười nhìn soi mói, Thủy Y Mễ cảm giác mình cử động vừa rồi giống như cô là đứa bé đang cố tình gây sự

"Có chuyện muốn nói với anh sao?" Thấy đáng vẻ quẫn bách của vợ mình, Đông Nhật Dương không có ý tốt mà tiếp tục trêu chọc cô.

"Phải. . . . . Là có chuyện." Cô ấp úng, "Có chuyện muốn nhờ anh giúp một tay."

Tròng mắt đen của Đông Nhật Dương nhú lại, thật là kỳ lạ, kết hôn đến nay cũng đã một đoạn thời gian rồi, thái độ của mẹ và em gái đối với cô hẳn đều biết, nhưng cho tới bây giờ không nghe thấy cô oán trách dù chỉ một câu hoặc là có yêu cầu gì, chuyện có thể làm cho cô mở miệng nhờ giúp chắc là khó khăn không nhỏ a!

"Chuyện gì?" Trong khoảng thời gian này hẳn chỉ lo chuyện của Ngự Trù Phưởng mà bỏ quên cô, vì đền bù, bất cứ việc gì hẳn cũng có tận lực làm cho cô vui lòng.

"Ngự Trù Phưởng. . . . ." Âm thanh từ trong miệng của cô nghe nhỏ giống như muỗi kêu vậy.

"Cái gì?" Đông Nhật Dương mỉm cười khoe môi cương cứng một chút, làm như không nghe thấy lời nói của cô.

"Em muốn đi Ngự Trù Phưởng!" Thủy Y Mễ nhắm mắt lại, hướng hẳn hô to.

"Ha ha. . . . ." Đông Nhật Dương ngăn người một chút, thật lâu sau mới cất tiếng cười to.

Tuy rằng hẳn đối với người luôn là mặt mỉm cười, thế nhưng đó đều là "Mặt nạ", mà mỗi lần ở trước mặt cô gái này hẳn đều không tự chủ được mà còi mặt nạ xuống, dùng bộ mặt chân thật nói chuyện với cô, cô rốt cuộc có ma lực gì mà khiến cho hẳn mê tâm hồn đây?

Thủy Y Mễ ngượng ngừng trừng hẳn, dám cười đến làm càn như vậy.

Hồi lâu, Đông Nhật Dương mới ngưng cười, hứng thú mà nhìn bộ dáng giận mà không dám nói gì của cô.

"Tại sao muốn đi Ngự Trù Phưởng?" Đông Nhật Dương nện bước ưu nhã đi tới bên giường, sau đó tùy ý nằm lên giữa giường.

"Ngự Trù Phưởng không phải là do tổ tiên Đông gia truyền lại sao?" Thủy Y Mễ giả bộ trấn định, hất cằm lên, nghiêm túc nói: "Em là vì thân phận Đông gia Đại thiếu phu nhân mà quan tâm nhà hàng của gia đình chồng, có cái gì không đúng sao?"

Đông Nhật Dương đưa đôi tay gối sau đầu, tròng mắt đen lờm cô một cái, ngay sau đó lại đem tầm mắt nhìn lên trần nhà.

"Là không có cái gì không đúng." Hẳn chậm rãi nói: "Nhưng. . . . ."

"Nhưng mà cái gì?" Hẳn cố làm ra vẻ huyền bí khiến Thủy Y Mễ gấp gấp tiến tới bên giường hỏi.

Thấy con người cô tròn vo tới lúc gấp rút mà nhìn hẳn với bộ dáng đáng yêu, tim của hẳn chợt rung động.

"Hôn anh rồi anh sẽ nói cho em biết." tròng mắt đen của Đông Nhật Dương mỉm cười, dù đã tới lại nhưng vẫn ung dung chờ cô.

"Cái gì?" Đề tài thế nào đột nhiên lại chuyển biến như vậy, đầu óc đơn thuần của cô nhất thời theo không kịp tiết tấu của hẳn.

"Em nghe thấy rồi, không phải sao?" Hẳn nâng môi lên. . . "Làm", tiếng cười từ bên trong cổ họng hẳn chậm rãi bật ra.

Sắc mặt Thủy Y Mễ nháy mắt trở nên đỏ bừng, "Anh. . . . . Anh. . . . ."

Hẳn tại sao có thể như vậy, cha không phải đã nói Đông Đại Thiếu Gia tao nhã lịch sự, là nhất đẳng thân sĩ, nhưng bây giờ hẳn nằm ở trên giường bộ dạng mặt tươi cười, theo cô thấy hẳn giống như là tên vô lại mới đúng.

"Nếu như em không đồng ý, vậy anh cần phải nghỉ ngơi nha." Thấy mặt cô kinh ngạc lấy lòng hẳn, hẳn có ý xấu tiếp tục trêu chọc cô, "Về phần chuyện Ngự Trù Phưởng, chờ lúc anh rảnh rồi sẽ nói với em."

Vừa nghe hẳn nói như vậy, Thủy Y Mễ liền nóng nảy, mãi mới chờ đến lúc đến tối nay hẳn có chút rảnh rồi, đợi lần sau hẳn rảnh rồi thì không biết phải chờ tới lúc nào đây?

"Chờ một chút a!" Cô không tình nguyện mở miệng gọi.

"Hả?" Đông Nhật Dương ở trong lòng đã sớm cười đến ruột cũng sắp vỡ ra, cô thật sự quá thú vị, cho dù trong lòng cô không hề muốn, nhưng vẫn là ngoan ngoãn giống như con mèo. .

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Thật Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Thủy Y Mễ vô cùng không tình mà nguyên đồ mặt, cúi xuống hôn trên mặt hắn một cái, sau đó chạy đi rất nhanh.

Đông Nhật Dương nhanh tay lẹ mắt đem cô lại kéo trở lại, "Bà xã, em ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu nhiều quá rồi."

Nói xong, hắn một tay ấn cô vào trong ngực, hung hăng hôn đôi môi mềm mại của cô, bất chấp cô dẫy dựa mà thương thức hết tư vị ngọt ngào của cô, một bàn tay của hắn nắm lấy cái ót, đưa đầu lưỡi nóng rực dẫy đưa cùng đầu lưỡi thom tho, chỉ trong chốc lát đã làm cánh môi son non mềm của cô hôn cho sưng đỏ . . .

Giống như qua một thế kỷ, hắn mới lưu luyến rời khỏi cánh môi mê người này. . .

"Bảo bối, đây mới gọi là hôn." giọng nói hùng hậu vang lên bên tai cô.

"Anh . . . ." gương mặt ửng đỏ, cái miệng nhỏ hé mở không ngừng thở gấp.

Đông Nhật Dương nở nụ cười hết sức rực rỡ, hài lòng đưa mắt nhìn phiến môi mềm sung đỏ, con ngươi bóng trở nên tối tăm hơn, sâu không lường được.

"Như vậy. . . . . như vậy là được rồi chứ?" Cô nũng nịu, gương mặt đỏ ửng vẫn không dụ bớt

"Có thể..." Đông Nhật Dương cười . . . .

"Vậy ngày mai em có thể đi Ngự Trù Phưởng rồi." Nghĩ tới đây, chuyện xấu hổ vừa rồi cũng không cần so đo với hắn nữa.

"Anh nói em có thể đi Ngự Trù Phưởng lúc nào?" Đông Nhật Dương cố giả bộ kinh ngạc nhìn về phía cô

"Nhưng anh mới vừa nói. . . . ." Cô cố gắng nhắc lại nguyên lời hắn vừa nói.

"Bảo bối, em là hỏi anh “nhưng mà cái gì?” Mà anh cũng không có đồng ý sẽ dẫn em đi Ngự Trù Phưởng nha." Hắn đứng dậy tiến tới trước mặt cô, đưa ngón trỏ ra trước mặt cô nhẹ nhàng lắc lắc.

"Đông Nhật Dương, anh lại còn ăn vạ!" Thủy Y Mễ cực kỳ tức giận, hy sinh nụ hôn lại không được như mình muốn, đúng là thua thiệt lớn!

"Không thể nói lung tung được nha." Hắn cười đến hết sức rực rỡ, lộ ra hàm răng trắng toát, "Anh bây giờ có thể nói cho em biết “nhưng mà cái gì” rồi, có muốn nghe hay không đây?"

"Em không muốn nghe nhưng mà cái gì, em muốn đi Ngự Trù Phưởng!" Thủy Y Mễ tức giận dậm chân, hung tợn trừng hắn.

"Vậy coi như xong." Hai tay hắn xoa xoa vào nhau, gương mặt đầy tiếc nuối.

"Anh. . . . ." Vốn là mặt đỏ vì thẹn thì giờ đã biến thành vì giận mà đỏ bừng, cuối cùng không đấu lại được thế lực ác ma, đành rũ hai vai xuống, bộ mặt tức giận, "Nhưng mà cái gì?"

Không đi được Ngự Trù Phưởng, nhưng cũng muốn biết mình bỏ ra nụ hôn kia đổi lấy cái gì

"Nhưng ngày mai anh còn phải đi có việc, không thể dẫn em đi Ngự Trù Phưởng được, chờ anh trở lại sau đó sẽ dẫn em đến đó xem một vòng." Sau khi nói xong, hắn như không có chuyện gì, thay áo ngủ xong liền vén chăn lên nằm xuống

Hồi lâu, Thủy Y Mễ mới lấy lại được tinh thần.

"A. . . . ."

Đông Nhật Dương che lỗ tai, hưng phấn nhìn nàng cô hét to, khoe môi không tự chủ được lần nữa cong lên.

"Đông Nhật Dương, anh đùa bốn em, đáng ghét!" Sau khi hét chói tai, ý thức được tất cả đều là hắn dụ mình mờ mắt, Thủy Y Mễ giận đến mức vội vàng cầm cái gối ôm nơi ghế tựa bên cạnh giường ném về phía hắn, "Anh quá ghê tởm!"

Đông Nhật Dương nghiêng đầu tránh cái gối cô ném tới, sau đó thông thả ung dung nói: "Bảo bối, là tại em không muốn nghe hết câu nói của anh nha."

"Nếu không phải là anh có ý nói giỡn thì tại sao em lại như vậy chứ." Cô cực kỳ tức giận, cảm giác từ đầu tới đuôi mình giống như con chuột bạch bị hắn chơi đùa

"Anh oan uổng quá!" Cô làm ra vẻ uất ức, Đông Nhật Dương hứng thú ngẩng cao học theo cô mà náo động.

"Anh. . . . ." Cô nói không lại hắn, "Hừ, không thèm để ý anh nữa."

"Em tức giận?" Bỗng dưng, hắn đứng dậy duỗi tay một cái kéo cô ngã vào giường

"Hừ." Cô nặng nề hừ tức, quay đầu đi không thèm nhìn hắn.

"Anh đi công tác bao lâu còn chưa có định đây." Hắn cũng không gấp mà lạnh nhạt nói: "Nếu như tâm tình không tốt, sẽ ảnh hưởng đến tiến độ công việc, có lẽ mười ngày nửa tháng cũng không về được, còn nếu tâm tình tốt, có thể 2, 3 ngày liền làm xong công việc và nhanh chóng trở về."

Thùy Y Mễ vừa nghe thấy thế liền chột dạ, cái này không thể được, cô đã chờ lâu như vậy mà bây giờ còn phải chờ thêm nửa tháng nữa, cô không đủ kiên nhẫn đâu nha.

"Được rồi, em không tức giận." Cô lập tức bày khuôn mặt tươi cười vội vàng lấy lòng đại lão gia, "Ông xã, anh phải trở về sớm chút nha." Sau đó, đôi tay vẫn còn ở trên bả vai của hắn vội vã về... bóp bóp, cố gắng thu phục hắn.

Mà Đông Nhật Dương rất không khách khí hưởng thụ hai vai được cô xoa bóp, đối với nụ cười lớn nhưng vẻ mặt không cam lòng của cô làm như không thấy.

Thùy Y Mễ bị hắn ăn triệt để, bàn về thủ đoạn, cô căn bản cũng không phải là đối thủ của đại hồ ly Đông Nhật Dương; bàn về thông minh, trong đầu nhỏ của cô chỉ chứa có thức ăn, thông minh lấy đâu ra mà nhiều, nói tóm lại, Tiểu Bạch Thỏ nếu muốn đấu thắng hồ ly giáo hoạt, thì còn non lắm!

Thùy Y Mễ mãi mới chờ được đến ngày Đông Nhật Dương trở lại, không cần suy nghĩ liền trốn việc về nhà.

"Quản gia, Đại Thiếu Gia trở về chưa?" Mới vào cửa nhà cô đã hỏi ngay quản gia.

"Đại Thiếu Gia gọi điện thoại nói cậu ấy từ phi trường trực tiếp về thẳng công ty rồi, buổi tối mới trở về ăn cơm." Quản gia cung kính trả lời.

"Cái gì?" Cô thất vọng kêu lên, "Tại sao như vậy?"

"Thùy Y Mễ, anh tôi chỉ là đi công tác có mấy ngày, cô liền hỏi lung tung này kia mấy ngày, cô có hay không lo quá nhiều chuyện rồi, đây là Đông gia, không phải là Thủy gia nhà giàu mới nổi, không được láo xược!" Đông Nguyệt Nha từ trên lầu đi xuống, liền vừa lúc trông thấy cô hỏi han gấp gáp, rất là khó chịu.

Thùy Y Mễ không phải ngu ngốc, cô biết Đông Nguyệt Nha vẫn luôn có địch ý với cô, chỉ là rất buồn bực, tại sao mình chưa từng đắc tội với Đông Nguyệt Nha mà từ đại học đến bây giờ cô ấy luôn căm thù cô?

"Nguyệt Nha, cô tại sao lại ghét tôi?" Vấn đề này cô đã giấu trong lòng rất lâu rồi, rốt cuộc không nhận được nữa.

Đông Nguyệt Nha vẻ mặt đột nhiên có chút không tự nhiên, nhưng rất nhanh cô khôi phục dáng vẻ cao ngạo điệu ngạo.

"Hừ, cô chọc người khác ghét còn cần lý do gì sao?"

"Nguyệt Nha, tôi thật đáng ghét như vậy sao?" Thùy Y Mễ dĩ khổ sở nhìn cô, "Nói thế nào chúng ta đều là người một nhà, không thể cùng vui vẻ sống chung sao?"

"Người nào với cô chúng ta là người một nhà!" Đông Nguyệt Nha thẹn quá hóa giận, "Cô ngay cả một chút cũng không sánh bằng chị Nhan Như, Thủy mập béo!"

"Đông Nguyệt Nha!" Một tiếng gầm giận dữ từ cửa truyền đến, Đông Nhật Dương bình thường với người khác luôn là mỉm cười chào đón giờ phút này đang mặt lạnh khiển trách em gái mình: "Lập tức nói xin lỗi!"

Thùy Y Mễ vốn là rất đau lòng, nhưng bị sự tức giận của Đông Nhật Dương làm cho hoảng sợ mà tan thành mây khói, đôi mắt tròn trịa thẳng tắp dõi theo từng bước từng bước của hắn đi về phía các cô.

"Em... Em không nói sai." Đông Nguyệt Nha lần đầu tiên thấy anh trai có vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc như thế, chột dạ giải thích.

"Còn nói xạo?" Gương mặt Đông Nhật Dương càng lạnh lẽo, "gia sư của Đông gia chính là dạy cho em nói những lời vũ nhục chị dâu của mình?"

"Em không thừa nhận cô ta là chị dâu của em." Đông Nguyệt Nha tùy hứng mà hướng hắn hô lớn.

"Cô ấy không cần em thừa nhận, anh thừa nhận là được rồi." Đông Nhật Dương phát ra âm thanh tàn khốc mà nói với cô: "Nếu như không lập tức nói xin lỗi, em đừng mong lấy được dù chỉ là một xu tiền tiêu vặt tháng này."

"Anh!" Đông Nguyệt Nha không thể tin được, anh trai cô thế nhưng vì Thùy Y Mễ mà đối xử với cô như vậy.

"Thôi đi, Nhật Dương." Thùy Y Mễ ở bên cạnh cảm thấy làm như vậy có chút hơi quá, "Em không nghĩ gì đâu, anh bỏ qua đi."

"Em là chị dâu, nó phải tôn trọng em chứ không được phép xỉ nhục em!" Đông Nhật Dương quyết tâm dạy dỗ em gái hắn một lần.

"Cô không cần giả bộ tốt bụng." Đông Nguyệt Nha trợn mắt lên giận dữ nhìn Thùy Y Mễ nếu không phải là bởi vì cô ta thì cô cũng sẽ không bị anh trai mắng.

"Đồng Nguyệt Nha, Đồng gia nuôi dạy em thế này sao?" Thái độ của em gái khiến cho hắn vô cùng tức giận, đôi mày nhíu lại.

"Hừ, em không xin lỗi, có chết cũng không!" Gào xong, Đồng Nguyệt Nha khóc xoay người chạy lên lầu.

Đồng Nhật Dương vẫn đang trong cơn giận dữ, lạnh lùng phân phó với quản gia: "Hôm nay không ai được phép đưa cơm lên cho nó ăn, ai dám trộm đưa tôi sẽ đuổi việc ngay lập tức"

"Anh không cần tức giận Thủy Y Mễ vừa nghe đến mệnh lệnh của hắn, gấp gấp níu lấy ống tay áo của hắn, "Làm sao có thể không để cho cô ấy ăn cơm đây?"

Ở trong mắt Thủy Y Mễ, ăn là một việc lớn, không có gì so ăn là trọng yếu hơn.

Đồng Nhật Dương cúi đầu nhìn chằm chằm ống tay áo bị hai bàn tay trắng mập nắm lấy, tức giận lập tức tiêu tán hết.

"Không cho nó một chút giáo huấn, về sau nó sẽ càng ngày càng vô pháp vô thiên."

"Vậy cũng không thể trừng phạt phải nặng như vậy a!" Ăn cơm là chuyện liên quan đến sinh mạng nha !

"Chỉ có em cảm thấy ăn ít một bữa là chuyện lớn, không chừng với nha đầu kia lại là một cơ hội giảm cân đấy." Đồng Nhật Dương bị bộ dáng khẩn trương của cô chọc cười, cô chính là như vậy, phản ứng hồn nhiên thẳng thắn, khiến cho lòng hắn nảy sinh tình cảm khác thường.

"Vây. . . . ."

"Em nói giúp nó, phạt em tối nay cũng không được ăn cơm." Đồng Nhật Dương bắt lấy nhược điểm của cô mà uy hiếp cô.

Đồng Nhật Dương vội vàng che miệng, sợ mình không chế không được lại nói ra lời gì không nên nói .

"Ngoan." Đồng Nhật Dương hài lòng cười gật đầu, đưa tay xoa lại đầu tóc đang rối bù cả cô, "Nghe quản gia nói, mấy ngày nay anh đi công tác, em ngày ngày đều hỏi đến anh?"

"Em mới không có." phủ nhận quá nhanh làm cho người ta cảm thấy nàng chột dạ, rõ ràng là giấu đầu lòi đuôi chứ sao.

"Hả?" Đồng Nhật Dương vẻ mặt tiếc nuối, "Anh còn tưởng rằng là do người khác quá mức nhớ anh, thì ra là không phải nha, đáng tiếc anh còn nghĩ trở lại liền lập tức đưa em đến Ngự Trù Phưởng ăn bữa ăn tối, xem ra là không cần thiết rồi."

"Đợi chút." Ngự Trù Phưởng, ba chữ này giống như là có ma lực, đem lý trí của Thủy Y Mễ trở lại hết, "Đúng á, em là ngày ngày đều hỏi quản gia á." Vì Ngự Trù Phưởng, mặt mũi đều không quan trọng.

"Thật?" Đồng Nhật Dương đáng vẻ không tin, "Mới vừa rồi là ai trả lời rất nhanh là không có?"

"Ai nha, mặc kệ, tối nay anh phải dẫn em đi." Thủy Y Mễ giẫm chân, ôm cánh tay của hắn, vội vàng lay động.

Khóe miệng Đồng gia không ngừng mở rộng nụ cười, trông mắt đen thoáng qua từng tia ánh sáng.

"Tốt lắm, hiện tại liền dẫn em đi, vậy được rồi chứ?" Trong giọng nói Đồng Nhật Dương hàm chứa sự cung chiều mà ngay cả hắn cũng không biết .

"Oa, Đồng Nhật Dương, anh thật là một người tốt!" Thủy Y Mễ hưng phấn nhảy lên, dùng sức ôm lấy hắn.

Khóe mắt Đồng Nhật Dương giật giật, "Hiện tại anh chính là người tốt rồi hả ? Mới vừa rồi là ai còn thờ phỉ phò kêu anh là siêu cấp bại hoại chứ?"

"Ngài đại nhân có đại lượng, xin không cần cùng tiểu nữ tử này so đo á." Cô dùng hai cánh tay trắng nõn nhẹ nhàng lay động cánh tay của hắn, làm một bộ dáng kiều mỵ đáng yêu làm nũng với hắn.

Hắn cúi đầu liền nhìn thấy bộ dáng cô đang chu cái miệng nhỏ nhắn để lấy lòng hắn, lòng của Đồng Nhật Dương chợt rung động, cái cảm giác rung động đó lại xông lên đỉnh đầu.

Mấy ngày này, thời gian chung đụng cùng Thủy Y Mễ càng dài. Loại cảm giác này lại càng thêm mãnh liệt, rõ ràng cô không phải mỹ nhân tuyệt thế, lại càng không thông minh tài trí, hoàn toàn không giống như suy nghĩ lựa chọn bạn đời của hắn, nhưng hắn lại cứ khẳng khái chọn cô, hơn nữa còn là cam tâm tình nguyện chọn.

A, lúc nào thì Đồng Nhật Dương hắn lại vì cái tình cảm trai gái này mà bị khổ nhiều rồi hả ?

"Đi thôi." Đồng Nhật Dương lắc lắc đầu, đem tất cả nghi ngờ quẳng sạch, xoay người đi tới cửa chính

"Chờ em một chút." Thủy Y Mễ đuổi theo phía sau hắn, vừa chạy vừa kêu, chỉ sợ hắn không mang theo mình.

Sau một tiếng, hai người bọn họ xuất hiện ở cửa Ngự Trù Phưởng , Thủy Y Mễ ngẩng đầu ngắm tấm biển cổ kính, tâm tình cực kỳ kích động.

Mặc dù khách của Ngự Trù Phưởng chủ yếu là nhân sĩ thượng lưu, nhưng nếu lấy tài lực của Thủy gia cô vẫn là có thể đi vào để thưởng thức, chỉ là từ trước đến giờ cô luôn lấy nguyên tắc giữ tâm tình vui vẻ để dùng cơm, đối với những quy củ của Ngự Trù Phưởng thật sự không cách nào tán thành.

Hừ, cái gì gọi là chi tiếp khách quý? Những người không phải khách Víp thì không tiếp đãi? Đây quả thực là kỳ thị chứ sao.

"Thế nào?" Đông Nhật Dương nghiêng đầu thấy vẻ mặt cô đầy căm phẫn, cảm thấy có chút kinh ngạc.

Tâm tâm niệm niệm muốn tới Ngự Trù Phưởng, thế mà khi đến đây lại bày ra vẻ mặt tức giận? Thật là khiến người ta không hiểu nổi, Đông Nhật Dương đầu óc mơ hồ.

"Đông Nhật Dương, Ngự Trù Phưởng các anh có kỳ thị!" Thủy Y Mễ đơn thuần thẳng thắn không chút suy nghĩ, liền đem suy nghĩ trong đầu nói ra.

"Hả?" lúc này Đông Nhật Dương có thể cảm nhận được chuyện ly kỳ, có người nói qua Ngự Trù Phưởng cao nhã, cổ kính, liền tiếp ca ngợi, từ xưa tới nay chưa từng có ai từng nói với hần lời bình luận kỳ quái "Ngự Trù Phưởng có kỳ thị" này.

"Em nói xem, thế nào là có kỳ thị hả?"

"Ngự Trù Phưởng chi tiếp người đặt trước, hơn nữa còn phải là khách víp mới được đãi trước." Nói đến đây cô không nhịn được oán trách, nhớ ngày đó cô liều lĩnh mạo hiểm đi tới nơi này, nghĩ ném thư một chút này để cho thỏa trí tò mò về món ăn thất truyền nổi tiếng, ai ngờ bị chặn ngoài cửa, điều này thật sự là quá khinh người.

"Anh nói đây không phải là kỳ thị thì là cái gì?" Cô nắm chặt quả đấm kích động mà quơ đi quơ lại trước mặt hần, "Nếu là chỗ ăn cơm thì sao phải phân cấp bậc đây? Đối với thức ăn thì ai ai mà chẳng như nhau!"

Khuôn mặt mỉm cười của Đông Nhật Dương đột nhiên cứng đờ, lời của cô giống như xối nước lên đầu hần.

Đúng vậy a, hần tại sao không có nghĩ đến điểm này nhỉ? Ngự Trù Phưởng ngay từ đầu đã được định vị là phục vụ xã hội thượng lưu, nó coi thường đám người đại chúng có mức tiêu dùng khổng lồ này, thức ăn thì không nên phân biệt đẳng cấp, như vậy sẽ chỉ làm cho mọi người sinh ra cảm giác xa cách, cuối cùng sẽ mất đi suy nghĩ muốn thưởng thức và ca ngợi bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Thật Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Ngự Trù Phưởng chính là ví dụ tốt nhất, lúc ban đầu được mọi người truyền miệng, nhưng rồi càng lúc càng phát triển, bắt đầu chọn lựa khách, thiết lập cấp bậc, vì không cho phép khách hàng bậc trung được đến nên hôm nay mới dẫn đến tình trạng suy bại như thế này, không còn phồn hoa náo nhiệt như xưa nữa...

"Bảo bối, em nói quá đúng." Đông Nhật Dương cười ôm lấy cô, nâng tay của cô lên bờ môi khẽ hôn, "Quả nhiên, Thủy gia là cứu tinh cứu vớt Ngự Trù Phưởng."

"Anh nói lung tung cái gì đấy?" Thủy Y Mễ mơ mơ hồ hồ hỏi.

"Không có gì, đề nghị của em nghe rất được, về sau sẽ bảo bọn họ thay đổi." Đông Nhật Dương cười một tiếng, không thềm để ý chút nào đối với việc cô mờ mịt không biết gì.

"Cái này đúng rồi nha, không có những hạn chế này, bảo đảm nơi này có không muốn náo nhiệt cũng không được, hiện tại ở đây ngay cả một bóng người cũng khó gặp, yên tĩnh đến mức không chút nào giống như là nhà hàng cả."

"Vào đi thôi, chúng ta không nên đứng ở cửa ảnh hưởng đến việc buôn bán." Đông Nhật Dương dịu dàng nhìn bộ dáng cô đang nói xằng nói bậy, độ cong của khoe môi càng thêm lớn.

Lúc này Thủy Y Mễ mới ngoan ngoãn khép miệng lại, đi theo hần vào Ngự Trù Phưởng.

A....., Ngự Trù Phưởng ơi ta tới đây! Đáy lòng Thủy Y Mễ kích động mà hô lớn.

Ngự Trù Phưởng sử dụng lối kiến trúc cung đình cổ đại, cả Ngự Thiện Phòng của hoàng gia cổ kính với đèn lồng u nhã tĩnh mịch, tản ra mùi vị xa xưa

"Đại Thiếu Gia, cậu đã tới?" Vị quản lý của Ngự Trù Phưởng khi biết Đông Nhật Dương đến liền vội vàng chạy tới.

"Ừ, đây là Đại thiếu phu nhân." Đông Nhật Dương giới thiệu Thủy Y Mễ với quản lý, "Về sau nếu cô ấy tới thì liền đưa cô đến phòng riêng của tôi."

"Dạ, chào Đại thiếu phu nhân." Quản lý cung kính hành lễ với Thủy Y Mễ.

"Không cần khách khí, về sau tôi sẽ thường xuyên đến quấy rầy." Thủy Y Mễ khoát khoát tay với quản lý, không khách khí nói ra mục đích trong tương lai của bản thân.

Đông Nhật Dương nghe được cách nói không hề khách khí của cô, cười khẽ một tiếng, "Em thật là không có chút khách khí nào cả."

"Đó là đương nhiên, đây chính là lý do em đồng ý gả cho anh mà." Thủy Y Mễ đem nguyên nhân ban đầu khiến cô đồng ý gả cho Đông Nhật Dương nói ra.

Đột nhiên, khóe môi đang mỉm cười của Đông Nhật Dương thu lại, trông mắt đen nhũn lại, nhất thời làm cho người ta cảm thấy từng tia lạnh lẽo, hần phát tay bảo quản lý rời đi, đem Thủy Y Mễ kéo vào trong phòng riêng.

"Em nói em gả cho tôi là vì Ngự Trù Phưởng?" Hần mặt không thay đổi nhỏ giọng hỏi.

"Dĩ nhiên, nếu không có Ngự Trù Phưởng thì em gả cho anh làm gì?" Không nhận ra được không khí nguy hiểm nên Thủy Y Mễ vẫn khờ dại đáp, "Ngự Trù Phưởng có nhiều món ăn thất truyền của Ngự Thiện cung đình như vậy, người bình thường không có cơ hội được thưởng thức, nhưng nếu là Đông gia Đại thiếu phu nhân thì lúc nào cũng có thể thưởng thức chứ?" (em chịu thua)

Đông Nhật Dương không biết mình bị làm sao, chỉ biết là mỗi một câu nói của cô gái trước mắt này đều làm cho hần thấy mình có cảm giác tức giận xưa nay chưa từng có, cô lại là vì ăn mới gả cho hần, đầu gì hần cũng là bởi vì gặp qua cô, rồi cảm thấy cô thú vị, đáng yêu nên mới quyết định cưới đây!

Nghĩ đến mình lại không bằng những món ăn kia, Đông Nhật Dương không khỏi cảm thấy tức giận.

"Thật sao? Thì ra là vị trí Đông gia Đại thiếu phu nhân rất tốt, chính là có thể để cho em tùy ý ra vào Ngự Trù Phưởng để ăn món ăn Ngự Thiện thất truyền sao?" Lần đầu tiên Đông Nhật Dương thay khuôn mặt luôn luôn mỉm cười với cô bằng vẻ tối tăm lạnh lùng.

Lúc này, Thủy Y Mễ cuối cùng cũng chú ý tới chồng mình có gì đó không thích hợp.

"Anh. . . . . Tức giận?" Co cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Em nói tiếp đi?" Hần không trả lời mà hỏi lại, dùng đôi mắt đen tĩnh mịch nhìn chằm chằm cô.

Thủy Y Mễ bị hần nhìn chăm chú thì có chút chột dạ, lắp bắp nói: "Em. . . . . Em làm sao biết?"

Nhìn bộ dáng vô tội của cô, Đông Nhật Dương đang giận dữ cuối cùng cũng cảm thấy vô lực, hần thế nào lại quên cô gái này có bao nhiêu "Ngu xuẩn", chuyện quá phức tạp như vậy cô căn bản xoay không kịp, nói cho cùng, đều là một mình hần ở chỗ này ăn năn hối hận, mà cô căn bản là không hề biết gì hết.

"Thôi." Ở đáy lòng thở dài một hơi thật sâu, có lúc ngu ngốc cũng là một niềm hạnh phúc a! (like. . . :D3)

Thủy Y Mễ khó hiểu nhìn đông ngàng giương, mọi người đều nói phụ nữ rất hay thay đổi, theo như cô thất thì đàn ông cũng thay đổi nhanh không kém nha.

"Muốn ăn cái gì thì tự mình gọi đi". Đông Nhật Dương đưa thực đơn cho cô, sau đó rung chuông kêu quản lý đi vào.

Thủy Y Mễ nhận lấy thực đơn, nhanh chóng nhìn lướt qua, sau đó đem thực đơn khép lại để ở một bên.

"Thế nào?" Đông Nhật Dương thấy cô đem thực đơn để một bên, "Em không muốn ăn hay sao?"

"Thứ em muốn gọi trên thực đơn này không có." Thủy Y Mễ nhìn hần, nghiêm túc nói.

"Hả? Là cái gì?" Đông Nhật Dương nâng khóe môi lên, hứng thú nhìn cô.

"Thịnh Dương nga nôi, Phượng Tê hà, Ngự Dụng Phật nhảy tường, hoàng muộn Vây cá, Thanh cung vạn phúc thịt. . . . ." Cô liệt kê tên từng món ăn ra, sắc mặt của quản lý đứng bên cạnh liền khó coi một phần. (tớ không hiểu những món này là gì nên xin phép để nguyên, khi nào tớ tìm hiểu được từ mấy tỷ tỷ thì sẽ bổ sung sau)

Đây. . . . . Nếu không phải là những món ăn thất truyền đã lâu, thì cũng là món cực kỳ trân quý, hiện nay rất ít người có thể làm được, tuy nói Ngự Trù Phưởng bọn họ đã từng có người làm được những món này nhưng đó đều là chuyện của vài chục năm trước rồi.

Đại thiếu phu nhân có phải muốn tới hủy đi công việc kinh doanh của nhà mình hay không? Nghĩ tới đây, quản lý không khỏi toát mồ hôi hột đầy trán.

Trong lòng Đông Nhật Dương mặc dù kinh ngạc khi cô thế nhưng lại biết những món ăn này, nhưng về mặt hần vẫn bình tĩnh tự nhiên như ngày thường.

"Làm sao em biết những món ăn này?" Nếu như không có nghiên cứu kỹ về đồ ăn thì một người bình thường sẽ không thể nào biết đến được tên những món ăn này .

"Hừ, những thứ này đối với em mà nói là quá đơn giản, người ta đã đạt được huy chương Vàng dành cho nhà phê bình ẩm thực, nếu những thức ăn này cũng không biết, vậy thì không cần ở đây lẫn lộn." Cô nói khoác mà không biết ngượng, tự tin vỗ ngực.

Đồng Nhật Dương nhỏ giọng cười nói: "Đúng vậy a, anh thế nào lại quên đây?"

"Ông đi chuẩn bị những thức ăn mà Đại thiếu phu nhân vừa nói đi." Hần quay đầu phân phó quản lý, nhân cơ hội này để biết năng lực Ngự Trù Phưởng đến đâu.

Sau hai giờ, những thức ăn mà Thủy Y Mễ gọi cũng lục tục được đưa lên, thời gian mặc dù đã lâu, nhưng cô vẫn đầy mong đợi mà nhìn chăm chăm thức ăn trên bàn.

"Nếu về sắc hương mà nói, những món ăn này căn bản có thể đạt tới tiêu chuẩn của Ngự Thiện." Cầm đôi đũa lên, quét mắt một vòng đánh giá thức ăn mặt bàn , Thủy Y Mễ đưa ra bình luận khách quan, "Nhưng không biết mùi vị như thế nào."

"Nếm thử một chút chẳng phải sẽ biết sao?" Đồng Nhật Dương ý bảo cô động đũa.

Thủy Y Mễ bắt đầu thưởng thức từ “hoàng muộn vây cá”, mỗi một món ăn cô đều nếm trước một ít.

"Như thế nào?" Trong lòng của Đồng Nhật Dương không khỏi cũng có chút hơi khản trương.

"Có thể nói lời nói thật sao?" Thủy Y Mễ cẩn thận hỏi.

"Nói đi." Nghe thế, hần mơ hồ hiểu ý của cô.

"Chẳng ra sao cả." Cô biểu lộ vẻ mặt nghiêm túc mà chuyên nghiệp, "So với tưởng tượng của em thì kém quá nhiều, mặc dù em chưa từng ăn những thức ăn này, nhưng mà em lại tin tưởng mùi vị của chúng sẽ không bình thường như thế. Hoàng muộn vây cá không đủ tròn nhẵn, hầm trong nồi thời gian không đủ, vạn phúc thịt thì không đủ hương, tóm lại, em có chút thất vọng, mùi vị căn bản không phải như em muốn , thậm chí còn không bằng những nhà hàng khác mà em đã ăn, đây không phải là nói Ngự Trù Phưởng không đủ tiêu chuẩn, mà là do đầu bếp ở đây tay nghề không đủ sâu, phương pháp nấu ăn không đúng."

Thủy Y Mễ không nghĩ tới những món ăn mình vẫn luôn muốn thưởng thức lại là như vậy, cảm thấy thất vọng không dứt, cô đã từng xem qua tài liệu, trên đó có rất nhiều các nhà bình luận ẩm thực tâm cỡ đánh giá rất cao Ngự Trù Phưởng, nhưng hôm nay ăn được những thứ này lại cảm giác sao chúng lại có thể bình thường như thế, tuy nói tài liệu là chính xác nhất , nhưng vẫn là bị tác động qua rồi, ài!

Không ngờ cô có thể nhận xét đầu ra đó như thế, mới nếm mấy món ăn mà đã chỉ ra được vấn đề của Ngự Trù Phưởng rồi, hần còn là có chút xem thường nàng, vốn tưởng rằng nàng chỉ là chọn ăn, thích ăn, thuận tiện đưa 1~2 câu bình luận mà thôi, có lẽ, Ngự Trù Phưởng có thể vực dậy lần nữa trên tay cô cũng nên

Trên đường về nhà, Thủy Y Mễ an tĩnh khác thường, Đồng Nhật Dương cũng biết nội tâm của cô giờ phút này bị đánh thẳng vào, cho nên không có có lên tiếng quấy rầy cô đang trầm tư.

Cho đến lúc vào phòng, Thủy Y Mễ mới đưa tay kéo hần.

"Ngự trù phưởng thế nào lại biến thành như vậy?" Cô thế nào cũng không thể tin được, nhà hàng truyền thừa hàng trăm năm lại làm ra những thức ăn mùi vị bình thường như thế kia, "Như vậy thì hôm nay không phải là ngày đầu tiên không có khách?"

"Không ngờ trừ ăn ra, em đối với những chuyện khác cũng nhạy cảm như vậy." Đồng Nhật Dương ôn nhu cười, giống như đây không phải là món chuyện ghê gớm gì.

" Đồng Nhật Dương, em đang hỏi người chuyện đứng đắn, làm sao anh lại có thể làm ra vẻ như mình không liên quan đến chuyện này vậy?" Cô tức giận nhìn hần chăm chăm.

"Đây chính là chuyện không liên quan đến anh a." Tựa tay tháo ra cà vạt, lười biếng nằm tựa vào ghế mây, "Ngự trù phưởng là do cha phụ trách kinh doanh, chứ không phải anh."

Hần rất bận rộn, công việc ở Tập đoàn Đông thị do một tay hần phụ trách, hần nào có thời gian ở không mà đòi trông nom một Ngự Trù Phưởng nhỏ như vậy, nếu như không phải là cha của mình thì hần đã mặc kệ Ngự Trù Phưởng muốn biến thành cái gì cũng được rồi.

"Anh. . . . . Làm sao anh có thể nói như vậy đây?" Thủy Y Mễ đối với hần chẳng hề để ý thì vô cùng tức giận, "Ngự trù phưởng là sản nghiệp được truyền lại từng đời một của Đông gia, nó không phải tài phú, nhưng nó được lịch sử của Đông gia chứng kiến, làm sao anh có thể không thêm để ý chút nào như vậy?"

Đồng Nhật Dương ngăn người nhìn cô tức giận đến nổi mặt đỏ lên như lòng đỏ trứng, thật lâu vẫn không rời được ánh mắt đi.

Từ nhỏ đến lớn, hần vẫn luôn được giáo dục giáo dục là làm như thế nào để quản lý cả Tập đoàn Đông thị , cho tới bây giờ cũng chưa có xuất hiện qua

ba chữ Ngự Trù Phưởng này trong nhận thức của hắn, đây chẳng qua là nhà hàng nho nhỏ, có cũng được mà không có cũng không sao, vậy mà hôm nay một cô gái mới gả vào Đông gia so với bất kỳ một người nào trong Đông gia đều quan tâm đến gia sản Đông thị, trong nháy mắt lại khiến hắn cảm thấy xấu hổ.

Chỉ là một cô gái cao 160cm, nhưng trong xương lại chứa đựng sự nhiệt tình to lớn, vì Ngự Trù Phưởng, cô cam nguyện đánh đổi hôn nhân của mình: vì Ngự Trù Phưởng, cho dù đối với thức ăn có chút thất vọng nhưng vẫn còn đồng dạ dạy dỗ hắn.

"Cám ơn." Mặc dù không là vì hắn, nhưng hắn vẫn ở tự đáy lòng cảm kích cô.

Thủy Y Mễ đột nhiên bị hắn kéo vào trong ngực, dựa vào đó. Yên lặng lắng nghe tiếng tim đập trong ngực hắn.

"Không cần cảm ơn." Cô theo bản năng bật thốt lên.

"Ha ha. . . . ." Đông Nhật Dương cất tiếng cười to, cô gái nhỏ này đáng yêu quá đi mất.

"Anh. . . . ."

Đông Nhật Dương dịu dàng ôm cô, đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt về chơi đùa mái tóc của cô..

" Trước kia đúng là Ngự Trù Phưởng hiển hách một thời, nhưng đến thế hệ của ông nội thì thành tựu dần dần xuống dốc rồi, ông nội vì khuếch trương tập đoàn Đông thị trên bản đồ mà dần dần coi thường Ngự Trù Phưởng, thế nên nó chỉ kinh doanh sơ sài. Nhưng là, nó dù sao cũng là gia nghiệp tổ truyền, có sao thì cũng muốn duy trì được nó, cho nên đây cũng là nguyên nhân tại sao nhiều năm như vậy nó ở trong tay ba kinh doanh không tốt, nhưng vẫn nhất định lưu lại nó dù chỉ còn lại cái danh tiếng."

"Nếu muốn duy trì nó, vậy tại sao không tìm ra biện pháp cải thiện nó, ngược lại còn mặc cho nó tiếp tục như vậy?" Cô không hiểu, như vậy thì kết quả sau cùng chỉ có một, chính là tịch thu nó.

"Đúng vậy a, nếu không cải thiện nó thì sẽ tiếp tục đi xuống như vậy." Đông Nhật Dương khe khẽ thở dài, "Hiện tại giới ẩm thực cạnh tranh càng ngày càng kịch liệt, nếu như không có sáng ý cùng thức ăn ngon nhất thì sẽ rất khó giữ được khách hàng, chú cùng mấy cô của anh có lẽ là cũng đã đề nghị ông nội buông tay Ngự Trù Phưởng, nhưng đã bị ông bác bỏ rồi."

"Ông nội nhất định là rất trân trọng gia nghiệp Tổ tông, ông không muốn Ngự Trù Phưởng biến mất trong tay mình." Cô khẳng định.

"Không sai, cho nên lần này ông nội mới có thể ngầm cho phép anh nhúng tay vào chuyện của Ngự Trù Phưởng." Đông Nhật Dương mỉm cười, "Mà lần này Ngự Trù Phưởng có cứu được hay không tất cả đều dựa vào em"

"Em biết rồi, còn không phải là dựa vào gạo của nhà em hay sao?" Thủy Y Mễ mặc dù đơn thuần, nhưng không phải là ngu ngốc.

"Em biết?" Hắn còn tưởng rằng Thủy gia sẽ không nói ra nguyên do đấy cho cô biết.

"Hừ, em cũng không phải là ngu ngốc." cô hừ nhẹ, nói, "Em cũng không phải là tuyệt thế Đại Mỹ Nữ, điều kiện của Đông gia các anh so với nhà em mạnh hơn nhiều như vậy, làm sao vô duyên vô cớ lại muốn kết hôn với em đây? Ngoại trừ vì gạo của nhà em ra, thì không thể còn nguyên nhân khác rồi."

"A, em không tự tin như vậy sao?" Đông ngày giương mỉm cười vuốt ve tóc của cô, "Chẳng lẽ em sẽ không cho là anh là bởi vì bản thân em mà cưới em hay sao?"

"Làm ơn, em tự biết rõ bản thân mình." Cô mắt tròn trắng lên, "Chẳng lẽ con mắt của anh lại mọc trên đỉnh đầu, làm sao có thể để ý đến em đây?"

"Bảo bối, lời này cũng không đúng rồi, nếu lúc đó anh không phải là coi trọng em thì còn chấp nhận cưới em sao?" tiếng cười êm ái từ trong miệng hắn bật ra.

"Anh cũng không phải là tự nguyện." Cô nhú đôi mày thanh tú.

"Làm sao em biết anh không tự nguyện?"

Thủy Y Mễ từ trong ngực hắn ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn hắn, "Anh như thế thật sao?"

Đông Nhật Dương nhẹ nhàng điểm một cái vào mũi thon của cô, "Không nói cho em biết đâu."

"Đông Nhật Dương, anh thật đáng ghét!" cô nặng nề đâm vào ngực hắn, sau đó thở phì phò thoát ra, "Không để ý tới anh nữa." Nói xong, cô cầm áo ngủ bỏ chạy vào trong phòng tắm

Đông Nhật Dương chậm rãi đứng dậy, nhìn cửa phòng tắm đóng chặt.

Không biết được vào giờ phút này trong lòng mình đang có tư vị gì, ngay cả hắn cũng không làm rõ được tâm hắn đang có gì thay đổi, chỉ là hắn cảm thấy càng ngày càng mê hoặc, ảnh hưởng của Thủy Y Mễ đối với hắn hình như vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn rồi.

Chương 9

Toàn thân Đông Nhật Dương không khỏi run lên, một ý nghĩ đáng sợ đánh úp vào đầu óc của hắn.

Phòng họp cao cấp Đông thị

"Hắc, thế nào lại uống rượu một mình?" Âu Phàm đẩy cửa đi vào, liền nhìn Đông Nhật Dương ngồi một mình một chỗ.

"Tối rồi?" Để ly rượu xuống, Đông Nhật Dương liếc mắt nhìn bạn tốt, "Thịnh Thiên đâu?"

"Đang trên đường tới." Âu Phàm tùy ý ngã vào ghế sa lông, nửa nằm nửa tựa nhìn hắn, "Thế nào? Rất ít khi thấy cậu có bộ dạng này a."

Trên mặt Đông Nhật Dương lúc này không có bóng dáng của nụ cười thường thấy, nhưng, hắn không chỉ có không có nụ cười mà lại còn có một bộ dạng nặng nề, a, đây thật là mặt trời mọc lên từ phía tây sao, Đông đại thiếu gia cũng sẽ có loại cảm xúc đó trên mặt sao.

"Ha, bộ dáng bây giờ của cậu thật là quá khả nghi rồi." Âu Phàm hứng thú dò dào chăm chú mà nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của hắn, "Khẳng định không phải chuyện của công ty, là chuyện trong nhà sao."

Cho dù công việc có vấn đề lớn hơn nữa, Âu Phàm cũng chưa từng thấy hắn nhíu lông mày một cái, cho nên hiện tại bộ dạng hãn nhó này của hắn chắc chắn sẽ không là bởi vì công sự, vậy cũng chỉ còn dư lại chuyện riêng rồi.

"Có gì chuyện trong nhà?" Thịnh Thiên vừa vào đến cửa liền nghe thấy âm thanh hưng phấn của Âu Phàm.

"Cậu tới thật là đúng lúc." Đang đến lúc đặc sắc nhất thì lại tới, người này đúng thật là may mắn.

"Cái gì?" Thịnh Thiên thắc mắc.

"Mời xem mặt của Đông đại thiếu gia." Âu Phàm phô trương chỉ về Đông Nhật Dương.

Thịnh Thiên theo hướng đó nhìn đến chỗ ngồi của Đông Nhật Dương, rất nhanh đã nhìn ra đầu mối.

"Cậu có chuyện gì?" Thịnh Thiên trực tiếp hỏi Đông Nhật Dương.

Khó khăn lắm mới nhìn thấy hắn uống rượu giải sầu, thật là kỳ!

"Thế nào?" Đông Nhật Dương nhướn mày ngon nui nhẹ nhàng nhảy lên, "Hôm nay hai người các cậu thấy hứng thú với chuyện của tớ vậy sao?"

"Mặc dù là tớ hẹn các cậu ra ngoài, nhưng cậu hôm nay cũng rất khác thường nha." Âu Phàm lãnh lạnh nói, vẫn ung dung nhìn chăm chăm hắn.

"Không phải là vì cái người mới nhậm chức bà xã của cậu chứ?" Thịnh Thiên lớn mật suy đoán.

Ly rượu trong tay Đông Nhật Dương khựng lại giữa không trung mấy giây, ngay sau đó nhanh chóng bị đưa đến bên miệng uống một hơi cạn sạch, khuôn mặt vốn đang nặng nề giờ lại càng trở nên thâm trầm, tròng mắt đen ra vào từng tia sáng lạnh thấu xương.

Hồi lâu, Đông đại thiếu gia mới chậm rãi mở miệng nói với hai người đang ngồi tò mò nhìn hắn: "Tớ đối với Thủy Y Mễ..... cảm thấy rất mê hoặc."

"Cậu vừa mới nói cái gì?" Âu Phàm nuốt nửa từ trên ghế salon rót xuống, hắn không phải là nghe lầm đi, tính cách Đông Nhật Dương xưa nay luôn vững như bàn thạch, giờ này sẽ vì phụ nữ mà đau đầu sao?

Người xa lạ lần đầu tiên nhìn thấy Đông Nhật Dương, luôn luôn bị nụ cười ôn hòa của hắn lừa gạt, chủ quan mà cho rằng hắn là người đơn giản, người dễ đối phó, vì vậy đối với hắn sẽ nói lòng dễ phòng, cuối cùng bị ăn hết cả xương không kịp oán thán.

Không ai biết, Đông Nhật Dương mặt ngoài dịu dàng và lương thiện, trong xương lại là máu lạnh chết người, có thể ra tay với người khác mà không hề áy náy.

Chưa từng có người phụ nữ nào có thể làm cho hắn động lòng, ngay cả Nhan Như năm đó cũng chỉ là một trận gió thoảng qua mà thôi, nhưng là, hiện tại hắn lại đang ở nơi này vì một người phụ nữ mà khổ não, hơn nữa còn là vì một cô gái có nét nữ tính bình thường, hoàn toàn không có gì đặc biệt cả!

"Tại sao cậu nói như vậy?" May mà Thịnh Thiên còn có năng lực tự kiềm chế mạnh một chút, tuy không khoa trương giống như Âu Phàm nhưng ở đáy lòng vẫn cũng có kinh ngạc không nhỏ.

"Cử chi của cô ấy luôn là ngoài dự liệu của tớ, mẹ tớ cùng Nguyệt Nha suốt ngày chèn ép , thế mà trong khoảng thời gian vừa qua cô ấy lại cứ như cá gặp nước, một chút về mặt khổ sở cũng không thấy lộ ra." Đông Nhật Dương càng nói càng có chút cảm thấy tức giận, "Các cậu nói xem, thật ra cô ấy nghĩ gì?"

Hắn thật không tin lại có một cô gái chậm chạp như thế, chẳng lẽ cô ấy không cảm nhận được chút nào là Đông gia đối xử với cô ấy rất lạnh nhạt sao?

"Ghê tởm hơn chính là, các cậu biết vì sao cô ấy đồng ý gả cho tớ không?"

Đông Nhật Dương nặng nề để ly rượu xuống, cắn răng nói: "Là vì thức ăn, vì thức ăn ở Ngự Trù Phưởng không dễ dàng truyền ra ngoài, là vì ăn nên cô ấy mới gả cho tôi đây, lại là vì ăn đây!"

Cảm thấy ngực đang tràn đầy lửa giận, Đông Nhật Dương lại đem ly rượu lên uống vài hớp.

Thịnh Thiên cùng Âu Phàm nhìn Đông Nhật Dương đang đầy cảm phẫn, không khỏi bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều khiếp sợ không thôi.

Nguy rồi, người đàn ông này mắc vào lưới tình rồi!. ( )

"Đông Nhật Dương, cậu xong đời rồi." Âu phàm nhìn hắn bằng ánh mắt mờ ám. (:D3)

"Ánh mắt của hai cậu là sao?" ánh mắt của bạn tốt khiến Đông Nhật Dương nhúu chặt lông mày ngon nui, ý niệm đáng sợ trong lòng lại xông lên đến đỉnh đầu .

"Người kia thông minh như vậy, không thể nào không biết ý của chúng ta là gì" Thịnh Thiên nghiêm trang trình bày, giống như là đang phán từ hình cho hắn.

"Không thể nào." Bỗng dưng, Đông Nhật Dương hô lớn: "Tớ làm sao có thể thích cô ấy được?" (không nghe nghiệm trình bày)

"Thừa nhận đi thôi." Âu Phàm hả hê cười với hắn, giống như là bắt được vết thương của hắn, "Phản ứng trực tiếp như vậy, nét mặt tức giận như vậy, Cậu còn dám không thừa nhận thích Thủy Y Mễ sao?"

Đông Nhật Dương ngừng rống giận, đứng nguyên chỗ không thể nhúc nhích.

"Đây là chuyện tuyệt đối không thể nào xảy ra, cảm xúc của tớ đối với cô ấy có lẽ có chỗ không đúng thật, nhưng tuyệt đối chưa thể là thích được, nếu như Thủy gia không có giá trị lợi dụng thì tớ nhất định không lấy cô ấy." Đông Nhật Dương khôi phục tỉnh táo, vẻ mặt cứng ngắt.

"Lời này là nói cho chúng tớ nghe, hay là nói cho một mình cậu nghe?" Thịnh Thiên không hổ là Đại Luật Sư, vừa há miệng đã làm cho Đông Nhật Dương không phản bác được, "Nhật Dương, cậu rất rõ ràng, nếu như không phải là bản thân mình nguyện cưới Đông Nhật Dương như cậu nói, cứ coi như Thủy gia có lợi cho cả Đông gia thì cậu cũng sẽ không lấy cô ấy, huống chi chỉ vì một Ngự Trù Phưởng nhỏ bé, thì cậu càng không thể nào hy sinh như vậy."

Nói một lời trúng tim đen, không chút lưu tình mà đâm thẳng vào lời giải thích của Đông Nhật Dương, hắn chưa bao giờ để tình cảm ở trong lòng , đây không thể nghi ngờ chính là một quả bom.

"Có cái gì quan trọng đâu, dù sao cô ấy cũng là vợ cậu, thích là sai sao?" Âu Phàm vô tư nói: " Về sau cậu đỡ phải đi tìm người khác."

Lời nói này của hắn bị người trong cuộc cùng Thịnh Thiên quăng tới một cái nhìn đầy xem thường. Âu phàm không thể làm gì khác hơn là đối với bọn họ nhún vai một cái, không cho là điều mình vừa nói có cái gì là không đúng.

Tâm tình trở nên càng trở nên buồn bực hơn, sau khi Đông Nhật Dương uống cạn ly rượu liền đứng dậy đi thẳng ra phía cửa .

"Này, cậu muốn đi đâu?" Âu Phàm thấy thế, vội vàng gọi hắn lại.

"Tớ còn có chuyện, hai cậu cứ uống đi." Giọng nói lạnh nhạt từ trong miệng hắn bật ra.

Nhìn đóng cửa lại, Âu phàm ngẩn ra.

"Hắc,cậu ta cứ như vậy mà đi sao ?"

"Thôi, khó lắm hắn mới có lúc như thế này, nên thấy may mắn vì trời đã tối rồi." Thịnh Thiên nhẹ nhàng lay động ly rượu, từ từ thưởng thức.

Âu phàm suy nghĩ một chút, đồng ý với lời nói của bạn tốt, cũng không có truy cứu thêm nữa mà tiếp tục uống rượu.

Đêm giờ mới bắt đầu. . . . .

Uống đến say nên Đông Nhật Dương để tài xế lái xe theo ở phía sau, còn mình thì từ từ đi bộ ven đường, gió nhẹ từ từ thổi qua làm cho đầu hắn tỉnh táo hơn không ít, bắt tri bắt giác, hắn đi đến trước cửa tòa soạn của Thủy Y Mễ.

"Đáng chết, tại sao bóng dáng của cô ấy lại xuất hiện tại trước mắt của ta!" Trông mắt đen híp lại, cách đó không xa có một cô gái cực kỳ giống cái cô vợ phiền phức kia đang đứng (hử, a giới 8-)

Xem ra hẳn thật sự say rồi, bằng không làm sao sẽ nhìn thấy cô đang đứng ở nơi đó đây?

"Cái cô gái đáng ghét này, thật là âm hồn bất tán." Hắn đã uống say còn không bỏ qua cho hắn.

Đột nhiên, không biết một người đàn ông từ nơi nào chạy ra, nhìn thấy Thủy Y Mễ liền ôm lấy, hưng phấn la to.

"Ngay cả mơ cũng không nghĩ cô sẽ hồng hạnh xuất tường!" Nhìn vợ mình bị một người đàn ông xa lạ ôm, Đông Nhật Dương trong cơn giận dữ không nói hai lời, liền xông lên trước đem hai kẻ đang ôm nhau kia tách ra.

"Thủy Y Mễ, em lại dám cùng người đàn ông khác ôm ấp, còn ra thể thống gì nữa?" Tinh rượu hơn phân nửa, Đông Nhật Dương rốt cuộc biết đây không phải là đang nằm mộng mà là sự thật đang tồn tại.

"À? Nhật Dương?" Thủy Y Mễ thấy chồng bỗng nhiên xuất hiện, cảm thấy rất kinh ngạc, "Làm sao anh ở chỗ này? Anh uống rượu sao?"

Mùi rượu nồng nặc từ trên người hắn bay tới, Thủy Y Mễ nhú nhú mày.

"Anh còn muốn hỏi em đang có chuyện gì xảy ra? Cũng đã trễ thế này, em còn không tan sở lại còn nơi này gặp riêng người đàn ông khác." Lừa ghen đốt cháy rụi mặt nạ ôn hòa thường ngày của Đông Nhật Dương, hẳn bây giờ tựa như bắt được vợ mình đang hồng hạnh xuất tường cùng người khác thật, tức giận không dứt. (ghen rồi nha)

"Anh ở đây nói linh tinh gì đó?" Thủy Y Mễ lớn tiếng phản bác, "Anh ấy là học trưởng của em, bởi vì đã lâu không gặp cho nên mới kích động một chút."

"Vị tiền sinh này, chào anh." Lúc này người đàn ông đó mới lên tiếng muốn giải thích.

"Câm miệng, tôi không hỏi anh!" Đông Nhật Dương hung tợn trừng người đó một cái, sau đó đưa tay bắt lấy cổ tay Thủy Y Mễ, kéo cô đi về chỗ ô tô đang đậu.

Người đàn ông đó thấy thế muốn tiến lên ngăn lại, nhưng bị Đông Nhật Dương nhắc chân cho một đạp ngã lăn trên mặt đất.

"Đông Nhật Dương, làm sao anh có thể đánh người như vậy?" Thủy Y Mễ thấy người kia bị đá, muốn thoát khỏi sự kiềm chế để đến xem thể nào, đáng tiếc cô lại bị Đông Nhật Dương níu chặt lại.

Hắn dùng lực đem cô ném vào trong xe, rồi bản thân cũng ngồi vào.

"Lái xe." Hắn lạnh lùng nói với tài xế.

"Anh rốt cuộc muốn thế nào?" Thủy Y Mễ tức giận hô to với hắn, giận hắn không nghe mình giải thích, "Em nói rồi, hắn chỉ là học trưởng của em, chúng em căn bản là không có cái gì."

Đông Nhật Dương không để ý tới cô đang kêu gào, đem cô ôm chặt vào trong ngực, để cho cô không thể động đậy.

"Còn kêu nữa, anh liền ở chỗ này muốn em!" Hắn cúi đầu chống lại ánh mắt cô, về mặt cấu kính uy hiếp

Thủy Y Mễ rung mình một cái, con ngươi tối tăm của hắn phát ra ánh sáng lạnh lùng mà cô chưa từng thấy qua , trong nháy mắt đó, cô hiểu hẳn nhất định nói được làm được, cho nên thuận theo hắn nói mà ngậm miệng, không dám kêu gào nữa.

Vừa về tới nhà, Đông Nhật Dương không để ý cô đang giãy giụa, lôi kéo cô đi về phía phòng hai người, dùng sức đóng sầm cửa phòng lại, rồi đem Thủy Y Mễ ném lên chiếc giường mềm mại

"Anh . . . . Muốn làm gì?" Thủy Y Mễ bị lừa giận trong mắt của hắn hù sợ, không ngừng lui về phía sau, cho đến khi lưng dán vào vách tường.

"Em cứ nói tiếp đi" Đông Nhật Dương tà mị cười một tiếng, "Bảo bối, tối nay anh phải dạy em thật tốt, thân là vợ của anh thì nên tuân thủ quy củ." Hắn vừa nói, vừa cười ảo sô mi trên người, chỉ chốc lát sau, hắn liền toàn thân trần truồng, giống như một con Báo mà chậm rãi đi về phía nàng.

"Không. . . . . em không muốn như vậy." Cô liều chết lắc đầu, cô không cần dưới tình huống như thế này cùng hắn xảy ra quan hệ.

"Không phải do em quyết." Nói xong, hắn cúi người xuống đem cô đè dưới thân.

Bàn tay dùng sức giữ chặt cái đầu đang không ngừng dẩy dụa của cô, mỗi móng không chút khách khí hôn môi của cô, dùng sức cắn môi dưới của cô một chút, như trừng phạt.

"Ừm. . . . ." Phương thức thô bạo của hắn làm hồng Thủy Y Mễ rồi, muốn cố gắng tránh sự trói buộc của hắn, nhưng là, hơi sức của cô cuối cùng vẫn đánh không lại sức đàn ông, nhất là người đàn ông đang nổi giận.

đầu lưỡi nóng rực chui vào cái miệng mềm mại chạm vách tường của cô, lật khuấy bên trong, mùi rượu trong miệng hắn làm cho mặt của Thủy Y Mễ khế

hồng.

Mãnh liệt mút vào cái lưỡi thom tho của cô, hai cánh môi động chạm, phát ra tiếng chách chách, hồi lâu, Đông Nhật Dương mới buông đôi môi đã sớm sưng đỏ của cô ra. . . Hừ, bàn tay dùng sức cời bỏ y phục trên người cô, vứt vào góc phòng.

"Đứng. . . . . Nhật Dương, anh đừng như vậy." Thủy Y Mễ hoảng sợ nhìn hắn, đưa tay muốn kéo chắn qua để che kín thân thể trần trụi.

"Bảo bối, chậm rồi." Lời nói từ trong miệng Đông Nhật Dương từ từ phun ra, bàn tay phủ lên ngực đầy đặn mềm mại, dùng sức vé. . . bóp.

"Ừm. . . . . A. . . . ." Từ ngực truyền tới từng trận đau nhói, nhưng lại khiến cô không khỏi khoái cảm, "Ừm, đừng. . . . ."

Đông Nhật Dương không để ý đến lời cự tuyệt của cô, lòng bàn tay dùng sức ma sát đỉnh nhũ hồng hồng, khiến chúng nó trong tay hắn từ từ trở nên cứng rắn, vốn là phản kháng, Thủy Y Mễ từ từ chuyển thành thuận theo, ngoan ngoãn mặc cho hắn giờ trò.

"Nói, tối nay tại sao cùng người đàn ông kia ôm ấp?" Vừa nghĩ tới lúc chiều nhìn thấy một màn kia, Đông Nhật Dương hận không thể đem tên kia cho ngũ mã phanh thây, hắn chưa bao giờ nghĩ tới mình thì ra cũng có một mặt như vậy, tất cả đều là do cô gái phía dưới này a.

"Em không có." Trên đường trở về đã giải thích qua với hắn rồi, nhưng hắn vẫn không tin, là học trưởng đột nhiên tìm đến cô mà.

"Hừ, cái miệng nhỏ này không thành thật." Hắn lại thô bạo hôn môi mềm của cô, dùng sức khê cắn.

"A, đau!" Thủy Y Mễ không ngờ hắn cắn thật, "Đông Nhật Dương, anh nổi điên cái gì đấy, chảy máu rồi." Cô dùng sức đánh vào ngực hắn, tỏ vẻ kháng nghị.

"Đây là cho em trừng phạt." Đông Nhật Dương bắt tay của cô, bá đạo hôn cô, mút hết máu trong miệng cô.

"Ừm, em không muốn." Cô liều chết nghiêng đầu sang chỗ khác né tránh nụ hôn của hắn.

Cô không thích Đông Nhật Dương thô bạo như vậy, giống như là coi cô như đối tượng để phát tiết, cô không muốn dưới tình huống như thế cùng hắn xảy ra quan hệ, không muốn!

"Em cho rằng lời nói của em có trọng lượng sao?" Bàn tay giữ chặt cằm của cô, để cho cô nhìn thẳng hai mắt của hắn, "Bảo bối, em không có."

Hắn cúi đầu hung hăng hôn cô, đầu lưỡi ép buộc cô hé miệng, tham tiền vào cùng với cái lưỡi thom tho của cô dây dưa, mùi máu tươi nhân nhật tràn ngập trong bọt nước của hai người, khoang miệng tràn đầy hơi thở nồng nặc của nhau.

"Ừm. . . . ." Cô càng giãy dụa, Đông Nhật Dương hôn càng hung ác.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Thật Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Môi lưỡi hai người vẫn đang tiếp tục "Tranh tài" với nhau, nụ hôn từ dịu dàng dần dần chuyển thành nóng bỏng

Lý trí của Thủy Y Mễ dần dần bị ném ra sau ót, ý định trừng phạt của Đông Nhật Dương cũng bắt đầu thay đổi, lưỡi cùng lưỡi quấn quanh chơi đùa nhau, giống như vừa rồi không hề xảy ra tình huống ác liệt mạnh mẽ đó...

Sáng sớm, ngoài cửa sổ truyền đến chim hót thanh thúy, đánh thức người đang ngủ say dậy, Thủy Y Mễ chậm rãi mở ra hai mắt, toàn thân đau nhức như bị xe cán qua nhắc nhở cô nhớ lại điên cuồng khác thường của Đông Nhật Dương tối hôm qua

Cô nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh, chỗ nằm lạnh ngắt cho biết chủ nhân đã rời đi từ lâu, lòng cô bỗng trầm xuống, cảm thấy mất mát cùng chua xót.

Tại sao có thể như vậy? Từ trước đến giờ cô luôn là người rất đơn thuần, chưa từng có trường hợp vì tình cảm mà suy nghĩ, thứ có thể làm cho cô hao tổn tâm trí chỉ có thức ăn, không biết từ khi nào thì vị trí của Đông Nhật Dương trong lòng cô càng ngày càng quan trọng, tần số xuất hiện của hắn trong đầu cô cũng càng ngày càng nhiều.

Cô mơ hồ cảm thấy địa vị của hắn sắp vượt qua thức ăn rồi, thậm chí có thể đã vượt qua thức ăn, chỉ là cô chưa từng nghiêm túc đối mặt với vấn đề này thôi.

Bộ dáng tức giận của hắn tối hôm qua thật dọa cô giật mình, từ lúc biết hắn đến bây giờ, cô chưa từng thấy qua hắn nóng nảy như thế.

Mặc dù hắn luôn có một dạng lịch sự, nho nhã, tư thái đối mặt với mọi người, nhưng trực giác nói cho cô biết, mỉm cười chẳng qua là mặt nạ của hắn,

con người thật của hắn chắc chắn là một kẻ nguy hiểm, vậy mà từ lúc kết hôn đến bây giờ, hắn đối với cô không thể nói là quá tốt, nhưng cũng chưa từng có tức giận ngút trời như tối hôm qua.

"Oh, đây là chuyện gì xảy ra?" Thủy Y Mễ vỗ trán la lên, còn chưa có biết nguyên nhân vì sao Đông Nhật Dương tức giận với cô a.

Nằm ở trên giường hồi lâu, cô mới vén chăn lên từ từ xuống giường, chịu đựng cả người chua xót đau đớn mà bước đến phòng tắm.

"Thì ra Đông gia thiếu phu nhân có thân thể cao quý như thế, tất cả mọi người rời giường, chỉ có cô vẫn còn tiếp tục cùng Chu công nói mộng?" Đông Nguyệt Nha liếc Thủy Y Mễ đang xuống lầu, chê cười nói.

Mẹ Đông ngồi bên cạnh con gái, sắc mặt cũng không thoải mái hơn, chỉ là bà thân là một tiểu thư đài các cho nên không có nói ra lời khó nghe như con gái thôi.

Thủy Y Mễ không có lên tiếng chống đối, đầu cúi thấp nhận sai, "Mẹ, thật xin lỗi, con dậy trễ."

"Ừ." Mẹ Đông lạnh lùng trả lời, "Tuy nói Đông gia không có quy củ buổi sáng phải dậy sớm thành an bố mẹ chồng, nhưng thân là vợ người ta lại luôn dậy trễ như vậy, cũng thật sự là quá không ra cái gì rồi." (đúng giọng mẹ chồng .....)

Trong khoảng thời gian này Thủy Y Mễ vì vội công việc nên thường thức đêm để viết kịp các bình luận cho nên thường xuyên dậy trễ, mà vừa lúc bị họ bắt được cái đuôi lấy ra vụn vụn, khiến cô có muốn thanh minh cũng khó.

Giờ phút này cô cảm thấy uất ức xưa nay chưa từng có, một cổ chua xót xông lên đầu, lỗ mũi cảm giác ê ẩm.

"O, mẹ tôi mới nói cô một câu cô liền rơi nước mắt, là có ý sao." Nhìn Thủy Y Mễ cúi đầu rơi lệ bộ dạng đáng thương, Đông Nguyệt Nha cau mày, lớn tiếng châm chọc.

Chân mày mẹ Đông nhíu chặt, giống như hành động im lặng của Thủy Y Mễ đối với bà là đang có ý chống đối, khiến bà ghét Thủy Y Mễ hơn.

"Nếu như không muốn ở cùng chúng tôi, cô tự dọn ra ngoài đi!"

"Thật xin lỗi." Giơ tay lên lau nước mắt, Thủy Y Mễ không để ý tới lễ phép, quay người bỏ chạy ra cửa.

"Mẹ xem thái độ của cô ta xem!" Đông Nguyệt Nha chỉ bóng lưng Thủy Y Mễ, tức giận tố cáo với mẹ mình.

Hừ, cô ta thật sự coi mình là Đông gia Đại thiếu phu nhân hay sao mà có thể vô pháp vô thiên như vậy.

"Tốt lắm, chờ anh trai con về rồi hãy nói." Từ trước đến giờ bà luôn lấy con trai làm trọng, mẹ Đông ngăn lời oán trách của con gái lại, sau đó cũng quay người đi lên lầu, trở về phòng đọc sách của mình.

Đông Nguyệt Nha không thể làm gì khác hơn là tức giận nhìn mẹ rời đi, cái gì cũng không làm được.

"Đáng ghét, tuyệt không thể ngồi chờ chết, nhất định phải nghĩ biện pháp để cho cô ta biết khó mà lui." Thủy Y Mễ ở trong mắt cô căn bản là không xứng với anh trai cô.

Đông Nguyệt Nha đầu óc không ngừng chuyển động, các loại ý tưởng ở bắt đầu hiện lên, cuối cùng, cô nghĩ ra một biện pháp đảm bảo hữu hiệu tuyệt đối.

Tin tưởng cái biện pháp này nhất định có thể khiến Thủy Y Mễ xấu hổ! Nghĩ đến đây, Đông Nguyệt Nha không khỏi dương dương tự đắc.

Thủy Y Mễ sau khi hoảng hốt chạy ra khỏi Đông gia, liền có một chút hối hận, vốn là mẹ chồng cùng cô em chồng cũng không thích cô, hôm nay cô không lễ phép như vậy chắc hẳn họ càng ghét cô hơn.

"Ai. . . . ." Tùy tiện tìm một chỗ ở ven đường ngồi xuống, Thủy Y Mễ không khỏi thở dài một hơi.

Lạc quan sáng sủa như cô hôm nay cũng biết than thở, tại sao lại như vậy đây? Cô không dám nghĩ tiếp, rất sợ nếu tiếp tục tìm tòi sẽ lấy được kết quả không như mình muốn.

Thủy Tiểu Mễ, đầu óc của cậu không thích hợp nghĩ vấn đề phức tạp như thế, rõ ràng là cậu yêu Đông Nhật Dương! Lời nói của Sở Đan Thanh không ngừng vang lên trong đầu Thủy Y Mễ.

Ngay từ mấy ngày trước, cô đã bắt đầu phiền não chuyện tình cảm với Đông Nhật Dương rồi, khi đó cô còn ngây thơ đi hỏi bạn tốt Sở Đan Thanh là chuyện gì xảy ra, ai ngờ bạn tốt nói cho cô biết một đáp án động trời, cô yêu đồng ngày đương.

Lúc ấy, cô còn chẳng hề để ý mà nói không thể, nhưng là bây giờ cô lại không có dũng khí lớn tiếng thanh minh cho bản thân, nói cô không thương Đông Nhật Dương.

Thật ra thì, cô hiểu rất rõ ràng Đông Nhật Dương trong lòng mình có vị trí càng ngày càng quan trọng, chỉ là mình không muốn thừa nhận thôi, sâu trong nội tâm đúng là vẫn còn có một tự ti, cho nên không muốn thừa nhận mình không xứng với người đàn ông ưu tú như vậy.

"A, vẫn là không lừa được mình." Nhẹ giọng tự giễu nói, ý tưởng lừa mình dối người cuối cùng vẫn tan biến .

Hốc mắt sưng đỏ lại lần nữa đang lên nước mắt, một giọt một giọt rớt xuống đất, từ khi cô kết hôn đến bây giờ, những người bên cạnh luôn không ngừng nhắc nhở cô, cô cỡ nào không xứng với Đông Nhật Dương. (Thương chị quá hixhix:)

Trước kia cho là mình không sẽ yêu người đàn ông kia, ai ngờ người định không bằng trời định, vẫn không thể nào tránh được mị lực của hắn, nguyên nhân chính là như thế, cô bây giờ mới có thể để ý đến lời nói của người khác, cô hy vọng có thể xứng với Đông Nhật Dương, có thể cùng hắn ở chung một chỗ.

Thầy gia ở trong mắt người khác chính là không thoát khỏi được cái biệt hiệu nhà giàu mới nổi, cùng Đông gia kết thân càng thêm lý do để trở thành chủ đề đàm tiếu của tất cả xã hội thượng lưu, ngay cả chính cha mẹ của cô cũng cảm thấy là cô vênh chao, cho nên làm sao còn có thể ảo tưởng hắn có một ngày sẽ yêu thương mình? Làm sao có thể. . . . .

Nén nước mắt ngập tràn hai mắt, có thể hiểu hết tình cảm của mình, Thủy Y Mễ đau lòng đến không thể thở nổi.

"Dừng xe!" khước mắt Đông Nhật Dương thoáng nhìn, trong lúc vô tình lại nhìn thấy trên ghế ven đường có người đang ngồi , tâm cả kinh, không nhận được liền kêu to bắt tài xế dừng xe.

"Ông chủ?" Tài xế theo bản năng đạp phanh xe, quay đầu nhìn về chỗ ngồi phía sau.

Đông Nhật Dương căn bản không có để ý tới tài xế đang kêu lên, trực tiếp mở cửa xuống xe.

Cách nơi cô ngồi không tới 3 mét thì hắn dừng lại, nhìn cô một mình ngồi ở trên ghế dài, thân hình cô đơn yên lặng rơi lệ , Đông Nhật Dương cảm thấy có một cảm giác nhói nhói không thể tả bằng lời được, nhéo tim hắn đau từng hồi lại từng hồi.

Một hồi lâu, hắn rút cuộc không nhận được mà bước lên trước.

"Tại sao một mình ngồi ở chỗ này?" Hắn không có hỏi cô vì sao lại khóc.

Thủy Y Mễ đang cúi đầu khóc, đột nhiên nghe được trên đỉnh đầu truyền đến giọng đàn ông quen thuộc , cô theo bản năng ngẩng đầu lên, "Anh. . . . .
Thế nào ở nơi này?"

"Trả lời vấn đề của anh trước đã." Khuôn mặt hòa không tự chủ biến thành lạnh băng, cứng rắn yêu cầu cô trả lời vấn đề của mình.

"Không có. . . . . Cái gì." cô không muốn đem chuyện xảy ra buổi sáng nói cho hắn biết, áp áp ứng ứng.

Đông Nhật Dương làm sao có thể tin tưởng lời của cô..., vươn tay đem cô từ trên ghế kéo lên, "Nói thật." Tròng mắt đen nhìn thẳng vào đáy mắt cô, không cho phép cô trốn tránh.

Thủy Y Mễ ngẩng đầu nhìn hắn một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng: "Tối hôm qua. . . . . Tại sao lại làm vậy với tôi?"

"Em là vì chuyện tối hôm qua nên tôi nơi quỷ quái này ngồi khóc sao?" Nghĩ tới đây, âm điệu trầm ổn của Đông Nhật Dương không khỏi đề cao.

"Tôi vì cái gì có quan trọng không?" Thủy Y Mễ bị thương cười một tiếng, trong giọng nói đều là tự giễu.

Đông Nhật Dương thấy trên mặt cô mang vẻ sầu bi (đau buồn, xót xa đấy ạ), trong lòng càng thêm áy náy, giang hai cánh tay ra đem cô ôm vào trong lòng. (Hứ. thế còn tạm chấp nhận được 8-))

"Thật xin lỗi." Đây là lần đầu tiên Đông Nhật Dương hắn nói xin lỗi với người khác, hơn nữa còn là với phụ nữ, "Tại tối hôm qua anh giận điên lên, cho nên mới tổn thương em như vậy, Tiểu Mễ , thật xin lỗi." Hắn ôm chặt lấy cô, ở bên tai cô nhẹ giọng nói xin lỗi.

Hắn ngay từ lúc mới tỉnh dậy đã cảm thấy vô cùng hối hận, sợ lúc cô tỉnh dậy sẽ nhìn hắn bằng ánh mắt oán hận, cho nên mới phải vội vã rời đi.

Cô tựa vào trong ngực hắn, rút cuộc không nhận được mà lớn tiếng khóc, đem toàn bộ uất ức theo nước mắt đi ra ngoài.

"Ồ. . . . ."

Đôi tay Đông Nhật Dương vẫn ôm chặt, để cho cô trong ngực hắn khóc thút thít, "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, bảo bối."

"Anh. . . . . Ghét, tại sao có thể đối với em như vậy đây?" Bàn tay nhỏ bé đánh thẳng vào ngực hắn, "Đã nói hắn chẳng qua chỉ là học trưởng đã không gặp mặt của ta..., anh thế nhưng không tin lời của em. . . . ."

Chôn mặt ở trong ngực hắn mà lâm lâm không ngừng , tâm trạng buồn tủi cũng dần dần giảm bớt, cho đến lúc cô cảm thấy một mùi âm thanh mới từ từ biến mất, chỉ còn dư lại tiếng nước nở nhỏ nhỏ

"Đều là do anh không đúng." Đông Nhật Dương khẽ hôn đỉnh đầu cô, dịu dàng nói: "Tối ngày hôm qua là do a bị ghen tỵ làm cho mê muội đầu óc , mới có thể làm ra chuyện thương tổn em."

"Anh là đang ghen phải không?" Thủy Y Mễ vội vàng từ trong ngực hấn ngẩng đầu lên, vội vàng hỏi.

Bị cô nhìn khiến hấn có chút ít lúng túng, Đông Nhật Dương không được tự nhiên dời ánh mắt hướng nơi khác, lắp bắp nói: "Chỉ là. . . . . Có chút tức giận mà thôi." Đại nam nhân chủ nghĩa, để cho hấn ngượng ngùng thừa nhận.

Hừ, có chút tức giận là cứ đối xử với cô như vậy? Nghĩ lừa cô sao, rõ ràng là ăn một bình lớn dấm, còn dám lấy lý do hơi hột như vậy.

Vốn là tâm tình đang rất rối, giờ lập tức giác ngộ, cô cười đến đắc ý, không thèm so đo tối hôm qua hấn hành hạ thân thể như thế nào nữa.

Đông Nhật Dương cúi đầu nhìn thấy cô cười vui vẻ như thế, đường cong trên khóe miệng lại xuất hiện, tâm tình cũng khá hơn không ít.

"Bảo bối, vậy còn em? Đối với anh là cảm giác gì?" Hấn đã bỏ xuống mặt mũi mà tỏ tình với cô rồi, cô lại càng không thể làm đà điều tiếp tục trốn tránh.

"Em. . . . . Có thể có cảm giác gì." Thủy Y Mễ đỏ mặt, ấp úng né tránh.

"Thủy Y Mễ!" Đông Nhật Dương vỗ vào cằm của cô, ép buộc cô ngẩng đầu nhìn thẳng đáy mắt của hấn, "Không cho em trốn tránh."

Thủy Y Mễ nhìn vào gương mặt đỏ bừng của hấn, bị ánh mắt nóng bỏng của hấn đốt cháy, cuối cùng, cô đỏ mặt nhỏ giọng trả lời: "Em. . . . . Thích anh."

"Nói quá nhỏ rồi, anh không nghe thấy." Đông Nhật Dương nhìn cô thật chăm chú không hề buông lỏng

"Em yêu anh!" Thủy Y Mễ nhắm mắt lại hô to với hấn (vậy nà hai cháu đã tình tỏ với nhau rồi seo ????)

Người đang đi lại trên đường đều dừng bước, nhìn về phía cô, Thủy Y Mễ vừa mở mắt ra liền nhìn thấy cảnh tượng xấu hổ này, không khỏi kêu một tiếng rồi trốn vào trong ngực của hấn.

"Ha ha. . . . ." Đông Nhật Dương vui vẻ cười to, tuyệt không quan tâm tới ánh mắt của người đi đường.

"Đông Nhật Dương, chúng ta muốn tiếp tục đứng ở trên đường cái thảo luận vấn đề này sao?" giọng nữ buồn buồn từ trong lòng hấn truyền tới.

Đông Nhật Dương biết cô xấu hổ, liền đưa tay bế cô lên, đi về phía xe đang đậu.

"Bảo bối Tiểu Y Mễ, em nên giảm cân đi thôi." Hấn cười trêu chọc cô vợ nhỏ trong ngực mình.

Cửa xe vừa đóng vào, Thủy Y Mễ liền đẩy hấn ra, thở phì phò tròng hấn, "Anh là chê em mập sao?" Vốn là cô đã để ý đến vóc dáng của mình rồi, giờ lại nghe chồng nói như vậy, trong lòng cảm thấy vô cùng oán giận.

Đông Nhật Dương lại kéo cô trở về trong ngực, "Anh chê em lúc nào?"

"Vậy sao vừa rồi anh còn nói em phải giảm cân?" .phụ nữ đối với vấn đề này luôn rất nhạy cảm

"Bà xã, mới vừa là anh nói sai rồi, anh thích em như bây giờ vậy, ôm thấy thật mềm nhũn, cực kỳ thoải mái." Đông Nhật Dương vô cùng hối hận khi bản thân mới vừa rồi thuận miệng nói ra câu nói kia, phụ nữ đều rất nhỏ mọn.

"Hừ, thật không ghét bỏ vóc người mập mạp của người ta sao?"

"Anh mới vừa rồi là đùa giỡn, huống chi em tuyệt đối không mập." lời này của hấn xác thực không có nói láo, Thủy Y Mễ chỉ là so với những cô gái khác thì có đầy đặn hơn một chút, không thể gọi là mập được.

"Thật?" phụ nữ chính là thích liên tục xác nhận.

"Thật." Nói xong, Đông Nhật Dương nhanh chóng cúi đầu ngậm đôi môi nhỏ đang muốn nói chuyện của cô, đem lời nói của cô tất cả đều nuốt vào trong miệng.

Hấn cũng không muốn lãng phí thời gian ở nơi này tranh luận mãi về một vấn đề nhàm chán, một chút ý nghĩa cũng không có.

Buổi tối hôm đó, mọi người trong Đông gia kinh ngạc nhìn Đông Nhật Dương dắt tay Thủy Y Mễ trở lại, hơn nữa để cho bọn họ một nhà rớt hết mắt kiếng chính là thái độ của Đông Nhật Dương, là nụ cười xuất phát từ trong tâm, là hài lòng vui sướng.

Trời ạ, rốt cuộc là hấn ta đụng phải cái gì a? Trên dưới Đông gia đồng thời ở trong đầu cùng hiện lên cùng một vấn đề.

"Thế nào?" Đông Nhật Dương tâm tình thật tốt, cười hỏi khi thấy người nhà trong mắt đều là kinh ngạc.

"Ha ha, không có việc gì." Ba Đông lên tiếng trước tiên, cười ha hả đáp, ông rất là hài lòng với tình huống như thế, "Ăn cơm chưa?"

"Chúng con ăn ở bên ngoài rồi." Đông Nhật Dương khóe môi mỉm cười.

"Anh, không phải là anh vẫn đang ở công ty làm việc ư, thế nào lại đi cùng với cô ta?" Đông Nguyệt Nha không biết lớn nhỏ mà chất vấn.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Thật Tham Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

"Đông Nguyệt Nha, em vừa mới nói cái gì? Cô ấy là chị dâu của em, từ nay về sau, tốt nhất là em đừng để cho anh nghe thấy em ăn nói vô lễ với cô ấy nữa" Đông Nhật Dương tắt hẳn nụ cười trên môi, lạnh lùng nói.

"Nhưng. . . ." Đông Nguyệt Nha còn muốn nói thêm, thì bị mẹ Đông kịp thời ngăn lại.

"Nguyệt Nha con bớt nói vài câu đi." Mẹ Đông nói khẽ với con gái: "Không nên chọc cho anh con tức giận."

"Không có chuyện gì." Thủy Y Mễ kéo nhẹ ống tay áo hần, dịu dàng nói nhỏ.

"Mẹ tốt nhất nên trông coi nó, nếu cứ như vậy, sợ rằng về sau sẽ không ai dám cưới nó đâu." Đông Nhật Dương hừ lạnh một câu, sau đó lôi kéo tay của vợ trực tiếp lên lầu.

"Mẹ xem, anh vì cô ta mà nói con như thế đấy!" Đông Nguyệt Nha tỏ vẻ đáng thương với mẹ mình

"Được rồi, chuyện này nói tới đó thôi." Mẹ Đông mẫu khuyên con gái không nên làm khó Thủy Y Mễ nữa, trông thấy thái độ vừa rồi của hần bà đã biết rõ ràng hần đã nhận người vợ này của mình rồi, đã như thế thì người làm mẹ như bà còn có thể nói gì được nữa chứ. (thức thời như thế là tốt)

"Nguyệt Nha, con đã nghe mẹ nói rồi đấy, mặc kệ trong thời gian qua con có những ân oán gì với Y Mễ hay con có không thích con bé thì cũng quên hết đi", Ba Đông hiềm lắm mới ra lệnh cho con gái, "Biết chưa?"

"Không! Con không muốn!" Đông Nguyệt Nha nhìn thấy người nhà tất cả đều bênh vực cho Thủy Y Mễ, không khỏi càng thêm căm tức, "Con rất ghét cô ta!" Gào xong, cô tức giận xông về gian phòng của mình, dùng sức đóng sầm cửa phòng lại.

"Đứa nhỏ này làm sao vậy?" Ba Đông không hiểu nhìn về phía vợ, "Rốt cuộc nó với Thủy Y Mễ có thâm thù đại hận gì, sao lại ghét con bé đến vậy?"

"Ai. . . ." Mẹ Đông bắt đầu dĩ thờ dài một cái, "Tôi cũng không rõ ràng lắm a."

Ba Đông không thể làm gì mà lắc lắc đầu, sau đó nghiêm túc nhìn về phía vợ mình, "Bà xã, bà tiếp nhận Y Mễ rồi hả ?"

"Tôi còn có thể phản đối sao?" Thái độ của con trai cứng rắn như vậy, "Tôi không thích nó vì nó không phải là nàng dâu lý tưởng của tôi, nhưng nếu sau này nó có thể thay đổi thành hợp ý của tôi thì bây giờ tôi sẽ thử tiếp nhận"

"Bà xã, thật ra thì con bé cũng không có gì là không được, đơn thuần sáng sủa, vừa xứng với con trai quý kẻ đa đoan của chúng ta con gì"

"Tóm lại, trong thời gian ngắn tôi sẽ rất khó tiếp nhận." Mẹ Đông bày ra một bộ dáng khó có thể tiếp nhận.

"Bà a, chính là muốn đòi hỏi quá nhiều, ban đầu không phải là bà nói Nhan Như chính là con dâu lý tưởng của bà sao? Nhưng đến cuối cùng thì sao, cô ta đã bỏ rơi Nhật Dương đấy thôi" Ba Đông không nhịn được mà nhắc tới kẻ năm đó cùng con trai yêu đương cuối cùng lại bỏ rơi bỏ rơi con trai ông. (Hờ, anh Dương cũng từng bị đá seo :shock2:)

Nhắc tới chuyện này, mẹ Đông tựa như ăn phải Hoàng Liên, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Ban đầu, bà rất coi trọng Nhan Như, không ngờ con trai lại bị cô ta bỏ rơi, còn đi khắp nơi rêu rao rằng con trai bà bị người ta vứt bỏ, chuyện này cũng làm cho bà trở thành đề tài nói chuyện của mấy vị quý phu nhân rảnh rỗi lúc trà dư tửu hậu, khiến bà suốt một thời gian dài không dám ra khỏi cửa..

"Đang yên đang lành tại sao muốn nhắc tới cô gái kia?" Mẹ Đông cau mày không vui nói.

"Tôi là nói cho bà biết, thay vì tìm nàng dâu lý tưởng, còn không bằng cô con dâu mà con tra mà thương yêu." Ba Đông ý vị sâu xa giảng đạo lý cho vợ.

Mẹ Đông trầm mặc không nói, nghĩ tới lời nói của chồng.

"Tôi sẽ thử tiếp nhận nó." Mẹ Đông cuối cùng cũng mở miệng bảo đảm nói.

Ba Đông không tiếp tục nói thêm gì nữa, ông biết đây đã là sự nhượng bộ lớn nhất của vợ ông rồi

Mà lúc này Đông Nguyệt Nha đang ngồi trong phòng nín thở càng nghĩ càng tức giận, kéo ngăn kéo ra, lấy ra một cái danh thiếp, dựa theo con số danh thiếp, Đông Nguyệt Nha thử bấm.

"Hello?" Chỉ chốc lát sau, bên đầu kia điện thoại vang lên âm thanh của một cô gái.

Đông Nguyệt Nha nắm chặt ống nghe, đang giằng giằng xem có nên nói chuyện hay không.

"Hello?" Giọng nữ lần nữa truyền đến.

"Chị Nhan Như, là em, Nguyệt Nha." Đông Nguyệt Nha rất cuộc mở miệng, nhẹ giọng nói với người trong điện thoại.

"Nguyệt Nha?" Cô gái kia kinh ngạc không thôi, "Thật là em sao? Đã lâu không gặp, em có khỏe không?"

"Chị Nhan Như, chị ở nước Mỹ có khỏe không?" Đông Nguyệt Nha khách khí hỏi thăm.

"A, vẫn thế cả thôi, chị mới đi làm về."

"Chị Nhan Như, chị bây giờ có bạn trai chưa?" Đông Nguyệt Nha vẫn là đem lời muốn hỏi nhất nói ra ngoài.

"Em . . . . sao lại hỏi cái này?" Điện thoại đầu kia cô gái rõ ràng ngăn người một chút.

"Anh ấy kết hôn rồi." Đông Nguyệt Nha đem tin tức quan trọng này nói cho cô gái biết, "Nhưng là là kết thân."

Đối phương không nói gì, chỉ là nghe.

"Chị Nhan Như, nếu như chị vẫn thích anh ấy, vậy thì trở lại đoạt anh ấy lại đi." Đông Nguyệt Nha động viên cô, "Mặc dù em không biết chị tại sao bỏ rơi anh ấy, nhưng em tin tưởng chị còn là yêu anh."

Hồi lâu, cô gái ở đầu điện thoại bên kia mới mở miệng: "Nguyệt Nha, em tại sao lại muốn chị phá hoại hôn nhân của anh trai em?"

"Cô gái kia căn bản không xứng với anh trai em, đã mập lại còn chỉ biết ăn." Đông Nguyệt Nha căm giận nói.

"A, hình như là em đối với cô ấy rất bất mãn." Cô gái nói với ngữ điệu nhẹ nhàng làm cho người ta nghe không ra cô là vui vẫn hay là giận, "Thế thái độ của anh em thì sao? Hẳn thích cô ấy sao?"

"Dĩ nhiên không thích, anh ấy là một người kiêu ngạo thế kia, làm sao sẽ thích một cô gái bị buộc kết thân đây." Đông Nguyệt Nha nhắm mắt nói láo. (Láo toét thế không biết :boxing3:)

"Nguyệt Nha, cảm ơn em đã nói cho chị biết những chuyện này, đề nghị của em chị sẽ suy nghĩ." Cô gái tỉnh táo nói.

"chị Nhan Như chị sẽ trở về chứ?" Đông Nguyệt Nha cẩn thận từng li từng tí hỏi, "Chị nhất định phải trở lại, em ủng hộ chị dành lại anh."

"ok, chị biết rồi." Cô gái khẽ cười một tiếng, "Chị cúp máy đây, hẹn gặp lại."

Đông Nguyệt Nha cúp điện thoại, trong lòng vẫn là có chút không xác định, cô hi vọng Nhan Như trở lại đuổi Thủy Y Mễ kia đi, nhưng lại sợ hãi nếu bị anh trai biết chuyện này là cô làm vậy thì xong đời.

Trong lòng giằng giằng, rối rắm. . . . . Mới vừa rồi nhất thời xúc động gọi điện thoại cho Nhan Như rốt cuộc là có sai hay không đây? Cô nằm vật ra giường, kéo chăn che kín đầu, muốn ngăn cách vấn đề đau đầu này.

Mà cũng trong lúc đó, Thủy Y Mễ vừa trở về phòng đã bất mãn nhủ nhủ mày với chồng.

"Vừa rồi anh không nên nói như vậy đối Nguyệt Nha, làm tổn thương người ta quá đáng a!"

"Nó nói em như vậy thì không làm tổn thương em sao?" Đông Nhật Dương kéo cô cùng ngồi xuống ghế, "Chỉ có em ngu ngốc thôi, vẫn còn ở đây ngây ngốc giúp nha đầu kia nói chuyện."

"Dù nói thế nào cô ấy cũng là em gái anh, lại vừa là bạn học em, không cần nói cô ấy nặng lời như vậy." Bản tính thiện lương của Thủy Y Mễ lại phát huy phải vô cùng tinh tế.

"Em nha, thật là cô bé ngốc." Nhẹ nhàng véo cái mũi thon của cô, "Anh là đang quan tâm đến em đấy, nếu về sau nó ngoan ngoãn tôn trọng em thì anh sẽ không trách cứ nó nữa." (Ồa. ....Ngọt đến tận xương nha)

"Nhật Dương, anh thật tốt." Thủy Y Mễ ngu ngốc hề hề mà nói với hắn, "Tình hình như bây giờ, không có chút nào giống như Đan Thanh nói anh là Tiểu Diện Hồ." (Con Hồ biết cười đấy ạ, ý chị này nói tuy anh có bộ mặt luôn tươi cười nhưng bên trong lại hoàn toàn ngược lại. . . :)

"Hả?" Đông Nhật Dương mỉm cười nhìn về phía cô, "Đan Thanh là bạn của em sao? Cô ấy nói anh là Tiểu Diện Hồ?"

"Đúng vậy." Cô gái ngốc ngoan gật đầu, "Dan Thanh là bạn tốt của em, lại rất xinh đẹp, vào hôm chúng ta kết hôn, em có mời cô ấy, cô ấy nói anh có bề ngoài ôn thuần dễ gần nhưng thực tế lại là hồ ly giao hoạt, rất khó chung sống."

Xem ra cô ấy tuy dần dần, nhưng lại rất biết kết giao bạn bè, Đông Nhật Dương tuyệt không quan tâm người khác đánh giá hần thế nào, trừ cô ra.

"Vậy em cho rằng anh thật sự là như thế sao?"

"Ha ha." Thủy Y Mễ chợt dạ cười gượng hai tiếng, sau đó ngoan ngoãn mà trả lời hần: "Em cũng cho rằng anh là một rất khó chung sống, cũng là một người đàn ông nguy hiểm."

Đông Nhật Dương không có tức giận, ngón tay đùa bốn đuôi tóc của cô, không chút để ý hỏi: "Tại sao?"

"Lần đầu tiên em gặp anh là ở phòng ăn, anh có nhớ không?" Người đàn ông đang chơi đùa với tóc rất vui vẻ gật đầu một cái

Thủy Y Mễ tiếp tục nói: "Mặc dù trên mặt anh mang nụ cười, nhưng trong ánh mắt của anh một chút nụ cười cũng không có, ngược lại lại có chút lạnh lùng."

Cô đơn thuần thẳng thắn đem ấn tượng đầu tiên đối với hần nói ra: "Khi đó, em cảm thấy rằng anh nhất định là kẻ nguy hiểm, nên tránh xa anh một chút mới phải."

Bỗng dưng, Đông Nhật Dương ôm chặt cô vào trong ngực, giọng nói thâm trầm vang lên: "Vĩnh viễn đều không cho phép cách xa anh, biết không?"

"Ai nha, em là nói lúc ấy chứ không phải là hiện tại." Tựa vào ngực của hần, cô nũng nịu nói.

"Hiện tại thật không muốn cách xa anh?" Hần cúi đầu ngậm vành tai mượt mà của cô, mập mờ hỏi.

"Anh. . . . . Không được làm loạn." Cô nhẹ nhàng đẩy ngực của hần ra, lấy tay đè lại ngực để tránh nhịp tim quá nhanh mà hít thở không thông.

"Ha ha. . . . ." Nhìn thấy cô ngượng ngùng, bộ dáng đáng yêu, Đông Nhật Dương không nhịn được cười to, cô gái này luôn là có thể ngoài ý muốn lấy lòng hần.

"Anh giữu cọt em." Thủy Y Mễ tức giận nện một phát lên ngực hần, quay đầu nơi khác, "Không để ý tới anh nữa."

"Bà xã, anh sai rồi." Đông Nhật Dương ôm cô, giả bộ đáng thương nhận lỗi, "Đừng không để ý tới anh nha."

Đây là lần đầu tiên Thủy Y Mễ nhìn thấy hần vô lại như vậy.

"Hừ, về sau không cho phép giữu cọt người ta nữa." Cô tức giận đến đỏ bừng hai gò má.

"Tuân lệnh, bà xã đại nhân," Đông Nhật Dương hướng cô chào một cái, sau đó đem cô bế lên.

"Anh muốn làm gì?" Thủy Y Mễ giật mình vội vàng ôm cổ của hần.

"Bà xã, chúng ta cùng nhau tắm uyên ương thôi." Hần mập mờ đá lông nheo với cô, trêu đùa nói.

"A. . . . ." Thủy Y Mễ còn chưa có phản ứng kịp liền bị hần ôm vào phòng tắm.

Đóng cửa lại, ngăn cách tiếng quát tháo nhiệt tình bên trong. . . . .

Thủy Y Mễ đang vui đầu đánh bài binh luận, đột nhiên bị đồng nghiệp vỗ vào bả vai một cái.

"Chuyện gì?" Cô từ máy tính ngẩng đầu hỏi đồng nghiệp trước mặt, tốt nhất là cô nên có chuyện quan trọng.

"Bên ngoài có người tìm cô." Nữ đồng nghiệp bắt đầu nhún nhún hai vai, chỉ chỉ ngoài cửa.

Thủy Y Mễ buồn bực dừng công việc lại đi ra ngoài, đi ra hành lang nhìn chung quanh một chút, không có phát hiện gương mặt quen thuộc nào.

"Cô chính là Thủy Y Mễ?" Phía sau cô đột nhiên vang lên một âm thanh xa lạ.

Thủy Y Mễ xoay người lại, thấy đứng trước mặt là một người mặc váy dài bông bênh, rất giống tiên nữ.

"Cô là?"

"Tôi tên là Nhan Như, không biết cô có thời gian thời gian hay không, cùng tôi uống ly cà phê nhé?" Người đẹp ánh mắt kín đáo, cười một tiếng.

"À. . . . . được." Thủy Y Mễ ngây ngốc gật đầu, sau đó bất tri bất giác đi theo người ta đi tới quá cà phê bên cạnh công ty.

"Tôi. . . . . hình như không biết cô?" Cô hiện tại mới nghĩ đến vấn đề này, không khỏi chần chừ.

"A, cô thật đáng yêu." Nhan Như cười cười quan sát người đối diện, xem ra đây đúng là cô gái ngu ngốc.

"Cám ơn." Thủy Y Mễ ngại ngùng gãi gãi đầu, "Cô cũng thật xinh đẹp nha."

Cô cho là Đan Thanh đã đẹp lắm rồi, không ngờ cô gái trước mắt này so Đan Thanh còn phải đẹp hơn một phần.

"Cám ơn, đáng tiếc Nhật Dương lại không yêu người đẹp như tôi." Nhan Như cười đến hết sức ưu nhã, cũng không có đùa cợt ở bên trong, giống như là ở trần thuật sự thật mà thôi.

"Cô biết Nhật Dương?" Nghe được cô gái đó cũng biết chồng mình, trong lòng của Thủy Y Mễ có một chút là lạ, "Hai người là. . . . . quan hệ thế nào?"

"Anh ấy không có đề cập về tôi với cô sao?" Khuôn mặt xinh đẹp của Nhan Như đột nhiên âm trầm không có ánh sáng, "Đúng vậy a, anh ấy làm sao có thể cùng người khác nhắc tới người không quan trọng như tôi đây?"

"Cô. . . . . không sao chứ?" Chẳng biết tại sao, Thủy Y Mễ nghe ra trong lời nói của cô có một chút bi thương.

"Muốn biết giữa chuyện giữa tôi và anh ấy sao?" Nhan Như bụng cà phê lên nhấp một ngụm, mùi vị khổ sở tràn đầy khoang miệng cô.

Thủy Y Mễ ngồi thẳng lưng, giống như là học sinh nghiêm túc nghe cô ấy nói liên tục.

"Tôi với Nhật Dương là bạn thời đại học, từ lúc bắt đầu vào đại học tôi vẫn theo đuổi anh ấy, dần dà, trong mắt người ngoài, chúng tôi chính là một đôi, nhưng là tôi biết Nhật Dương đối với tôi vẫn rất khách khí, luôn luôn giữ vững khoảng cách nhất định, giống như cách anh ấy đối xử với những người khác. Có thể vì mặt mũi của tôi nên anh ấy không phù nhận lời đồn đại của người ngoài, tôi tranh thủ cơ hội này ở trước mặt người ngoài cố gắng diễn vai bạn gái của Nhật Dương, mãi cho đến khi tốt nghiệp đại học, tôi nghĩ mình vẫn còn có cơ hội nên chủ động thổ lộ với anh ấy." Nhan Như dừng lại, "Muốn biết anh ấy trả lời tôi thế nào không?"

Thủy Y Mễ do dự gật đầu một cái.

Nhan Như cười khổ một tiếng, nói tiếp: "Anh ấy trực tiếp cự tuyệt tôi, anh ấy nói đối với tôi không có cảm giác nào."

"Nhan Tiêu Thư. . . . ." Thủy Y Mễ không biết nên an ủi cô ấy thế nào.

"Cô thật hạnh phúc, anh ấy đồng ý cưới cô, chắc hẳn là anh ấy yêu cô." Nhan Như liếc nhìn cô một cái, hàm mộ nói.

"Cô đừng khổ sở." Cô vươn tay cầm tay Nhan Như, "Đồng Nhật Dương không thích cô là do anh ấy không phải là chân mệnh thiên tử của cô."

"A, cô thật đơn thuần thiện lương." Hào cảm của Nhan Như đối với cô không khỏi tăng lên, "Nếu đột nhiên có một cô gái chạy tới nói thích chồng mình, người bình thường sẽ hung hăng mắng lại, nhưng cô lại ngược lại an ủi tôi, thật là không thể tưởng tượng nổi."

"Đây cũng không phải lỗi của cô." Thủy Y Mễ nhận xét.

"Nhưng tôi lại có thể biết tại sao Nhật Dương lại yêu cô." Nhan Như cười nhạt nói, ưu nhã bụng cà phê lên uống.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Thật Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

"Anh ta không yêu tôi đâu, chỉ là ưa thích trêu chọc tôi thôi." Thủy Y Mễ thờ phỉ phò, oán thán với cô gái vừa mới quen biết.

"Anh ấy không có nói yêu cô sao?" Nhan Như kinh ngạc nhếch đôi mày thanh tú lên.

"Không có, mỗi lần luôn là lừa tôi nói, nhưng anh ta thì lại không nói với tôi lần nào." Nói đến đây, Thủy Y Mễ liền cảm thấy cảm giận bất bình.

"Đúng là tác phong của anh ấy." Đừng thấy bề ngoài Đông Nhật Dương là mười phần thân sĩ, trong xương tủy của hắn cũng có chủ nghĩa đàn ông đấy.

"Tại sao đột nhiên cô lại tới tìm tôi?" cái vấn đề này từ đầu đến giờ vẫn quấy nhiễu Thủy Y Mễ, vì vậy cô hỏi ra.

"Có người không thích nhìn hai người hạnh phúc, hi vọng tôi làm người phụ nữ xấu xa đến cướp chồng của cô đi." Nhan Như không nói ra người đó là Đông Nguyệt Nha, "Mà tôi lại rất tò mò, Đông Nhật Dương sẽ cưới cô gái thế nào về làm vợ?"

"Thật ngại quá, làm cô thất vọng rồi." Thủy Y Mễ tự giễu, "Tôi so với cô còn kém hơn một đầu ngón tay."

"Không, có lẽ cô đúng là mẫu người anh ấy muốn." Đông Nhật Dương xảo trá đa đoan, cũng toàn thấy những người gian trá, nội tâm hẳn có lẽ sẽ khát vọng một cô gái đơn thuần làm vợ mình, mà không phải là dạng người thông minh như hẳn.

"Thật sao?" Thủy Y Mễ có chút không tin tưởng.

Trước khi thấy Nhan Như, cô còn có một chút xú tự tin, nhưng nay lại thấy một Nhan Như hoàn mỹ như vậy thế mà hẳn lại cự tuyệt, thử hỏi, cái thế giới này còn có người hoàn mỹ hơn có thể khiến cho hẳn động lòng sao?

Nhìn ra được đáy lòng Thủy Y Mễ rất hồi hộp, Nhan Như quyết định giúp cô gái đơn thuần này một chút, cũng coi là bù đắp một chút cho bản thân trước kia không chiếm được Đông Nhật Dương.

"Cô có muốn biết rốt cuộc Đông Nhật Dương có yêu cô chút nào hay không không?"

"Dĩ nhiên muốn a." Đây chính là chuyện cô đã mộng tưởng từ lâu.

"Vậy thì hai ngày sau, cô đến nơi này tìm tôi." Dứt lời, Nhan Như đưa danh thiếp khách sạn cho cô, "Nếu như cô tin tưởng lời nói của tôi."

Ngay sau đó, Nhan Như gọi đến thanh toán, sau đó liền rời khỏi quán cà phê, để lại một mình Thủy Y Mễ tay đang cầm danh thiếp ngồi lại suy tư.

Buổi tối, sau khi Thủy Y Mễ tắm rửa xong, liền ngồi ở trên ghế sa lon chờ chồng trở lại, lúc kim giờ chỉ đến mười giờ, ngoài cửa rốt cuộc truyền đến tiếng mở cửa.

"Sao vẫn chưa ngủ?" Tối nay hẳn có tiệc xã giao nên về trễ, không nghĩ bà xã lại còn thức đang thức đợi hẳn, "Không phải đã nói với em là không cần chờ anh sao?"

"Em có việc muốn nói với anh, nếu không sáng sớm ngày mai anh lại đi làm mất" Thủy Y Mễ ôm gối ngồi đầu giường nói.

Đông Nhật Dương tháo cà vạt ra, ngồi ở bên cạnh, "Bảo bối, thế nào? Có chuyện gì làm em phải suy nghĩ, nói cho chồng em nghe một chút đi."

"Ban đầu tại sao anh lại cự tuyệt Nhan Như?" Vì trong lòng không dấu được nên Thủy Y Mễ cũng không quanh co lòng vòng mà trực tiếp hỏi thẳng.

Đông Nhật Dương ngăn người một chút, sau đó nhìn chằm chằm cô, "Làm sao em biết cô ấy? Có ai nói lung tung trước mặt em sao?" Là người trong nhà nói hươu nói vượn cái gì với cô?

"Là Nguyệt Nha và mẹ nói cho em biết hay sao?"

"Ai nha, đều không phải là họ á!" Thủy Y Mễ vội vàng giải thích.

"Vậy làm sao em biết cô ấy?" Đông Nhật Dương khó hiểu nhìn cô.

"Thế nào, cô ấy là người mà em không thể biết sao?" Thủy Y Mễ tức giận nói.

"Dĩ nhiên không phải, chỉ là không có cái gì đáng để nói." Xác thực a, Nhan Như ở trong cuộc đời Đông Nhật Dương chẳng qua là một trận gió, cũng không đủ quan trọng để cho hẳn ghi nhớ.

"Anh. . . ." Thủy Y Mễ bị thái độ không quan tâm của hẳn chọc tức, "Một cô gái xinh đẹp như vậy tỏ lộ với anh, anh dám nói không có gì."

"Em đã gặp cô ấy?" Đông Nhật Dương bắt được trọng điểm.

"Không có."

ánh mắt cô né tránh, hết sức khả nghi.

"Chưa từng thấy qua thì làm sao em biết cô ấy có đẹp hay không?" Nghĩ lừa hẳn sao, cái cô gái ngu ngốc này thật sự không phải mò đoán.

Biết mình lừa không được, Thủy Y Mễ không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn thừa nhận, "Hôm nay có người đến tòa soạn tìm em, người kia chính là Nhan Tiểu Thư."

"Cô ta tìm em làm gì?" Đông Nhật Dương không nghĩ ra, sau đó lại nhăn mày lại, "Sẽ không gây ngạc mà tin tưởng lời nói bậy của người khác chứ?"

"Cô ấy nào có nói bậy gì đâu?"

Tốt nhất không có, bằng không xem hẳn dạy bảo cô ta thế nào

"Tốt nhất là không có gì, tóm lại, cô gái kia nói gì em đều không được tin." Hẳn muốn vợ mình biết trước mà đề phòng.

"Thế cô ấy nói chuyện anh cự tuyệt cô ấy là giả sao?" Thủy Y Mễ cố ý hỏi hẳn như thế.

"Không, đây là sự thật." Đông Nhật Dương lập tức giải thích: "Đây đã là chuyện từ rất lâu rồi, tại sao đột nhiên cô ấy lại liều lĩnh mà nói cho em biết những thứ này?" Nghe nói, năm đó Nhan Như "Bỏ rơi" hắn, sau đó lại đi Mỹ, thế nào hiện tại lại xuất hiện?

"Ông xã. . . . ." cô đột nhiên ỏn à ỏn ẻn gọi hắn, "Nói đi, làm sao anh lại không thích một cô gái đẹp như thế?"

Đông Nhật Dương cả người run lên, ôm cô, "Em hi vọng anh tiếp nhận lời thổ lộ của cô ấy?"

"Dĩ nhiên không phải rồi."

"Sao lại không." Đông Nhật Dương buồn cười nhìn vợ mình đang mâu thuẫn.

"Em rất ngạc nhiên a." Cô chưa từ bỏ ý định hỏi tới: "Năm đó, làm sao anh lại không động tâm đây? Đó không phải là dạng phụ nữ có thể khiến anh động tâm hay sao?"

Cô gái ngốc này thế nhưng lại hỏi hắn dạng phụ nữ nào có thể làm cho hắn động lòng? Trời ạ, hắn đã biểu hiện rõ ràng như vậy, cô còn không biết dạng phụ nữ nào có thể làm cho hắn động lòng, tên ngu ngốc này!

"Muốn biết dạng phụ nữ khiến anh động lòng?" Đông Nhật Dương lộ ra nụ cười giảo hoạt, hướng cô ngoắc ngoắc tay, Thủy Y Mễ vội vàng tiến tới bên cạnh hắn.

Đông Nhật Dương ác liệt nói một câu: "Em cứ từ từ suy nghĩ đi."

"Đông Nhật Dương, anh thật đáng ghét." Thủy Y Mễ cực kỳ tức giận.

"Tức giận?" Đông Nhật Dương cảm giác mình tựa như đứa trẻ độc ác, thích xem người yêu bị tức giận đến hoa chân múa tay, "Vậy em vẫn còn còn muốn biết chuyện về Nhan Như sao?"

Thủy Y Mễ lại lập tức bị hắn đòi sự chú ý, "Đương nhiên là muốn."

Đông Nhật Dương bắt đầu dĩ nhất trọng trọng, tựa vào trên ghế sa lon, liên tục kể chuyện cho cô nghe, bao gồm chuyện Nhan Như "Bỏ rơi" hắn thế nào cũng nói ra.

Nghe hắn nói xong, Thủy Y Mễ cảm khái nói một câu rằng: "Nhan Như thật đáng thương a!"

"Bà xã, chồng em mới đúng là người bị hại nhiều nhất nha. ". Đông Nhật Dương không vui kháng nghị

"Thân là một người đàn ông mà lại để một người phụ nữ thích mình nhiều năm như vậy phải dùng đến cách đó để giữ lại mặt mũi, thử hỏi ai mới là người bị hại đây?" Thủy Y Mễ gây sự, rất không vui khi hắn ta nói người khác như vậy

Đông Nhật Dương than vãn một tiếng, cái cô gái ngây thơ này lại còn đồng tình với cả tình địch

"Bảo bối, anh muốn cái vấn đề này đợi đến lúc chúng ta rảnh rỗi thì thảo luận tiếp, được không?" Nói xong, hắn nhanh chóng hôn cái miệng đang làm nhảm của cô.

"A, không cần a." Thủy Y Mễ giả bộ hô to, muốn tránh được ma trảo của hắn.

"Bà xã, em trốn không thoát rồi, chúng ta cùng nhau tắm uyên ương thôi." Hắn nhanh chóng bắt được cô, ôm vào trong lòng.

"Em đã tắm rồi." Thủy Y Mễ gắt giọng.

"Tắm thêm lần nữa." Không nói thêm gì, hắn ôm ngang cô đi thẳng vào phòng tắm

"Ghét." Giọng nữ nũng nịu từ trong ngực hắn truyền tới.

"Nếu không thì. . . . ." Tròng mắt đen tối sầm lại, hắn cười cười, "Em giúp anh tắm."

"Ách. . . . ." Cô do dự.

"Không cho nói không." Hắn bá đạo trực tiếp thay cô quyết định, nhanh chóng đem y phục của hai người cởi hết ra.

Đông Nhật Dương xoa nắn bộ ngực căng tròn ở lòng bàn tay, xoa bột khắp người cô, sau đó đem cô ôm vào trong ngực, khiến cả hai cùng dính đầy bột, bàn tay của hắn lần vào bột nằm ở ngực êm ái của cô, như có như không trên chốc cô hưng phấn.

"Ừm. . . . . Không nên như vậy." Hình ảnh mắc cỡ này khiến cô đỏ mặt không thôi.

"Giúp anh tắm." Đôi tay mở ra, từ phía sau lưng ôm chắc thân thể cô...hấp dẫn cô.

"Em . . . . Sẽ không á!" Nhĩ Thủy Y Mễ mặt đỏ lên đến tận mang tai, không dám tưởng tượng khi bản thân mình giúp hấn tắm sẽ là hình ảnh như thế nào.

"Để anh dạy cho em." Nói xong, hấn cho thân thể của cô đối mặt với hấn, bàn tay dẫn dắt tay của cô đi tới ngực của hấn, từ từ xoa lồng ngực của hấn.

"Nhẹ nhàng xoa, còn có hai điểm nhỏ ày nữa." Hấn đem tay cô đặt trên đầu vú của mình, "Chúng cũng muốn tắm."

Trời ạ, một hình ảnh thật tuyệt mỹ a! Mặt của Thủy Y Mễ đỏ đến sắp nhỏ ra máu, đành nhắm mắt giúp hấn xoa nắn.

Đồng Nhật Dương cảm thấy tay cô vuốt ve ngực khiến hấn trở nên mềm yếu không xương, không nhịn được nhắm mắt lại hưởng thực sự thoải mái, tiếng thở dài rất nhỏ từ trong miệng hấn bật ra.

Thủy Y Mễ lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt hấn say mê như vậy, không khỏi dâng lên một cổ cảm giác tự hào, thì ra là, cô cũng có thể làm cho hấn biểu hiện sự thoải mái trên mặt a!

Vì vậy, cô càng thêm ra sức vuốt ve, xoa nắn, còn dần dần dời xuống, đi tới cái chày sắt đang đứng thẳng, do dự một giây, hai tay của cô liền nhẹ nhàng cầm nó, trong lòng bàn tay truyền tới nhiệt độ dọa cô giật mình.

"A!" Cô chợt buông lỏng ra.

"Đừng buông ra, cầm nó." Đồng Nhật Dương đem hai tay của cô kéo trở về, "Em làm rất khá, tiếp tục."

Thủy Y Mễ ngoan ngoãn gắng gượng cầm hấn, cẩn thận từng li từng tí vuốt ve qua lại.

"Ừm . . . ." Đồng Nhật Dương không nhịn được khẽ rên ra tiếng, "Đúng, chính là như vậy, bảo bối, tăng nhanh tốc độ của em đi."

Tốc độ ma sát của đôi tay cô trở nên nhanh hơn, nét mặt Đồng Nhật Dương cũng biến thành càng ngày càng vui vẻ, rốt cuộc, hấn ngăn lại động tác trên tay của cô.

"Bà xã, em còn tiếp tục như vậy nữa anh sẽ bị thiêu cháy ở trong tay của em đó." Hấn nhanh chóng lau sạch sẽ bọt trên người cả hai, sau đó ôm thân thể trần trụi của cô đi ra phòng tắm.

"Nhật Dương, anh yêu em sao?" Thủy Y Mễ bị hấn đặt nằm ở trên giường, không nhịn được hỏi một câu.

Không biết từ lúc nào cô đã bắt đầu yêu Đồng Nhật Dương, chỉ biết là đến khi cô phát hiện thì tâm cô đã rơi cả vào trên người hấn, nhưng lòng của Đồng Nhật Dương cô lại không biết.

Hấn chưa bao giờ nói qua hấn yêu cô mặc dù hấn rất cưng chiều cô, mọi yêu cầu của cô hấn đều đáp ứng, nhưng ở đáy lòng của cô luôn cảm thấy, cho dù có nhiều ngôn ngữ, hành động hơn nữa cũng vẫn không thể dịch lại ba cái chữ kia.

Thủy Y Mễ biết mình là đang hy vọng xa vời, nghĩ tới một người bình thường như cô hiện tại có thể được hấn sủng ái như thế nên biết thỏa mãn, nhưng có lúc cô không khỏi sẽ suy nghĩ lung tung một phen, có lẽ. . . . . Có lẽ đáy lòng của cô vẫn còn cảm giác tự ti sâu sắc đó a!

"Phụ nữ các em đều thích từ miệng nói ra là có yêu hay không, anh đối với em không tốt sao?" Với chủ nghĩa đàn ông lớn Đồng Nhật Dương nói không ra những lời nói buồn nôn như thế kia.

"Anh . . . ." Nghe được hấn nói như vậy, Thủy Y Mễ không khỏi có chút mất mát.

Đồng Nhật Dương hôn môi của cô, không để cho cô có thời gian nghĩ lung tung.

"Bảo bối, không cần nhớ những thứ này, có hay không đều được, giờ chỉ cần cảm thụ hiện tại thật tốt là được rồi." Hấn kéo chân cô qua cuốn lấy hông của hấn.

Cô gắng gượng chống đỡ cổ lửa nóng đang xông lên trong bụng cô, một hồi tê dại khiến Thủy Y Mễ tạm thời vứt bỏ vấn đề phiền lòng này.

"Dương?" Hấn không cử động khiến cho cô có chút sợ, cũng lại có chút mong đợi.

"Ngaoan, em." Hấn nhẹ giọng thì thầm nói: "Bà xã, dùng tay của em giúp nó giống như mới vừa rồi vậy."

Thủy Y Mễ đỏ mặt, cẩn thận từng li từng tí đưa tay ra đụng chạm.

. . . . .

Thủy Y Mễ lặng lẽ ôm cánh tay của mình, sau đó đi xuống giường, đi tới bên sofa cầm lên túi của mình, từ bên trong tìm ra tấm danh thiếp mà Nhan Như giao cho cô, nhìn chằm chằm danh thiếp thật lâu cô mới quyết định, đối với mình gặt đầu một cái mà gọi tới.

"Nhan Tiểu Thư Xin chào, rất xin lỗi trễ như thế còn quấy rầy cô." Thủy Y Mễ rất có lễ phép đối với điện thoại đầu kia, "Điều cô nói vào buổi trưa hôm nay còn giữ lời sao?"

"Đĩ nhiên." Nhan Như ở điện thoại sáng khoái thừa nhận, "Thế nào? Cô cảm thấy muốn thử một lần xem rồi hả?"

"Ừ, tôi muốn thử một chút." Thủy Y Mễ hướng về phía điện thoại gật đầu một cái, "Mong cô giúp tôi một chút."

"Cô nghĩ kỹ chưa?" Nhan Như lần nữa xác nhận với cô.

"Nghĩ kỹ." Thủy Y Mễ nghiêm túc trả lời, không tự chủ đối với Nhan Như tiết lộ tiếng lòng, "Mặc dù tôi có thể cảm thấy được hân đối với tôi rất tốt, nhưng tôi cuối cùng vẫn là cô gái truyền thống, hy vọng có thể nghe được người yêu nói ra ba chữ có ý nghĩa phi phạm, cô nói tôi tham cũng được, chưa đủ cũng được, tôi chỉ muốn thử một lần."

"Tôi hiểu, chúng ta đều là phụ nữ nên tôi có thể hiểu rõ." Nhan Như lên tiếng an ủi cô, "Cô đã quyết định vậy thì cứ làm theo lời tôi nói, biết không?"

"Tôi biết rồi." Vốn cũng không phải là người tức trí đa mưu, bằng không cũng sẽ không hơn nửa đêm ở nơi này cầu người giúp một tay, "Tôi phải làm thế nào?"

"Đầu tiên, cô phải. . . . ." Nhan Như đem kế hoạch đại khái cùng cô nói một lần.

Sau hồi lâu, Thủy Y Mễ mới hơi giật mình lấy lại tinh thần, có chút bận tâm.

"Nhan Như, ô xác định như vậy làm được hả? Nếu là hân phát hiện ra chúng ta giờ trò quỷ, có tức giận hay không?"

"Nếu là hân yêu cô, vậy hân là có thể cảm nhận được cô không có cảm giác an toàn, yên tâm, tất cả hậu quả có tôi gánh chịu." Nhan Như ở trong điện thoại bảo đảm nói, "Cô chỉ cần làm theo ta nói là được rồi."

"Vậy. . . . . Được rồi." Thủy Y Mễ lo lắng đề phòng đồng ý kế hoạch của Nhan Như.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Thật Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Sau khi cô cúp điện thoại, liền suy nghĩ bản thân mới vừa rồi đồng ý với Nhan Như như vậy không biết là đúng hay sai, nếu mọi chuyện hồng bét, không biết cô có thể hứng nổi lửa giận của Đông Nhật Dương được hay không?

Cô từ từ chui vào chăn, rất tự nhiên mà tựa sát vào trong ngực người đàn ông đang ngủ say, tuy người đàn ông kia đang ngủ say sưa nhưng đôi tay giống như vẫn có ý thức, bất giác đem cô ôm vào trong ngực, giống như đây là chuyện cực kỳ tự nhiên.

Hai ngày sau, Thủy Y Mễ theo sự phân phó của Nhan Như đi thuê một phòng để ở, về phần những chuyện khác chỉ giao cho cô ấy đi làm là được rồi, còn cô chỉ cần thoái mái ổn định nghỉ ngơi ở chỗ này mấy ngày. . .

Sau khi Thủy Y Mễ vô duyên vô cớ biến mất một ngày, Đông Nhật Dương mới phát hiện có cái gì đó không đúng.

"Mọi người không ai biết vợ con đi đâu sao?" Đông Nhật Dương vẫn cố gắng duy trì sắc mặt hòa nhã với người nhà, đáng tiếc hiệu quả quá nhỏ.

"Nhật Dương, con đừng gấp gáp, có thể là con bé về nhà mẹ đẻ ở." Ba Đông vội vàng trấn an chút lý trí sắp tiêu tan của con trai

"Con mới vừa gọi điện thoại hỏi Thủy gia, Tiểu Mễ không trở về đó." Đông Nhật Dương lạnh nhạt nói.

"Cũng có thể cô ta cùng đồng nghiệp trong công ty đi chơi, quên nói lại với anh một tiếng." Đông Nguyệt Nha phản đối.

"Việc này anh cũng đã hỏi qua, không có!" Đông Nhật Dương cắn răng nói: "Đây chính là phản ứng của mọi người khi không thấy cô ấy sao?"

Hắn cuối cùng cũng biết cảm giác của Thủy Y Mễ khi một mình phải gánh chịu thái độ của người nhà hắn rồi, nếu như là hân thì một ngày cũng nhịn không nổi, mà cô gái ngu ngốc kia thế nhưng lại không hề than vãn dù chỉ một tiếng.

"Vậy muốn đi báo cảnh sát sao?" Mẹ Đông nhỏ giọng nói lên đề nghị.

"Không cần mọi người quan tâm cô ấy, sau khi cô ấy trở lại, con sẽ đưa cô ấy ra ngoài ở." Nói xong, Đông Nhật Dương không để ý về mặt kinh ngạc của người nhà mà rời khỏi nhà. (bird:)

Đồng Nhật Dương lái xe dọc đường tìm kiếm Thủy Y Mễ khắp nơi, vậy mà vòng lên vòng xuống, nhưng trừ các nhà hàng ra hẳn không thể nghĩ ra cô có thể đi đâu.

Giờ khắc này, hẳn mới biết mình hiểu quá ít về người vợ này rồi, hẳn cho là cô đơn thuần dễ gạt, là một cô gái dễ dàng nắm trong lòng bàn tay, ai biết ngược lại chính hẳn lại bị cô ảnh hưởng, bị nắm mũi dẫn đi. (:)2

"Thủy Y Mễ đáng chết, rốt cuộc em chạy đi nơi nào?" Đấm tay lái, Đồng Nhật Dương không nhận được mắng cô: "Cứ thử về nhà đi, cẩn thận anh sẽ đánh cái mông nhỏ của em, hừ." (em cũng muốn được thế)

Một bên hẳn vừa mắng, vừa lo lắng an nguy của cô, cô ngây ngốc lại đơn thuần, ai dám chắc cô sẽ không bị người ta lừa, nếu như thật sự cô gặp phải nguy hiểm, nói không chừng đang chờ hẳn tới cứu !

Nghĩ tới đây, lo lắng trong lòng Đồng Nhật Dương càng thêm tăng thêm, hẳn vội vàng gọi điện thoại cho bạn tốt.

"Thịnh Thiên, tớ không tìm thấy vợ tớ đâu, cậu nhanh giúp tớ tìm một chút đi."

"Bà xã của cậu mất tích?" Âm thanh kinh ngạc của Thịnh Thiên từ đầu dây bên kia truyền đến, "Cậu đuổi cô ấy đi sao?"

"Tớ không bao giờ làm ra cái chuyện nhầm chán như vậy, nhanh lên giúp tớ tìm cô ấy đi!" Đồng đại thiếu gia hét lớn vào điện thoại.

"Biết rồi, lập tức phái người đi tìm giúp cậu." Thịnh Thiên bây giờ Đại Thiếu Gia hẳn thật sự nổi giận rồi, Đồng đại thiếu gia từ trước đến giờ luôn là mang mặt dịu dàng giờ này lại không để ý hình tượng mà hô to voái hẳn, có thể thấy được cậu ta có bao nhiêu gấp gáp.

Đồng Nhật Dương đi dạo một vòng khắp thành phố lớn vẫn không có một chút thông tin nào về Thủy Y Mễ, hôm sau, hẳn gạt bỏ hết tất cả các công việc, phải rất nhiều trợ thủ đi tìm vợ.

Đồng gia lúc này cũng bắt đầu nóng nảy, từ trên xuống dưới vội vã tìm Thủy Y Mễ, vậy mà, mọi người nỗ lực một ngày cũng không có kết quả gì.

Đồng Nhật Dương hết sức hoang mang, trước đó hẳn chưa từng có cảm thấy sợ hãi, hẳn không thể tin được, một con người sao lại có thể biến mất như vậy?

Cho đến ngày thứ ba, Đồng Nguyệt Nha nhận được một cuộc điện thoại, lúc này chuyện Thủy Y Mễ mất tích mới có chút manh mối.

"Alo, ai đó?" Đồng Nguyệt Nha đang ở trong nhà, chờ đợi người nhà trở lại báo cáo tin tức của Thủy Y Mễ.

"Nguyệt Nha, là chị." Âm thanh Nhan Như vang lên bên tai Đồng Nguyệt Nha

"Chị Nhan Như?" Đồng Nguyệt Nha từ trên ghế salon đứng lên, "Chị trở về nước rồi?"

"Đúng vậy a, không phải là em rất hi vọng chị trở lại sao?" Nhan Như cười nói: "Như thế nào, chẳng phải hai ngày nay mọi người tìm Thủy Y Mễ đến điên đảo sao?"

"Lời này của chị là có ý gì?" Đồng Nguyệt Nha bắt đầu lo lắng, có loại dự cảm xấu.

"Chị gọi điện thoại là để nhờ em nói lại với anh trai em một tiếng, nếu muốn gặp vợ thì ngày mai đến khách sạn Thế Kỷ tìm chị."

"Chị Nhan Như, chị bắt cóc chị dâu em?" Đồng Nguyệt Nha hô lớn: "Làm sao chị có thể làm như vậy!"

"Việc này không phải là rất hợp ý của em sao? Nguyệt Nha, không phải là em không muốn thừa nhận cô ấy là chị dâu em sao? Thế nào vào lúc này lại nhận?" Nhan Như cười nhạt giễu cợt nói: "Hiện tại chị đang giúp em trừ đi cái đinh trong mắt, không tốt sao?"

"Đây là phạm pháp!" Đồng Nguyệt Nha gấp gáp hướng về phía điện thoại quát: "Mặc dù em không muốn cô ta làm chị dâu em, nhưng em không muốn thương tổn cô ta, chị Nhan Như, chị nhanh thả cô ấy ra đi, em bảo đảm sẽ không nói ra với ai đâu."

"Không, chị gọi điện thoại tới là muốn em nói cho Đồng Nhật Dương biết, nhớ, sáng sớm ngày mai mười giờ tại quán cà phê của khách sạn Thế Kỷ, nếu như không đến thì chị cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì đâu." Nói xong, Nhan Như không cho Đồng Nguyệt Nha cơ hội nói chuyện liền cúp điện thoại.

"Chị Nhan Như, chị Nhan Như. . . . ." Đồng Nguyệt Nha gấp đến độ giọng chân, dùng sức gọi to cái tên Nhan Như.

Lần này nên làm cái gì đây, thật không ngờ mọi chuyện lại biến thành thế này, nguy rồi, lần này nếu như anh trai biết chuyện cô bí mật gọi Nhan Như trở về thì cô chết chắc, cô bây giờ cần phải làm gì cũng không biết, nếu Thủy Y Mễ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì lương tâm của cô nhất định sẽ rất bất an. ....cô nên làm cái gì đây?

Đồng Nguyệt Nha không ngừng đi tới đi lui trong đại sảnh, đang do dự là có nên hay không gọi điện thoại nói cho Đồng Nhật Dương biết, cuối cùng, sau khi đấu tranh nội tâm hồi lâu, vẫn là không tránh khỏi lương tâm khiển trách, cô quyết định đem sự thật nói hết cho Đồng Nhật Dương.

"Chết thì chết."

Sau đó, cô bấm số điện thoại của Đông Nhật Dương, đem lời nói của Nhan Như nói lại hết với hắn. Sau khi Đông Nhật Dương tức giận cúp điện thoại của em gái liền gọi điện thoại cho Thịnh Thiên.

"Thịnh Thiên, cậu tra một chút ghi chép nhập cảnh của Nhan Như, thuận tiện phải người theo dõi khách sạn Thế Kỷ cho tớ, có thể cô ta đang ở đó."

Dặn dò bạn tốt xong, hắn vội vã chạy về nhà, nghĩ muốn từ Đông Nguyệt Nha để biết toàn bộ câu chuyện.

"Nói, đến cùng là có chuyện gì xảy ra?" Vừa vào cửa nhà, Đông Nhật Dương liền kéo em gái đang núp ở sau lưng cha mẹ chất vấn.

"Nhật Dương, có gì từ từ nói." Mẹ Đông vội vàng lên tiếng khuyên nhủ, chỉ sợ con trai trong cơn tức giận sẽ làm chuyện cực đoan.

"Nếu ai nói giúp nó một câu, con lập tức đem nó đến Canada!" Đông Nhật Dương mặt lạnh, lớn tiếng cảnh cáo nói: "Em hãy thành thật nói ra cho anh, có chuyện gì xảy ra?"

"Em . . . . . Không biết." Đông Nguyệt Nha sợ hãi núp ở sau lưng mẹ, run như cây sậy trả lời.

"Còn nói láo?" Đông Nhật Dương mày nhọn nhíu chặt, "Nhan Như vẫn sống Mỹ, vô duyên vô cớ tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây?"

"Em làm sao biết?" Đông Nguyệt Nha chột dạ lớn tiếng kêu, ý đồ biện giải cho mình.

"trước kia em ghét Tiểu Mễ thế nào, đối xử với cô ấy thế nào còn chưa tính, nhưng bây giờ em lại dám câu kết với người ngoài tới bắt cóc cô ấy, em không biết đây là chuyện nghiêm trọng cỡ nào sao? Đây là phạm tội!" Đông Nhật Dương giận dữ hét.

Nước mắt Đông Nguyệt Nha nhất thời đổ rào rào rơi xuống đất, hai vai không ngừng lay động.

Vợ chồng Đông gia cũng không dám lên tiếng, con trai tức giận như vậy đã sớm đem bọn họ dọa sợ, chưa bao giờ gặp qua bộ dạng này của hắn.

"Em . . . . . Thật không biết chị Nhan Như sẽ bắt cóc cô ấy." Đông Nguyệt Nha khóc lóc giải thích: "Em chỉ là gọi điện thoại nói cho chị ấy biết anh kết hôn, em chỉ là muốn chị ấy trở lại cướp anh trở về, nhưng chưa có từng nghĩ tới muốn hại Thủy Y Mễ, sau khi gọi xong cú điện thoại đó em không còn có tin tức gì của chị Nhan Như, em cho là chị ấy sẽ không tới, ai biết chị ấy có thể làm như vậy . . . . . anh, em thật sự không có muốn hại Thủy Y Mễ, anh phải tin tưởng em, ô. . . . ."

Đông Nguyệt Nha nhào vào vai mẹ, lớn tiếng khóc.

"Nguyệt Nha, làm sao con lại hồ đồ như thế." Ba Đông giận đến mức đậm chân, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

"Nhật Dương, con cũng không nên trách cứ em con, nó đã biết sai lầm rồi." Mẹ Đông không đành lòng nhìn con gái khóc, "Hiện tại quan trọng nhất là phải đi đem Y Mễ về."

"Em cùng Tiểu Mễ cũng không có thù hận to lớn gì, cứ nhất định phải để cho cô ấy chịu bị em ghê lạnh sao? Mọi người tự hỏi lòng xem, từ lúc cô ấy gả tới đây đến bây giờ, cô ấy có cãi lại mọi người lần nào không? Việc bị em chê cười, đều không phải mỗi lần cô ấy đều chịu nhin sao?" Đông Nhật Dương lạnh nhạt nói với em gái.

"Đường đường là tiểu thư Đông gia mà tâm lòng lại nhỏ như thế, thật là làm cho anh quá thất vọng rồi!" Dứt lời, Đông Nhật Dương không chút do dự xoay người rời khỏi nhà.

Đông Nguyệt Nha nhìn bóng lưng hắn rời đi, khóc rống thất thanh, vợ chồng Đông gia không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ đứng ở một bên không nói lời nào, ai kêu con gái họ thật quá sai lầm rồi.

Hôm sau, Đông Nhật Dương đã đến địa điểm Nhan Như hẹn gặp ngồi chờ từ sớm, gần đến mười giờ, một phục vụ đi tới. "Xin hỏi là Đông Nhật Dương tiên sinh sao?"

"Là tôi, có chuyện gì?" Đông Nhật Dương không biến sắc quan sát.

"Có một vị Nhan tiểu thư bảo tôi tới mời ngài." Phục vụ kính cẩn lễ phép nói.

"Cô ấy ở đâu?" Đông Nhật Dương không kèm chế được, vội vàng hỏi.

"Xin ngài đi theo tôi." Phục vụ đi ở phía trước dẫn đường.

Chỉ chốc lát sau, Đông Nhật Dương liền bị mang vào một rạp nhỏ, nhưng bên trong vẫn không thấy người hắn muốn gặp.

"Người đâu?"

"Nhan Tiểu Thư chỉ phân phó tôi đưa ngài đến nơi này, những thứ khác tôi không biết, xin ngài ở nơi này chờ." Nói xong, hắn liền lui ra khỏi phòng.

Đông Nhật Dương cảnh giác nhìn chung quanh phòng, muốn từ bên trong tìm ra điểm khả nghi.

Nhan như này muốn làm gì? Có làm ra vẻ huyền bí như vậy, rốt cuộc là tại sao? Không phải vì tiền hay sao? Một đồng lớn vấn đề không ngừng ở trong đầu hắn hiện lên, ép hắn như muốn nổ tung

Hắn không hề biết thì ra bản thân cũng sẽ sợ, cũng sẽ có lúc tay chân luống cuống, trước đây khi không xảy ra chuyện này, hắn chưa bao giờ có suy nghĩ xem mình đối với Thủy Y Mễ là loại tình cảm như thế nào, cho đến lúc phát hiện cô biến mất, hắn mới đột nhiên nhận ra cô gái kia trong lúc vô tình đã sớm sáp nhập vào xương máu của hắn, tim của hắn.

Nhưng là, hiện tại rốt cục cô ở đâu? Tiểu Mễ của hắn ở nơi nào?

"Tôi muốn trở về ." Một âm thanh quen thuộc từ sát vách truyền đến.

Đồng Nhật Dương ngừng thở tìm kiếm nơi phát ra âm thanh, phát hiện rõ ràng phòng bên kia thông một gian phòng khác, nhưng lại bị tấm bình phong không lồ chặn lại.

Hắn rón rén đi vòng qua, cách một tấm rèm cửa, hắn nhìn thấy cô vợ nhỏ đã biến mất 2 ngày của mình, lúc này cô đang đưa lưng về phía hắn, thân thể nghiêng về phía trước, có chút lo lắng đối với cô gái mỹ lệ trước mặt nói, Đồng Nhật Dương nhận ra cô gái kia chính là Nhan Như, hắn muốn đưa tay vén lên rèm cửa.

Ai ngờ, hắn đang muốn đi ra ngoài thì phát hiện Nhan Như lặng lẽ ra thủ hiệu cho hắn, hắn lập tức ngừng bước chân, sợ mình cử động sẽ làm Thủy Y Mễ bị thương tổn.

Bất đắc dĩ, hắn lặng lẽ lui trở lại, sau đó nhẹ nhàng buông lỏng tay cầm rèm cửa, không nói tiếng nào nhìn chằm chằm hai cô gái kia.

Hắn thật muốn xem Nhan Như muốn làm gì, hơn nữa tại sao Thủy Y Mễ trông không giống bị bắt mang tới? tất cả chuyện này hắn đều muốn hiểu rõ, hai cô gái này rốt cuộc có chuyện gì gạt hắn?

"Không được, cô vẫn không thể trở về." Nhan Như lớn tiếng nói, giống như để cho người đàn ông sau rèm cửa có thể nghe được, "Cô không phải muốn biết Đồng Nhật Dương rốt cuộc có yêu cô hay không sao? Cô không phải muốn chính tai nghe thấy anh ta nói yêu cô sao?"

"Đương nhiên muốn." Thủy Y Mễ liếc chết gắt đầu, "Nhưng tôi đã biến mất ba ngày rồi, anh ấy đều không có tìm đến, nghĩ đến thì biết, anh ấy không phải rất quan tâm tôi...tôi nên trở về thôi, tiếp tục như vậy nữa cũng sẽ không có kết quả gì."

Thủy Y Mễ trên mặt nhìn qua cự kỳ mất mát.

Cái cô gái ngốc này, anh chạy khắp thế giới tìm em, còn nói không phải rất quan tâm? Đồng Nhật Dương như ngọn mỳ ngọn núi, âm thầm oán thầm.

Nhan Như nâng lên nụ cười giả tạo, "Thủy Y Mễ, cô yêu Đồng Nhật Dương thật sao?"

"Đúng, tôi yêu anh ấy." Khi Thủy Y Mễ nói câu này, thân thể người đàn ông sau rèm cửa không được tự nhiên mà run lên một chút.

"Cô đã thương anh ta, vậy cũng nên hi vọng anh ta cũng yêu cô, không phải sao?" Nụ cười Nhan Như quyến rũ khác thường, "cho nên cô đồng ý phối hợp với tôi thực hiện kế hoạch, đơn giản cũng là vì có thể có được đáp án, hiện tại mới gặp chút ít khó khăn như vậy đã buông tha, vậy quyết tâm lấy được tình cảm của cô cũng quá yếu kém rồi."

Nhan Như nhắc lại đúng theo câu chữ cô đã hướng dẫn Thủy Y Mễ, cô không muốn để cho cái kẻ đã từng cự tuyệt tình cảm của cô dễ dàng ôm được người đẹp trở về như vậy a

Phụ nữ a, ngàn vạn lần không được đắc tội nha!

Đồng Nhật Dương cuối cùng hiểu họ muốn làm gì rồi, mà cô vợ ngốc của hắn lại bị hồ ly tinh nắm mũi dẫn đi, người ngoài tùy tiện nói mấy câu liền ngoan ngoãn cùng họ bỏ đi, hắn bây giờ có thể khẳng định, tuyệt đối là Nhan Như đang lợi dụng cô gái ngu ngốc kia đến báo thù hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Thật Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

"Tôi . . . ." Thủy Y Mễ nhất thời cứng họng, lời nói của Nhan Như khiến cô không thể phản bác.

"Thủy Y Mễ, là cô quá tự ti, cô luôn cho là Đồng Nhật Dương sẽ không vì cô mà làm ra những việc này, cô cho là Đồng Nhật Dương đối tốt với cô

tốt là do cảm giác mới mẻ nhất thời, cuối cùng rồi anh ta sẽ cảm thấy ngán , có đúng không?" Nhan như nói trúng tim đen , đem chuyện trong thâm tâm không hề muốn đối mặt của Thủy Y Mễ nói ra

mặt Thủy Y Mễ trắng bệch tại chỗ, miệng lúc đóng lúc mở, lại không thể phát ra được một âm thanh nào, trên mặt hiện đầy vẻ hoang mang sợ hãi, giống như bị người ta tóm lấy bím tóc .

Nhan như cũng không ép buộc cô, chỉ là lẳng lặng nhìn cô.

Hồi lâu, Thủy Y Mễ mới lên tiếng lần nữa: "Cô nói đúng, là tôi tự ti, mặc dù tôi không hề để ý đến dáng vóc của mình, không thêm để ý việc người nhà liên tục gây ra chuyện cười. Nhưng mỗi khi tôi ở một mình thì tôi vẫn luôn ảo tưởng mình có một phong cách ưu nhã của thiên kim tiểu thư, người nhà sẽ không phải luôn luôn gặp trường hợp làm chuyện cười cho người khác."

Thủy Y Mễ nhẹ nhàng tự giễu cười: "Nhưng mà tôi biết đó cũng chỉ là ảo tưởng mà thôi, Đông Nhật Dương xuất thân tốt, tướng mạo, năng lực càng tốt, cô nói xem, người ưu tú như anh ấy làm sao có thể coi trọng tôi đây? Hiện tại anh ấy rất tốt với tôi, cưng chiều tôi, có thể đó chỉ là nhất thời mê hoặc, chỉ vì bên cạnh anh ấy chưa từng có cô gái nào giống như tôi cho nên mới phát sinh ra ảo giác thôi."

Đứng sau rèm cửa, Đông Nhật Dương cảm thấy hết sức kinh ngạc, hẳn chưa bao giờ nghĩ đến người phụ nữ nhìn như ngây ngốc đơn thuần, thật ra thì về một mặt nào đó cũng sẽ có sự tinh tế nhạy cảm , hẳn cũng không biết trong đầu của cô thì ra là cũng ẩn giấu những ý nghĩ này, còn tưởng rằng bất kỳ ở đâu cô cũng thật sự rất vui vẻ !

"Làm sao cô nghĩ như vậy?" Nhan như không ngờ cô lại tự ti đến vậy, "Cô không phải là Đông Nhật Dương, như thế nào lại có thể biết được suy nghĩ trong lòng anh ta?"

Đông Nhật Dương đứng phía sau cũng đồng ý với lời nói của Nhan Như, không tự chủ được mà gật đầu.

"Mẹ và em gái của anh ấy đều không thích tôi, cảm thấy tôi không xứng với anh ấy, bọn họ là người một nhà, suy nghĩ cũng không khác nhau nhiều đâu." Cái đầu ngốc kia của Thủy Y Mễ lại phát huy tác dụng, "Chỉ là anh ấy và ba vì ngại trừ phùng, mới không có biểu hiện rõ ràng như vậy thôi." (

Đông Nhật Dương nhìn cô gái nhỏ hoảng hốt trốn chạy, trong lòng vừa giận vừa hờn.

Nha Nha đáng chết, thế nhưng cho hắn một chiêu độc! Khó trách lúc gần đi, cô ta lại nói như vậy, thì ra đó cũng là trò hay cô ta bày ra? Cô ta đã sớm biết hắn bị Thủy Y Mễ “ăn” cho nên mới nói lên yêu cầu như thế, xem ra lần này, hắn không phải thua trên tay Nhan Như trong tay, mà là thua trên tay Thủy Y Mễ ngốc nghếch.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Thật Tham Ăn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Chương 15 - chương kết

Thủy Y Mễ xin phép tòa soạn nghỉ một thời gian để tập trung nghiên cứu thực đơn cho Ngự Trù Phụng.

"Thùng thùng" tiếng gõ cửa từ bên ngoài truyền đến

"Mời vào." Thủy Y Mễ đang nằm lý ở trên giường đọc bản thảo bình luận về thức ăn ngon từ nhiều năm trước của mình..... cô ngẩng đầu nhìn lên, "Nguyệt Nha?"

Cô vội vàng từ trên giường bò dậy, "Sao cô lại tới đây?"

"Tôi . . . . Là xem cô có sao hay không?" Đông Nguyệt Nha không được tự nhiên nói: "Thật xin lỗi."

"tại sao cô lại xin lỗi tôi, tôi không sao a!"

Chuyện của Nhan Như với cô, Đông Nhật Dương cũng không có nói ra, cho nên Đông Nguyệt Nha vẫn còn vì thế mà cảm thấy khó nghĩ.

"Là tôi gọi điện thoại cho chị Nhan Như , là tôi nói chị ấy trở về chia rẽ cô và anh tôi." Đông Nguyệt Nha một hơi nói ra mọi chuyện.

"Nguyệt Nha, cô có thể nói cho tôi biết tại sao cô lại ghét tôi như vậy không?" Thủy Y Mễ nhìn cô khó hiểu, hy vọng có thể biết được đáp án.

"Cô còn nhớ rõ Hà học trưởng không?" Cuối cùng Đông Nguyệt Nha cũng đem nguyên nhân nói ra.

“Lúc mới vào đại học tôi rất thích anh ấy, mọi thứ của cô không bằng tôi nhưng anh ấy lại thích cô, điều này khiến cho tôi rất bị đả kích, càng làm cho tôi ghét cô hơn chính là cô lại vì một cái bánh ngọt mà đồng ý với người khác sẽ không tiếp nhận học trưởng ! Cô có biết lúc đó tôi hận cô bao nhiêu không, người tôi phải rất cố gắng để có được thì trong mắt cô lại chẳng bằng mấy cái bánh ngọt!”

"Tôi . . . . . Thật xin lỗi." Mặc dù cô đã không nhớ rõ người học trưởng kia mặt mũi thế nào rồi, nhưng cô vẫn cảm thấy thiếu Đông Nguyệt Nha một lời xin lỗi.

Ai, chuyện như vậy giống như sau này lại cũng xảy ra mấy lần, nhưng cô không ngờ như vậy lại gián tiếp mang đến tổn thương cho người khác

"Nguyệt Nha, tôi thật sự là không biết như vậy sẽ làm cho cô bị tổn thương, thật đó."

"Thôi, thật ra thì chuyện đó cũng đã qua nhiều năm rồi, tôi ghét cô, chỉ là bởi vì không muốn thừa nhận tôi thua cô." Đông Nguyệt Nha trải qua chuyện này cũng đã nghĩ thông suốt, bản thân cô thật sự lòng dạ quá hẹp hòi, không trách được anh trai lại tức giận đến như vậy, "Về sau tôi sẽ không nhắm vào cô nữa, tôi thừa nhận cô là chị dâu của tôi rồi."

"Có thật không?" Thủy Y Mễ vui mừng nhảy lên.

"Đừng vui mừng quá sớm, không phải tôi sẽ gọi cô là chị dâu, như vậy nghe kỳ lắm." Họ rõ ràng cùng năm sinh, cô thật sự không kêu như vậy được.

"Thật đáng tiếc nha." Thủy Y Mễ bĩu môi đáng tiếc nói: "chỉ cần cô nguyện ý tiếp nhận tôi...tôi cũng đã rất vui vẻ rồi."

"Vậy cô có thể nói với anh tôi đừng có giận tôi nữa, cũng không cần phải dọn ra ngoài ở, được không?" Tranh thủ đánh rần theo cơn thượng, Đông Nguyệt Nha vội vàng nhờ cô giúp đỡ

"Không thành vấn đề, tôi bảo đảm hân ngày mai anh ấy sẽ tươi cười với cô." Thủy Y Mễ vỗ ngực một cái, lại đem ông xã bán đi, "Hơn nữa chúng tôi cũng sẽ không dọn đi, cô yên tâm."

"Vậy thì tốt." Biết rõ vị trí của Thủy Y Mễ đối với anh trai, cho nên khi, có lời cam đoan của cô Đông Nguyệt Nha cũng không lo lắng mọi chuyện không thành.

Hiểu lầm của hai người tiêu tan, rất nhanh đã ngồi tán gẫu được cùng nhau . . . . .

Hồi cuối

Vào một tháng trước, Đông Nhật Dương nghe lời bà xã bảo bối đề nghị, cho ngự trù phường ngừng buôn bán để tu sửa, mà trong vòng một tháng này, Thủy Y Mễ cũng đã dốc hết sức lực để tìm kiếm thực đơn thất truyền của Ngự Trù Phưởng, còn chạy đến ngàn dặm để tìm những "Thực thân" đã rút khỏi giang hồ, thuyết phục bọn họ rời núi đến để cùng nhau góp sức vực dậy Ngự trù Phưởng

Trải qua sự cố gắng và nghị lực siêu cường của cô gái nhỏ đó, ngự trù phưởng rốt cuộc cũng tổ chức xong được một ngày khai trương thuận lợi, nhìn Ngự trù phưởng người đông như trẩy hội, Thủy Y Mễ cười đến nổi miệng không khép lại nổi.

Mà ngoài cô ra, vui vẻ nhất phải là ba Đông rồi, đây là chuyện ông lo lắng nhất, mà nay ngự trù phưởng có thể hồng hồng hỏa hỏa (thuận lợi) kinh doanh, ông cuối cùng cũng không phụ tấm lòng của Đông Lão Thái Gia. Ha ha, ông không nhịn được mà ở đấy lòng cười to.

"Chị, không ngờ chị thật có thể bởi vì ăn mà tìm được một ông xã tốt, thiên hạ thật là có đủ chuyện lạ a!" Một trong số những người của Thủy gia được mời tới, thiếu gia Thủy gia, Thủy Cao Lương, đi tới bên cạnh cô lạnh lạnh trên.

Ai, nó muốn nói cái gì đây? Chuyện máu chó như vậy mà thằng ngốc đó cũng có thể nói chị nó, chỉ có thể nói do ông trời đặc biệt thương yêu "Những người khác" thôi.

"Thối Cao Lương, làm sao em lại có thể cười nhạo chị đây?" Thủy Y Mễ vỗ cái đầu dura của em trai một cái, "Chị đây là có mị lực có được hay không?" Cô gái nào đó ườn ngực, dương dương hã hã.

Thủy Cao lương chột mắt tròn trắng, khoe mắt liếc thấy có người đang từ từ đi tới, liền nói với chị gái mình: "Có lúc ngu ngốc cũng là một niềm hạnh phúc a, cũng chỉ có anh rể mới có thể chấp nhận được chị thôi, phải biết quý trọng đó, không nên trở về bắt em nuôi a!" Nói xong, hân gật đầu với người vừa tới một cái, liền nhường không gian lại cho bọn họ.

"Thủy Cao Lương, chị mới không cần em nuôi !" . Cô giờ nắm đấm lên với em trai thị uy

"Được rồi, nó đi xa rồi." Đông Nhật Dương đi tới kéo quả đấm của cô xuống, cười trấn an, "Không cần nó nuôi em, bởi vì nuôi em là trách nhiệm của anh, anh không cho phép người khác cướp đi công việc này."

"Bên trong hết bận rồi sao?" Nhìn thấy giờ này đáng lý ra ông xã mình nên bận rộn, Thủy Y Mễ nghi ngờ.

"Có cha ở đây, ông ấy luôn ước gì có thể bận rộn như vậy đấy." Hân cười đến ôn nhu dị thường, bàn tay ở trên mái tóc của cô nhẹ xoa, "Tất cả đều là nhờ em, là em làm cha có thể vội vàng bận rộn."

"Em . . . . . Chỉ là muốn giúp một tay mà thôi, em là vợ của anh không phải sao?" Lần đầu tiên được hân tán dương, Thủy Y Mễ ngượng ngùng đỏ mặt.

"Cám ơn người, bà xã yêu quý." Đông Nhật Dương nâng tay cô lên đặt ở bên môi khẽ hôn, một câu hai nghĩa nói: "Anh sẽ thưởng cho em thật xứng đáng."

"Hà?" cô không hiểu ngẩng đầu nhìn về hấn, lập tức bị dục vọng nồng đậm trong mắt hấn dọa sợ, "Anh . . . ." Không thể nào, không phải là như cô nghĩ chứ ?

"Bảo bối, chính là như em đang nghĩ." Đông Nhật Dương mặt không đỏ, hơi thở không gấp thẳng thắn nói: "Hôm nay là ngày hết kỳ hạn một tháng, em cũng đã hoàn thành hứa hẹn." Dứt lời, Đông Nhật Dương liền đem cô tới phòng nghỉ ngơi riêng.

"Ách, Nhật Dương, bây giờ còn là ban ngày." Thủy Y Mễ ngăn cản.

Trời ạ, bên ngoài còn có nhiều khách như vậy, bọn họ lại đang ở nơi này. . . . . cô không muốn sống nữa!

"Bà xã, em yên tâm, nơi này có thiết bị cách âm tốt nhất." Đông Nhật Dương khóa cửa, chậm rãi đi về phía cô.

Thủy Y Mễ không nhịn được mà nuốt nước miếng cái ực, có chút mong đợi, oh, cô cũng biến thành sắc nữ rồi !

Không đợi đến lúc cô lấy lại được tinh thần, hấn liền cúi xuống hung hăng hôn lấy đôi môi mọng của cô, cuồng liệt mút lấy môi đỏ mọng mềm non của cô, dường như muốn đem sự ần ần của một tháng này thả hết ra ngoài, càng lúc càng thâm nhập, môi lưỡi linh hoạt, cho khoang miệng cô ngập tràn hơi thở của hấn, chỉ chốc lát sau liền đem cái miệng nhỏ hôn đến mức vừa đỏ vừa sưng.

Thủy Y Mễ cũng cảm thấy dục vọng của mình vừa vọt văng lại mãnh liệt, hai người đã thật lâu không hoan ái giống như đất khô hạn gặp phải mưa, liều chết hấp thu hơi thở của đối phương, ai cũng không thể phân rõ trong miệng mình là hơi thở của ai.

Hấn buông cái miệng hồng nộn nhỏ nhắn ra, đưa ra cánh tay dài bế ngang thân cô, đi đến ghế dựa to, cẩn thận mà đem cô đặt ở đó.

Đông Nhật Dương vừa hôn môi mềm, vừa đưa tay cởi ra nút áo trên người cô, ngay sau đó thăm dò vào bên trong, cách lớp áo ngực bắt đầu xoa nắn.

"A. . . . ." cái miệng nhỏ của Thủy Y Mễ khẽ mở ra, tiếng rên rỉ không ngừng truyền đến.

Hấn đẩy áo ngực ra, ngón tay vuốt ve nhụy hoa của cô, làm chúng đứng thẳng lên, kiêu hãnh .

"Ừm. . . . . Dương. . . . ." Khoái cảm tê dại từ ngực của cô dâng lên, không để cho cô co rúm thân thể lại, bụng dâng lên một loạt cảm giác trống rỗng, muốn hấn tới ôm cô

Đông Nhật Dương giống như nhìn thấu suy nghĩ của cô, đưa tay mò lên đem cô ôm lấy, bàn tay thô đi xuống sờ trớn bụng mềm phẳng của cô, cởi nút quần ra, ngón tay dài dò vào thăm dò quần lót . . .

"A. . . . . Dương. . . . ." Khi đầu ngón tay hấn đụng chạm lấy hoa hạch đỏ nhạt đó thì cô không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, cảm giác hấn đang dùng ngón tay khẽ xoa ,từ từ vờn về hạch nhỏ của cô , cảm giác tê dại đầy khoái cảm từ bụng nhỏ xông lên.

hấn làm cho tốc độ từ từ dần nhanh lên, cô càng ngày càng không cách nào nhịn được, đôi tay níu lấy ống tay áo của hấn, hi vọng hấn có thể nhanh lên một chút kết thúc chuyện hành hạ một nhọc này.

"Chờ một chút." dục vọng của bọn họ quá cuồng liệt, hấn sợ quá nhanh sẽ làm cô bị thương.

ngón tay thon dài của hấn không ngừng ở huyết mềm của cô ra vào, làm mật dịch trắng nõn chảy ra, nhanh chóng ngón tay hấn ướt theo. . .

"Bảo bối, anh nhẫn nhịn đã lâu rồi, những thứ này đều là anh nên được, biết không?" Hấn tăng nhanh tốc độ ngón tay ở trong hoa huyết của cô, khiến cô thét chói tai liên tiếp.

"A. . . . ." Tiếng ngâm nga mắc cỡ khiến mặt Thủy Y Mễ càng thêm hồng.

Ngón tay ở trong thân thể của cô, tìm kiếm nơi thịt non mẫn cảm nhất, không ngừng tăng nhanh tốc độ trêu chọc cô, hấp thu chất lỏng từ nơi sâu nhất của cô.

"Ngoan, gọi anh, anh thích tiếng kêu của em." Đông Nhật Dương khẽ liếm vành tai mượt mà của cô, hấp dẫn cô, ngay sau đó từ từ liếm đến môi của cô, sau đó là cái cổ trắng nõn, tiếp theo là hai bên ngực đầy đặn, hấn ngâm lấy nhụy hoa phấn hồng, hình như cố ý muốn đem cô bức điên .

"A. . . . . ừm. . . . ." cô rốt cuộc không nhịn được mà ngâm hô lên một tiếng, thân thể đầy đặn mềm mại ở trong ngực hấn không ngừng giãy dụa, huyết dịch của cả người giống như cũng tràn đầy tia lửa, sắp thiêu đốt cô đến chết đi.

Bỗng dưng, hấn không kiên nhẫn tháo quần dài của cô ra, thuận đường quần lót cũng đều cởi sạch, bàn tay lần nữa xâm chiếm nơi tư mật của cô. Hấn đưa ra hai ngón tay dính đầy mật dịch của cô, thuận lợi chen vào nơi hẹp hòi trong hoa kính của cô, từ từ trêu chọc, chỉ chốc lát sau, cảm giác như bức tường thịt nõn của cô không ngừng truyền đến từng trận co rút, kẹp ngón tay đang không ngừng vào ra của hấn lại thật chặt.

"Không cần. . . . . Không cần. . . . ." Thủy Y Mễ căn bản cũng không biết mình đang kêu cái gì, đầu của cô trống rỗng, thân thể không ngừng run rẩy.

Bỗng chốc, Đông Nhật Dương dừng lại đùa bỡn thân thể cô, rút ngón tay ra, tròn mắt đen híp lại nhìn thân thể cô đang căng thẳng chột buồng lỏng, nằm ở trên ghế không thể nhúc nhích.

Thủy Y Mễ nhất thời cảm thấy được giải phóng, nhưng ngay sau đó lại có một loại cảm giác trống rỗng đánh úp tới, cô khó có thể kềm chế mà giãy dụa thân thể mềm mại, mỗi một tác thần kinh trong thân thể cũng bởi vì khát vọng được người đàn ông kia an ủi mà căng thẳng.

"Dương, em muốn, em muốn. . . . ."

"Ngoan, anh cho em." Hấn khẽ hôn môi của cô, nam căn giữa hai chân đã sớm vì cô mà căng trướng lên đau đớn, thân hình cao lớn nằm trên người cô, một tay cõ ra trời buộc trên người mình, đặt vật nóng ngay giữa hoa huyết đỏ tươi của cô, sau đó liền thẳng lưng một cái, hung hăng tiến vào.

"A. . . . ." cô khẽ kêu một tiếng, còn chưa kịp hoàn toàn cảm thụ sự hiện hữu của hấn, thì hấn đã mạnh mẽ mà lướt động.

Một lần lại một lần mãnh liệt dứt vào, để cho chỗ sâu của cô vừa nóng vừa tê dại, từng trận khiến khoái cảm không bị khống chế từ sống lưng vọt lên, cao trào đầu tiên đi qua, thân thể của cô càng thêm nhạy cảm, nhưng hấn cũng không có ý muốn chấm dứt, không ngừng ở hoa kính của cô mà lướt động, "chày sắt" càng ngày càng cứng rắn nóng nảy.

"Dương, không cần. . . . ." Cô không ngừng dùng đôi tay đánh vào hấn, ham muốn kịch liệt tới quá rất mạnh, khiến cho cô vô lực chống đỡ.

Cô sẽ chết mất, nếu còn tiếp tục như vậy nữa, cô nhất định sẽ chết đấy!

"Không cho phép trốn, anh vẫn chưa đủ."

Bàn tay dùng lực đè lại hai chân hai chân trắng nõn của cô, không nói lời gì mà đem kéo ra, nam căn lửa nóng lần nữa đè vào mặt huyết ướt át, lút cán hòa nhập vào nơi ẩm áp chật hẹp, của hấn cứng rắn nóng đốt tựa như lửa, đốt cháy bức tường mềm mại của cô.

Triệt để cảm thụ hấn đang tồn tại trong cơ thể cô, Thủy Y Mễ cảm thấy tim vọt lên một cổ nóng hực, cô đưa ra hai cánh tay ra với hấn, tựa như đứa bé muốn hấn ôm.

Đông Nhật Dương không đợi cô mở miệng, cũng đã đã hiểu van xin trong đáy mắt cô, hấn buộc chặt lực hai cánh tay, đem cô vững vàng ôm vào trong ngực.

"Tiểu Mễ." Hấn giọng trầm thấp ở bên tai của cô khẽ gọi.

"Dương. . . . . Yêu em. . . . ." Cô khàn khàn giọng gần như cầu xin nói.

"Được." Cô diễm đạm đáng yêu làm hấn hơi động lòng, càng làm hấn nghĩ muốn hung hăng thương yêu cô, hấn hôn lên môi của cô, cánh tay ôm lấy cô thật chặt, tăng nhanh đoạt lấy tốc độ của cô

Đột nhiên, một cổ lửa nóng từ lưng hấn chui lên, hấn đem lấy chính mình thật sâu vùi sâu vào trong nơi mềm mại của cô, găm nhẹ bắn ra một luồng nhiệt năng. . . . .

Đông Nhật Dương ôm chặt cô, ở bên tai của cô nhẹ nhàng nói: "Anh yêu em. . . . ."

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Thật Tham Ăn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.